

חלק י"א

תיקון אורות ניצוצין וכלים בעובר ועיבור ב'

* (א) האורות אינם עומדים בסוד העיבור רק ז' חדשים, ואח"כ נגמרו להתתקן. והניצוצין נגמרים אחר ט' חדשים. והכלים נגמרים אחר י"ב חדשים. ולכן תמצא ג' עיבורים שיש בעולם: זמן ז', וט', וי"ב. כנזכר

אור פנימי

צרכם, הנה ודאי שגם הכלים אינם עוד בשלימות. ולא עוד, אלא אפילו אחר הגמרים של האורות, עדיין הכלים אינם מוכנים להלבישם אלא עד אחר י"ב חודש. כמ"ש כאן בדברי הרב. וע"כ כשמתחיל תיקון של הניצוצין, בווגם הפרטי במדור אמצעי, יש עליה גם להכלים למדור האמצעי. וכן כשמתחיל תיקון האורות בווגם הפרטי ביסוד דבינה, דהיינו בג' חדשים האחרונים, עולים גם הכלים למדור העליון למקום האורות. ומבחי' אחרת נבחן ג"כ שכל התיקונים שהגיעו אל האורות ואל הניצוצין בג' חדשים הראשונים במדור התחתון, הם רק בחי' העשיה שלהם, הנבחן בערכם כמו בחי' כלים, וכן התיקונים שהגיעו לאורות בג' חדשים האמצעיים, הם רק בחינת היצירה שלהם, שהם בערכי האורות רק בחי' ניצוצין דאורות, ולא אורות ממש, כי השם של אורות הוא מיוחד בעיקר לבחינת ג"ר של כל מדרגה, אמנם בחינת עשיה ויצירה, שהם נפש רוח, נבחנים רק להארת כלים. כנודע וכיון שבחינת ג"ר דאורות אינם באים רק במדור העליון, ע"כ נבחן שם למקום תיקון

(א) האורות אינם עומדים בסוד העיבור רק ז' חדשים: ואע"פ שנת"ל דף תתקמ"ז אות קנ"ב. שבג' חדשים הראשונים הוא תיקון הכלים בבחינת מדור התחתון, שהוא יסוד התבונה. ובג' חדשים השניים הוא תיקון הניצוצין, בבחינת מדור אמצעי שהוא מקום התתך. ובג' חדשים האחרונים הוא תיקון האורות בבחינת מדור העליון, שהוא יסוד דבינה עלאה. ע"ש. אין הכוונה, שכל תיקון הכלים נגמר במדור התחתון, או שתחלת תיקון הניצוצין מתחיל רק בג' חדשים האמצעיים במדור האמצעי. אלא באמת כולם מתחילים להתקן תכף במדור התחתון, וכולם עולים יחד גם למדור העליון בג' חדשים האחרונים, אלא שהמדובר הוא מאיזו בחינת מסך שהמה מקבלים תיקונם, שכל הזווגים דאו"א לצורך הכלים בפרט, המה מבחי' יסוד התבונה. וכל הזווגים לצורך הניצוצין, הם מבחינת מקום התתך. ולצורך האורות, הם מיסוד דבינה עלאה. כמ"ש שם. ומלבד זה, הנה יש בהם בחינת התלבשות של זה בזה, שהם מקבלים תיקון זה מזה, אשר מטרים שהאורות נגמרים כל

* ע"ה ח"א שער יט: שער אנ"ך אמצע פרק א'.

בגמרא בהאי עובדא דאשתהי תריסר ירחי שתא, ואכשריה רבה תוספאה.
(יבמות פ:)

(ב) והענין, כי האמת שאין האורות נגמרים להתתקן עד גמר זמן ז' חדשים, אבל הם מתחילין להתתקן מתחלת הז' קצת, עד שנגמרים בסוף הז'. כי בחדש הראשון נתתקן קצתם, ואז נכנס מה שנתתקן בתוך הכלים. ובחדש השני נתקנו בחינת אורות יותר ונכנסו בכלים, עד שבכללות ז' חדשים נגמרו כל האורות להתתקן ולכנס תוך הכלים.

(ג) ועד"ז בניצוצין, נתקנו מעט מעט ונכנסין בהכלים, עד גמר ט' חדשים, שאז נגמרו להתתקן ולהכנס תוך הכלים. ואח"כ נשארים שם עם הכלים עד גמר י"ב חדש, שנגמרו גם בחינת הכלים, ואז נולד הולד, ויוצא לחוץ לאויר העולם במקום הראוי לו.

(ד) ונבאר עתה איך מתחילין להתתקן כל הג' בחינות. ונאמר, כי פשוט הוא, כי בג' ימים הראשונים הנקראים ימי קליטה, אז מתחילין לכנס קצת אורות וקצת ניצוצין בהכלים. כי כבר נתבאר לעיל שכל הג' בחינות נתקנו מעט מעט, ונת"ל כי אורות וניצוצין וכלים, כולם נכללו ונעשו ג' כלילין בג', והלבישו את נה"י דא"א. ואבא מכסה ומלביש מצד ימין א"א. ואמא מצד שמאל א"א. ונמצא כי מחצית אלו ג' בחינות עומדין בתוך אבא, ומחציתן תוך אמא. והנה אבא נותנם כולם אל אמא, בסוד ג' ימי קליטה.

(ה) והנה הענין הוא. כי הנה נתבאר לעיל, כי כל הפגם והשבירה והמיתה שאירע לאלו המלכים, היתה לסבת הפירוד אשר ביניהן, שיצאו זעג"ז שלא כדרך קוין, ולמעלה בענין תיקון עתיק, נתבאר פי' דרך קוים מה ענינו, ע"ש בדרוש הספיקות שיש ברדל"א. ואז היה רה"ר בסוד הפירוד, ונמצא כי בחי' התיקון הוא כדי לחברם, עד שיהיו בבחי' קוין

אור פנימי

של האורות. אמנם ודאי, שבחינת הנפש של האורות באים יחד עם תיקון הכלים במדור התחתון. ובחינת הרוח שלהם במדור אמצעי עם הניצוצין, ועד"ז גם בניצוצין. כמו שמבאר הרב לפנינו.

(ד) ואבא מכסה ומלביש צד ימין וכו': ע"י לעיל דף תתקל"ט אות קל"ח.

(ה) התיקון הוא כדי לחברם עד שיהיו בבחינת קוין מאירים זה בזה והבן מאוד ענין קוין מה ענינם: ע"י לעיל דף תתס"ו.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף יג

מאירין זה בזה, ועי"ז יהיה להם תיקון, והבן מאד ענין קוין מה ענינם, ואיך זה עיקר התיקון, וזכור זה שתצטרך אליו בהרבה מקומות.

(ו) והנה כאשר עלו הז' מלכים בג' בחי' להתתקן בסוד עיבור בתוך

אור פנימי

בהם אלא בחינת ה"ת דהתלבשות לבד. ועי"ז רמוז ז"ל שהאב נותן הלווין שכולד, שהוא כללות כל הקומה, מלבד האודם שבו, דהיינו הבשר והגידין והדם.

והנה עתה אע"פ שז"א כבר נקי מכל סיגים, מ"מ עדיין אינו ראוי שיתהוו ממנו איזה בנין, שהרי הוא חסר בחינת ל"ב מלכיות, שהם בחי' העביות, שעליהם נעשה הזווג דהכאה ויציאת הקומה, כנודע. שהם דומים כמו השאור שבעיסה, שממנו כל הבנין. ולפיכך אין הולד יוצא רק בשיתוף אמא ג"כ, כי הוא מקבל ממנה בחינת ל"ב מלכיות חדשות, מבחינת שיתוף מדת הרחמים בדין, ע"י הארת ה"ג שבה מחמת שמעוררת בחינת המסך של הקטנות שבה, מבחינת ה"ת בעינים, וכיון שרפ"ח ניצוצין שלו, שה"ת דהתלבשות כלולה בהם, כנ"ל, באים ונכללים בזווג דקטנות הזה דאמא, מתחדשת בהם בחינת עביות דקטנות אמא, המשותפת במדת הרחמים דאמא. ואז קונה ז"א ל"ב מלכיות חדשות וחוזר מספר ניצוצין לש"ך כמקודם, אלא שהם עתה ממותקים במדת הרחמים, שהם בחינת תיקון הקוין. כנ"ל בחלק י'. ע"ש. וזהו האודם דאמא. וזה אמרו „שביום א' של הקליטה נתחברו יחד אותן החצאים שהיו תוך אבא וכו', וביום ב' של הקליטה נתאחזו ונתקשרו החצאים שבתוך אמא זה בזה בבחינת קוין. וביום ג' נתקשרו יחד אותן שבתוך אבא עם אותם שבתוך אמא. ואז נותן אבא לאמא המחצית שהיו בו" דהיינו כנ"ל, שהמחצית דאבא, ה"ס הלווין שבו, דהיינו הרפ"ח ניצוצין, כנ"ל, שעל ידי הזווג עם אמא, המה נתקנו בסוד קו וחצי הימניים, כי

ד"ה קשר. ובדף תתס"ח אות ז' ובאו"פ ד"ה עיבור.

(ו) ביום א' של הקליטה נתחברו יחד אותם החצאים שהיו בתוך אבא וכו' ונתקשרו בבחינת קוין: כבר נתבאר זה לעיל (דף אלף ז' ד"ה גורם ז'. ע"ש). כי אבא נותן הלווין שבהולד, שה"ס הבריור הראשון של ז"א, כי ז"א ה"ס ז"ת דנקודים שעלו מבי"ע ע"י העלאת נה"י דא"א לחג"ת, כמ"ש שם, ואז נבחים ז"ת אלו בבחינת ש"ך ניצוצין בלתי נקיים, כי המה מעורבים בבחינת ה"ת דמדת הדין שהיא היתה גרם השבירה, כמ"ש כאן הרב, שכל פגם השבירה והמיתה היתה, משום שיצאו זה על גבי זה שלא בדרך קוין. כי זה התיקון קוין שנעשה בצמצום ב', הספיק רק לג"ר דנקודים, ולא לז"ת, שהם יצאו מבחינת אור חדש דבקע לפרסא, שפירושו שביטל לצמצום ב', כנ"ל בחלק י'. וכיון שה"ת זו דמדת הדין היתה שם בלי מסך, ע"כ לא יכלו האורות להתלבש בכלים, ונשברו ונפלו לבי"ע כנודע. ולכן תיקונם הראשון הוא, ע"י ל"ב נתיבות החכמה דאבא, המחלק את ז' המלכים לל"ב, שבכל אחד מהם יש קומה של ע"ס, אשר אז הוא מאיר רק לט"ס הראשונות של כל קומה, וכיון שאינו מאיר כלום אל המלכיות של כל קומה, נמצאים ל"ב מלכיות אלו מתפרשות ויורדות מ"ס בסוד פסולת, באופן שמתבררים מז"ת דז"א אלו רק ל"ב פעמים ט"ס ראשונות, י"הם נקראים רפ"ח ניצוצין. ועתה נבחים רפ"ח אלו, שהם נקיים לגמרי מבחינת עביות, כי הארת אבא ליבן אותם מכל בחינת עביות, שהן המלכיות, ולא השאיר

או"א כנ"ל, נמצאו החסד והנצח וחצי ת"ת וחצי היסוד וחצי המלכות הימני עומדין תוך אבא, ומחציתן האחרת בתוך אמא. והנה ביום א' של הקליטה נתחברו יחד אותן החצאין שהיו בתוך אבא, והיו לאחדים, ונכלל חסד בנצח, ויסוד בת"ת, ומלכות ביסוד, ונתקשרו בבחי' קוין זה בזה, ונתאחו ביחד. ואח"כ ביום ב' של הקליטה, נתאחו ונתקשרו החצאין אשר בתוך אמא יחד זה בזה בבחי' קוין. ואח"כ ביום ג' נתקשרו יחד אותן שבתוך אבא עם אותן שבתוך אמא, ואז נותן אבא לאמא המחצית אשר היו בו. נמצא כי כל הז"א נתון תוך אמא, בסוף שלשה ימי הקליטה. אמנם כל זה הוא בבחי' הכלים.

(ז) ודע כי בחי' התקשרות הכלים ואחיזתן כנ"ל, היה ע"י זווג שנזדווגו אבא עם אמא, ואבא נתן טפה דדכורא ואמא נתנה טפה דנוקבא, ועי"ז נתקשרו הכלים הנ"ל, אשר כבר היו בעולם בתחלה, ונתקנו על ידם. ואחר כך נגמרים להתתקן הכלים ביב"ח העיבור כנ"ל. והנה הם ז' כלים, נמצאו שבכל נ"א יום וחצי, נתקן כלי ספירה אחת. ואמנם בחי' אורות, הם ז' אורות בו' חדשים, נמצא כי בכל חודש נתקן אור א'.

(ח) ואם תשכיל תבין, כי בג' חדשים הראשונים, שהוא זמן היכר

אור פנימי

עצמות הכלים והספירות, הם תמיד בחי' קו הימין, כנודע. וזה נבחן ליום א' של ג' ימי קליטה. ואח"כ נבחן בחי' זווג שלהם על בחינת האודם דאמא, דהיינו בחי' הל"ב החדשות הממותקות במדת הרחמים המשלימה בחינת המלכיות דז"א, כנ"ל שהיא נבחנת כמו שאור שבעיסה, שאין שום בנין זולתו. ונודע שהתכללות העביות והדין בספירות נבחנת תמיד לבחינת השמאל שבספירה, וע"כ נבחנים לקו וחצי השמאליים של אמא, ועדיין חסרים מקו אמצעי, שה"ס הכרעה המיוחד ב' הקוין, ועושה אותם בסוד רה"י, כנודע, וזה נעשה ביום ג', כי אז אחר שכבר נשלמו המלכיות והעביות דז"א, הנה המה נכללים בזווג או"א, ומקבלים עליהם הזווג דאור העליון, והקומה היוצאת על העביות דמדת הרחמים המשותף בדין, שה"ס האודם שקנה מאמא, היא נבחנת

לקו אמצעי, המיוחד לכל ספירה וספירה דז"א, ועושה אותם בסוד רשות היחיד. כנ"ל. ותיקון זה נבחן ליום הג' של ימי הקליטה.

הרי שג' ימי הקליטה ה"ס תיקון שלשת הקוין, כי עצם הכלים והניצוצין דז"א, ה"ס הימין שבו מכל ע"ס, שהם הרפ"ח שנתלבנו בטפת הארה דאבא. ובחינת העביות דשיתוף מדת הרחמים בדין שקנה בכל ע"ס שלו, ה"ס אודם שבו, שהם מכח הארת ה"ג דאמא, כנ"ל. וקומת הזווג שיוצאת על האודם הוה שהשיג מאמא, ה"ס קו אמצעי. המיוחד לכל ע"ס שלו, ועושה אותם לאחד.

(ח) אורות חסד ת"ת ויסוד וכו' הם בכו אמצעי שהוא רחמים ולכן נתקנו תחלה עם החסד: כבר ידעת, שעיקר הזווג הוא בבחינת

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף טו

עובר, כמארז"ל וכמ"ש לקמן, הנה בהם נתקנו אורות חסד ת"ת ויסוד, לפי שתפארת ויסוד הם בקו האמצעי שהוא רחמים, ולכן הם נתקנו תחלה עם החסד שהוא קו ימין.

ט) ואמנם נצח אע"פ שהוא קו ימין אינו נתקן תחלה, לפי שהוא בחי' הרגלים וגם לפי שהוא קשור בהוד, וכמ"ש בדרוש, בהדי הוצא לקי כרבא, הנאמר על נ"ה, שאינו מתבררים לגמרי עד זמן היניקה, שמן היותם דם חוזרים לחלב, ויונק הז"א, ואז נגמרים להתתקן וע"ש.

י) ובחי' הניצוצין צריך בהם ביאור רחב, והוא תלוי בדרוש רפ"ת ניצוצין שנתבאר לעיל, ושם נתבאר, כי הרפ"ח הם ד' שמות: ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ע"ב ניצוצין מכל א'. והנה ג"ר שהם ע"ב ס"ג מ"ה הם בז"א לבדו, כנ"ל, כי הם בחי' חסד ע"ב, וגבורה ס"ג ת"ת ונה"י מ"ה. אבל ב"ן הוא בנוקבא דז"א. והבן הקדמה זו היטב. ונמצא כי ג' שמות אלו של ע"ב ס"ג מ"ה הם ניצוצין, שנכנסו באלו הכלים דז"א להחיותו. ואחר כך נבאר ענין הנוקבא בעזרת האל.

* (יא) והנה מה שנכנס תחלה באלו הכלים להחיותו, אינם הג' שמות

אור פנימי

קו האמצעי, כנ"ל, בדיבור הסמוך. וזה הכלל, שבחינת כלים הישנים והניצוצין העולים לתיקון בעיבור, נבחנים לב' קוין ימין ושמאל, שהימין נתקן ע"י הלובר מאבא, והשמאל ע"י האודם שבאמא, אמנם דבר הזווג בעצמו, הנעשה על העביות שהעלו הניצוצין המתוקנים באודם דאמא, נבחן לקו אמצעי שאינו נוטה לא לימין ולא לשמאל, כי עתה השיג העביות הזו, שהיה מתחלה בבחינת שמאל, מעלה ושבח גדול כמו עצם הספירות שבצד ימין, כי כל שעביותו מרובה יותר, מגלה קומת ע"ס גדולה יותר, כנודע, וריבוי עביות נעשה עתה בזווג, לריבוי השבח והמעלה. לכן נבחן העביות בעת הזווג לבחי' קו אמצעי. והוא מתקן בקומת הזווג שלו לכל הכלים וניצוצין דז"א, שהם ב' הקוין ימין ושמאל. וזה אמרו שתחלת התיקון מגיע לקו אמצעי, שהם ת"ת ויסוד, ואח"כ

המה מתקנים ג"כ את ב' הקוין שבקצוות. אכן קו ימין שהם עצם הרפ"ח, הנבררים בסוד הלובר דאבא, כיון שהוא אינו צריך תיקון מצד עצמותו, כי כולו נקי וטהור מכל סיג, עוד מטרם שנעשה הזווג על העביות, ע"כ נבחן כמו שנתקן עוד קודם מקו אמצעי. אכן זהו רק מבחי' הדינין והסיגים, אבל מבחינת השגת קומת הזווג, הוא מתחיל בעיקר מקו האמצעי, כנ"ל. וזכור זה.

וענין הרפ"ח בסוד ד' שמות ע"ב, שבע"ב ס"ג מ"ה וב"ן דזו"ן, שנפלו לבי"ע עם השבירה, הוא ענין ארוך מאד, וכבר ביארתי אותם היטב בספרי פנים מאירות ופנים מסבירות על עץ החיים, מדף קפ"ת עד דף ר"ו. ע"ש.

(יא) המילוי שלהם נכנסים תחלה, שהם

* ע"ה ח"א שער יט: שער אנ"ך פרק ב'.

בעצמן, רק המילוי שלהן נכנסין תחלה, שהם מדרגות השפלות מן השמות עצמן, כמ"ש בדרוש רפ"ח ניצוצין. והנה מספר המלויין לבדם של אלו השמות, אחר שנסור מהם שמות הפשוטין, הם אלו: מילוי ע"ב כשתסיר הפשוט, שהוא גימטריא כ"ו, נשאר מ"ו, ומילויים ס"ג ע"ד הנ"ל, הוא ל"ז ומילוי מ"ה ע"ד הנ"ל, הוא י"ט.

(יב) וגם צריך שתדע, כי תחלה נכנס המילוי התחתון שבמדרגה, שהוא י"ט ממילוי מ"ה, אם לסיבת שהוא קטן שבכולם במדרגה, ואם לסבה אחרת, והוא כי ענין היות בז"א ג' שמות אלו, ע"ב ס"ג מ"ה, הוא

אור פנימי

כנודע. ולפיכך אין לנו עתה להתחשב עם עצם הספירות דז"א בכל אלו הזווגים של הנרנח"י שהוא מקבל שם בעיבור ע"י הזווגים דאז"א, אלא רק בהמילואים לבד, כי המילואים הם בחינת העביות והמ"ן הנכללים בהרשימות והניצוצין העומדים בבטן אמא, שמ"ן הללו נכללים במ"ן דקטנות דאמא עצמה, ואז"א עומדים עליהם הזווג. ונמצא שעתה בעת העיבור רק המילואים נכנסים תחלה, ואין עוד שם הגילוי אל השמות עצמם דז"א רק אחר הלידה.

(יב) תחלה יהיה מילוי י"ט, ואח"כ של ל"ז ואח"כ של מ"ו, כי כך הוא מעלות המדרגות: וצריך שתדע כי אין העובר נשלם אלא א"כ שיהיה לו ה' מדרגות של הנפש בשלימותו, הנקראות נרנח"י, או עסמ"ב, או אבי"ע, כי כל אלו יש להם משמעות אחת, כנודע. והנה הזווג נעשה על מ"ן דז"א הנכללים במ"ן דקטנות שכנגדו באמא כנ"ל. ונודע שבכניסת האורות הסדר הוא, שהתחתונים נכנסים מתחילה. וע"כ נמצא, שמתחילה נעשה הזווג דבחינת נפש דנפש, ואז נכנסים בהזווג רק בחינת המילוי של מ"ה, שהם י"ט ניצוצין וכשמ"ן אלו של י"ט ניצוצין מתחילין ליכנס, מקבל זעיר אנפין בחינת נפש דנפש, ומה שנקרא מ"ה ולא ב"ן, הוא משום שאין כאן

מדרגות השפלות מן השמות עצמן: כי האותיות של השם, הם הכלים והספירות של הפרצוף. ומילוי שלהם, הם בחי' המסך ועביות שעליהם נעשה הזווג עם אור העליון, ובהם תלוי שיעור הקומה של הפרצוף: שקומת ע"ב צריך לבחי"ג, וקומת ס"ג לבחי"ב. וכו', שהקומה היוצאת על העביות שה"ס המילוי, היא כל השבח והמעלה שבאותיות השם. כי אם המילוי הוא דבחינת עביות דשורש, אין בהי"ה ההיא רק קומת נפש. ואם המילוי הוא דבחי"א, יש שם קומת רוח וכו'.

ועם זה תבין שמצד אחד נבחנו המילואים שהם שפלים מן השמות עצמם, שהם הכלים והאותיות של השם הוי"ה, כי המילואים אינם אלא בחי' עביות בעלמא, והשמות הם עצם הכלים שיש בפרצוף. ומצד אחר יש לומר שהעביות חשובה יותר מהשם כי בשעה שהשם הוא בלבדו בלי אותיות המילוי, דהיינו בלי עביות ומסך הראוי לזווג עם אור העליון, הרי אז אין בהכלים אלו שום אור כלל. הרי שכל שבחם של השמות הוא בהמילואים שלהם כמבואר.

וזה אמרו „מה שנכנס תחלה באלו הכלים להחיותן אינם הג' שמות עצמן רק המילוי שלהן" פירוש, כי עתה בעת העיבור, נבחן הז"א שהוא נכלל בהזווגים של אז"א, והוא ירך אמו, ואין לו עוד שם בפני עצמו,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף יז

כי תחלה לוקח בחי' חיות עצמו, שהוא מילוי מ"ה, ואח"כ לוקח חיות יותר גדול והוא מילוי ס"ג, ולוקחו מן אמא. ואח"כ לוקח מן אבא חיות

אור פנימי

וגרנח"י דכלים, כנ"ל, מ"מ כולם נחשבים רק לבחינת כלים בלבד, שפירושם בחינת נפש ועשיה דכל ג' הבחינות: אורות, ניצוצין, וכלים. שהם מתתקנים במדור הא' שהוא יסוד דתבונה, כנ"ל.

ואותם ד' הזמנים שנתבארו בג' חדשים הראשונים דמדור הא', ישנם ג"כ במדור האמצעי, בג' חדשים השניים, שהם כניסת הגרנח"י דבחי' הניצוצין, שה"ס הרוח של העובר, המתתקן בזווג דמקום החתך, שהוא ג"כ אינו נשלם זולת בגרנח"י שלימים, כנ"ל אצל הנפש דעובר דמדור התחתון. וע"כ בהכרח שיש ג"כ בו אותם ד' זמנים: ג' ימי קליטה, לנפש רוח דרוח, ומ' יום, לנשמה דרוח, וג' חדשים, לחיה דרוח, ויציאת ג' החדשים ליחידה דרוח. וגרנח"י דרוח, אלו, באים בין בכלים, בין בניצוצין, ובין באורות, אלא שכולם נחשבים על בחינת הניצוצין שהוא בחינת הרוח של כל האנ"כ. כי שם של אורות, נופל רק על ג"ר בלבד. כנ"ל, ולא על אורות דגרנח"י דנפש וגרנח"י דרוח.

ועד"ז נוהגים ד' זמנים אלו, גם בג' חדשים האחרונים, שהם כניסת גרנח"י דבחינת האורות, שהם בחינת ג"ר דעובר. שבבחינת ג' ימי קליטה, נכנסים הנפש רוח של ג"ר דעובר. ובמ' יום, נכנסים בחינת נשמה דג"ר שלו. ובג' חדשים, נכנסת בחינת חיה של הג"ר. ועם יציאת ג' החדשים, נכנס בו בחינת יחידה של הג"ר. וכבר ידעת, שכללות העובר אינו אלא בחינת נפש בלבד, ונמצא שיש כאן בעובר כ"ה בחינות של נפש, שהם: גרנח"י דנפש הנפש, וגרנח"י דרוח הנפש, וגרנח"י דנשמה דנפש, וגרנח"י דחיה דנפש, וגרנח"י דיחידה דנפש.

המדובר ביחס השמות דז"א ממה שמקבלים מקומת הזווג, כי ידעת שבבחינת הזווגים דעיבור, אין הזווגים נעשים על שמות דז"א, אלא בשמות דאמא, כי ז"א אינו עולה בשם, כנ"ל בדיבור הסמוך. ולפיכך אנו מחשבים רק המילואים דמ"ה הנכללים בשמות דאמא, וע"כ באמת עדיין אין כאן מבחינת המילוי דמ"ה, רק בחינת נפש דנפש של המילוי הזה. אלא שהוא מבחינת ז"א שנקרא מ"ה, ולא מבחינת הנוקבא שנקראת ב"ן. ובגמר ג' ימי קליטה, שנכנס בו ניצוץ הי"ט, אז הוא משיג רוח דנפש, דהיינו תשלום מילוי מ"ה, הנמשך עד גמר הארבעים יום.

ובהמשך הזה דמ' ימים, מתחילים ליכנס בו המילוי דס"ג, שהם ל"ז ניצוצין, ואחר שנכנסו בו תשלום כל הל"ז ניצוצין, שהוא בסוף המ' יום, אז נכנס בו בחינת נשמה דנפש, ואז הולך מתחיל להצטייר, כי הארת אמא שה"ס נשמה היא מציירת, וע"כ העובר קונה אז קצת חיות. וזה נמשך עד תשלום ג' חדשים. אכן תכף לאחר מ' יום ליצירה, מתחילים ליכנס בו ניצוצין דע"ב, שהם מ"ו ניצוצין, וכשנשלמים ליכנס בו, שהוא בסוף ג' החדשים, אז נכנסת בחינת חיה דנפש, שז"ס שהוכר העובר לחוץ. וביום א' לאח"ז, נכנס בו בחינת יחידה דנפש.

הרי לך ד' זמנים בג' חדשים הראשונים, שהם: ג' ימי קליטה, שבהם קונה נפש דנפש, ורוח דנפש. ומ' יום, שבהם קונה נשמה דנפש. וג' חדשים שבהם קונה חיה דנפש. ואח"ז עם יציאת הג' חדשים, אז קונה יחידה דנפש. ואע"פ שיש כאן באלו ג' חדשים ג' מיני תיקונים, שהם: גרנח"י דאורות, וגרנח"י דניצוצין,

יותר גדול מכולם, שהוא מילוי ע"ב. וא"כ מוכרח הוא שתחלה יהיה מילוי י"ט, שהוא חיות עצמותו, ואח"כ של ל"ו, ואח"כ של מ"ו, כי כך הוא מעלות המדרגות.

יג) ועתה נבאר סדרם, דע, כי הנה נתבאר בגמרא (סנהדרין צא:): במעשה דרבי ואנטונינוס, דא"א לבשר חי לעמוד בלי מלח יותר מג' ימים שיסריח יותר מזמן זה, וא"כ מוכרח הוא, שבג' ימי קליטה נכנס איזה בחי' חיות ורוחניות בולד, והנה אז, בג' ימים אלו נכנסין בחי' הי"ט ניצוצין דמילוי מ"ה הנ"ל, אשר הם בחי' ח"י, לרמוז היות בהם כבר חיות, ועם כולל הרי י"ט, כי בפחות ממילוי האחרון זה דמ"ה התחתון שבג' שמות הנ"ל, אין לו חיות בלעדו.

יד) והם מתחלקים בג' ימים, כי ביום א' של הקליטה נכנס בו ר' ניצוצין, לפי שאז נתקשרו יחד זה בזה, כל אותו המחצה הנתון תוך אבא כנ"ל, אשר מצד ימין, ואז נמשך להם ר' ניצוצין של חיות, כי בחי' ר' הוא קו א', והוא קו ימין שע"י נתקשרו ונתחברו יחד.

טו) וביום ב' נקשרים ומתחברים יחד זה בזה, כל המחצה של קו שמאל הנתון תוך אמא, ואז נמשכין לו ר' ניצוצין אחרים של חיות לקשרם ולחברם, והוא ר' ניצוצין בקו שמאל, שהוא צורת ר' ג"כ.

טז) וביום ג' אשר כולם מתקבצים יחד, מחצית דאבא עם מחצית דאמא, ונתחברו, ונמצא כי חצאי קו האמצעי לא נתחבר עד היום הזה, וכנגד זה נכנסין לו ר' ניצוצין אחרים כנגד קו אמצעי, הרי נשלמו בג' ימי הקליטה לכנוס כולם תוך אמא, ולהתקשר יחד כולם בסוד קוין, ולכנוס בהם י"ט ניצוצין של חיות, שהם מילוי מ"ה, שהוא חיות של ז"א עצמו. כנ"ל. והנה מציאות של ג' ווין אלו דג' ימי קליטה הם בחי' ג' אלפין שיש במילוי מ"ה.

יז) והנה כבר נתבאר לעיל, כי הניצוצין נגמרין להכנס ולהתתקן בזמן ט' חדשי עיבור, וכאשר תמנה כל חדש מהם ל' יום יהיו כולם ר"ע

אור פנימי

שגרנח"י דנפש הנפש קונה בג' חדשים וגרנח"י דנשמה חיה יחידה, קונה בג' הראשונים במדור התחתון. וגרנח"י דרוח החדשים האחרונים במדור העליון. ועל פי דנפש קונה בג' השניים במדור האמצעי. הדברים האלו תבין כל דברי הרב שלפנינו.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף יט

ימים והולד נולד ברע"א יום, וכמ"ש בגמרא ע"פ ויתן לה ה' הריון, כי המשך ימי העיבור הם ג' הריון, שהם בגימטריא רע"א. (נדה לה:)

יח) והענין הוא, כי בג' ימי קליטה נתקנו הי"ח ניצוצין, והשאר ר"ע ימים נתקנים ר"ע ניצוצין, ניצוץ אחד בכל יום, שבין כולם הם רפ"ח ניצוצין הנזכרים לעיל. ונודע כי הרע"א יום, הם זולת ימי הקליטה, כי לכן אמרו בגמ' (נדה ל"ח ע"א) אין האשה יולדת או לרע"א או לרע"ב או לרע"ג יום, לפי שהרע"א ימים הם ימי הריון המוכרח, שהם ט' חדשים, וג' ימי הקליטה שיש בהם ספק, אם נקלט ביום א' או ביום ב' או ביום ג'. ונחלקים עתה בחי' ר"ע ימי הריון בר"ע ניצוצין הנשארים מרפ"ח ניצוצין.

יט) והנה נודע, כי ארז"ל, (ברכות ס.) שביום ארבעים נגמר צורת הולד. והענין הוא, כי אחר ג' ימי הקליטה, שבהם נכנסו י"ט ניצוצין דמילוי מ"ה, שהוא בחי' חיות דז"א, אח"כ נכנס מילוי ס"ג דאמא, הם ל"ז ניצוצין. ואם תוסיף על ג' ימי קליטה יהיה מ' יום, שאז נגמר מילוי ל"ז דס"ג דאמא, אשר היא נותנת ציור הולד, כנודע מפסוק וייצר ה' אלהים את האדם. וגם לסיבה זאת נקודת הציירי היא באמא, כנודע. והרי כי במ' יום נגמר צורת הולד, שהוא כניסת ל"ז ניצוצין אחרים דמילוי ס"ג.

כ) והרי, כי במ' יום שנגמר צורת הולד יש בו בחי' מילוי מ"ה וס"ג, גם אם תמנה בחי' ניצוצין עצמן י"ט ל"ז, יהיה נ"ו, והם גימטריא א"ל יהו"ה ע"ה. כי כבר נתבאר אצלינו, כי שם הוי"ה היא בז"א, וגם נתבאר אצלינו כי בחי' ב' שמות א"ל יהו"ה, הוא בעולם היצירה, כי עתה נגמר ונשלם לקרא בב' שמות אלו.

כא) ואח"כ יש זמן ג', שארז"ל (יבמות מא.) ענין ג' חדשים הראשונים, שאז ניכר עובר, כמארז"ל במשנה, היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהיה לה ג' חדשים, שאז ניכר העיבור. והענין הוא, כי אחר מ' יום של יצירת הולד, שנכנס שם מילוי דס"ג, שהוא המצייר צורת הולד, עוד נכנסין בו מ"ו ניצוצין של מילוי ע"ב במ"ו ימים אחרים.

כב) והנה בין כולם הם פ"ו ימים, אשר נכנסו בהם ג' מלואים דע"ב ס"ג מ"ה. וכבר נשלם טפת דכורא שהוא ע"ב להצטייר, ואז נקרא הוכר העובר לגמרי. ואף על פי שאינן ג' חדשים לגמרי, אין חשש כי מ"ש בגמרא ג' חדשים, לאו דוקא בצמצום. ובפרט אם תמנה החדשים החסרים יהיו פ"ז ימים, והם פ"ו הנ"ל עם הכולל.

* (כג) אמנם אם תמנה בחי' הניצוצין עצמן יהיה ק"ב ניצוצין, והם מ"ש בגמרא, רוצה אשה בקב ותיפללות, מט' קבין ופרישות. גם ז"ס חנינא בני די לו בקב חרובין מע"ש לע"ש. (ברכות יז)

(כד) פי': כי בהיות ג' מלויין אלו חסרים מז"א, היה נקרא קב חרובין, שהם בחי' מלכים דאתחרבו עלמין קדמאין, כנזכר באדרא ובספ"ד. וכאשר נכנס בו זה הקב, שהוא ג' מלויין הנ"ל, אז הוא מתוקן ושלם, ואז חייב בחלה כמ"ש במשנה במסכת עדיות (משנה ב') ב"ש אומרים מקב לחלה, וב"ה אומרים מקביים כו' כי אז חייב בחלה וז"ס אדה"ר חלתו של עולם היה. (עירובין יח:)

(כה) ואמנם ביאור משנה זו. הענין הוא, כי הנה ב' קבין הם, א' טוב, והוא סוד ג' מלויין דע"ב ס"ג מ"ה הנ"ל, שהם י"ט ל"ז מ"ו, גימטריא ק"ב,

אור פנימי

שכולו טוב בלי שום סיגים כלל. וז"ש שקב הא' הוא טוב, והוא בחינת פנים, שהנוקבא מקבלת בעת הזווג דהיינו כמבואר, שע"י תיקון הקוין דאבא ואמא, נתקנו ג' מילויים דז"א, שיוכשרו להוציא ג"ר בעת הזוג בסוד פנים בפנים, בעת הגדלות של זו"ן.

הקב שהאשה רוצה בה מט' ופרישות וכו', במלכות הנקרא חלה: צריך שתזכור כאן, כל המתבאר לעיל בנשמת אדם הראשון, שנקרא חלתו של עולם. (בדף תרפ"ג אות צ"ג ובאו"פ שם בכל ההמשך.) שנתבאר שם, שכל ה"פ אצילות, הם בערך ה"פ נקודים, רק בחי' התפשטות, של נרנח"י דכתרים, בחוסר ט"ס תחתונות, דהיינו רק בחינת נפש ע"ש. הרי שערך ה"פ אצילות הוא חלק עשירי כלפי הנקודים, כי חסר כאן ט"ס התחתונות. וז"ס קב אחד שהאשה רוצה בה יותר מתשעה קבין של הנקודים. כי בט' קבין דנקודים לא היתה יכולה לעמוד בהם, והאורות נסתלקו מהכלים, משום שלא

(כה) ב' קבין הם: א' טוב וה"פ ג' מילויים ע"ב ס"ג מ"ה וכו', והוא מבחינת פנים שמקבלת בעת הזווג פכ"פ: כבר נתבאר בדיבור הסמוך, שג' מילויים אלו, שהם: ע"ב, ס"ג, מ"ה, הם שלימות דכל הנרנח"י. כי מילוי דמ"ה, הוא עביות דבחי"א, והוא בחינת נפש רוח. ועביות דס"ג, שהוא בחינת הל"ז ניצוצין, הם בחינת נשמה. ועביות דע"ב, שהם מ"ו ניצוצין, הוא בחינת חיה ויחידה. וכיון שכל אלו באו בסוד תיקון קוין, שפירושו עלית ה"ת לעינים והתכללות המלכות בכל ספירה וספירה בסוד קו שמאל, שע"י הזווג קונים קו אמצעי כנ"ל, ע"כ נתקנו בזה בסוד ק"ב טוב בלי שום סיגים, כנ"ל, כי אבא הוריד ל"ב המלכיות דה"ת דמדת הדין, והשאיר שם רפ"ח ניצוצין נקיים לגמרי בסוד קו ימין, ועביות שבו דהיינו המילואים דהוי"ה שעליהם נעשה הזווג, נתקנו בסוד האודם של אמא, שפירושו הארת ה"ג שלה, לבחינת קו שמאל, שבאופן זה הם מוכשרים להוציא ג"ר בעת הזווג,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף כא

והוא מבחי' פנים, שמקבלת בעת הזווג פכ"פ. וזהו הקב שהאשה רוצה בה מט' ופרישות, כי האשה היא השם הד' שהוא ב"ן שהוא במלכות הנקרא חלה כנ"ל, ומקבלת ג' מלויין הנ"ל, הנקרא קב טהור.

כו) ויש קב אחר הנקרא חרובין, אשר זה היה מיתה וחרבן של מלכים הנ"ל, וזה אינו כ"כ טהור כמו הראשון, לפי שהוא מבחי' אחורים, אשר הקליפות נאחזין בו, שהם גרמו חרבן המלכים, כמ"ש בע"ה, והם בחי' ד' אחורים שיש בד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שהם מדרגה ה' שיש בכל שם מהם, כנ"ל, אשר יש באחורים המילויים של כל שם מהם, כ"ו אותיות מילוי, חוץ מן שם ב"ן, שאין במילוי האחורים שלו רק כ"ד אותיות, סך כל אותיותיהן הם ק"ב.

כז) וכנגד ב' בחי' אלו, שהם ב' קבין, פסקו ב"ה שאז חייב בחלה, כיון שכבר יש בהם ק"ב ראשון של חרובין, ונוסף עליו קב הב' הטהור, הרי נתחייב בחלה. אבל ב"ש סברי, כיון שיש קב א' כבר יש בו רמז אל הקב הטהור, ודי בזה. גם זה סוד משנה מסכת חלה (פ"ד משנה ד')

אור פנימי

החורבן של בחי' ע"ב דנקודים שהם ממדרגה ז' ואילך שנפלו לבי"ע. והנה אלו הבחינות שנפלו לבי"ע, אינן נחשבות לבחינת ק"ב חרובין, אלא רק בחינות הרשימות שנשארו באצילות, אשר הקליפות מתאחזין בבחינת חסרונם של האורות שנעלמו מהם, ומחסרון הזה הוא כל פרנסתם וזכות קיומם של הקליפות כלומר, כל זמן שאין החסרון ההוא חוזר ומשתלם, כמו שהיה מטרם שביה"כ נמצאים הקליפות אוחזין הניצוצין והכלים שלהם שירדו לחלקם לבי"ע. ובשעה שיתעלו בחזרה כל אלו הכלים והניצוצין שנפלו לבי"ע, שאז הרשימות האלו חוזר ולקחו כל חלקם שהיה להם בעת הנקודים, הנה אז בלע המות לנצח, והקליפות מתבטלים ומתבערים מן העולם כלא היו לגמרי, והביט על מקומם ואינם. הרי שכל זכות קיומם וכלכלתם של הקליפות, הוא מבחינת החסרונות של הקדושה, שהם הרשימות של המדרגות הגדולות שנשארו באצילות אחר

היה בהם תיקון קוין בסוד השיתוף של מדת הרחמים בדיו. וע"כ נקראו תשעה קבין ופרישות, כי האורות נפרשו ממנה, מחמת הגילוי דה"ת דמדת הדין דצמצום א'. כנ"ל. אבל בקב האחד הטוב שנתקן באצילות בשיתוף דמדת הרחמים בדיו עם תיקון קוין, יש בה בחינות תפלות שפירושה דבקות, כי האורות ראויים להתקיים בהם, והבן.

כו) חרובין שזה היה מיתה וחרבן של המלכים וכו' לפי שהוא מבחי' אחורים: כי כל המילויים דע"ב ס"ג מ"ה וב"ן ששמשו בנקודים בבחינת הגדלות דז"ת, נחרבו ונפלו לבי"ע, ממדרגה ז' ואילך של בחינת ע"ב של הנקודים. כמ"ש הרב בשער י"ח פ"ב. וכיון שעיקר החשבון של עשרה קבין הנ"ל, הם על פי ערך הגדלות העליון של הנקודים, שכלפי הגדלות הנה נבחנים כל ה"פ אצילות לגרנח"י של התפשטות כתר, וחסרים ט"ת כנ"ל, לכן חושב הרב כאן, רק בחינת

קב ישן וקב חדש שנשכו זה בזה כו' והם ב' קבים, א' ישן בימי חרובין, וא' חדש במלואם עתה, בימי עיבור.

(כח) גם ז"ס מסכת שבת, (דף סה:) הקיטע יוצא בקב שלו דר"מ כו', וביאור הדברים, כי הנה המלכים שמלכו בארץ אדום ומתו, שהוא שבירתן וירידתן בעולם הבריאה, ושם נתגלו בחי' הקליפות, ואלו המלכים נתאחזו בקליפות ונעשו בחי' נשמה אליהם. וכבר נת"ל כי אלו המלכים הם בחי' ז"ת של י' נקודות שיצאו מנקבי עינים כנ"ל באורך, ואלו הז"ת הם בחי' ז"א, שהוא כולל ו"ק, והז' היא נוקבא. ואלו כולם יצאו נפרדין זה מזה, שלא בדרך קוין כנ"ל, ולא היו מקושרים זה בזה, אלא כ"א ואחד בפ"ע זו תחת זו כנ"ל, ואז נקרא רה"ר, כי אין רבים אלא אבהן כנ"ל, דאינון חג"ת כנזכר בזהר ובתקונים.

(כט) ואח"כ, כאשר נכנסו במעי אמם בינה, בסוד עיבור כנ"ל, נתקנו ונעשו רה"י אשר גבהו י' ורחבו ד'. והענין כי נתחברו ונתקשרו ונאחזו זו תוך זו ומלוכשים זו תוך זו, כמבואר היטב לעיל בדרוש א"ק ועתיק ע"ש, ואז נקרא כל הו"ק פרצוף אחד ומיוחד, הנקרא ז"א,

אור פנימי

והם בחינות ז"א שעתה בעיבור הגיע התיקון שלו בסוד קב אחד לבד, שהוא בחינת נפש, והוא בערך הקב חרובין רק אחד ממאה. כי כל נרנח"י דאצילות הם קב אחד מן עשרה כנ"ל, ועתה שאין לו אלא חלק הנפש בלבד, נמצא שהוא אחד ממאה, שה"ס חלה, כמ"ש הרב באדה"ר שהוא חלתו של עולם ע"ש. וכן ז"א בעיבור נבחן ג"כ לבחינת חלה מטעם הזה, כמ"ש הרב במכו"ש ש"ה ח"א פ"י. וע"כ סברי ב"ה שצריכים לרמוז על שניהם, דהיינו על קב חרובין המקבל תיקון זה דחלה, ועל הקב הטהור שהוא החלה עצמה. שהרי העיסה רומזת על קב חרובין, שאחד ממאה ממנה הוא החלה שמפרישים. וע"כ סברי מקביים לחלה. וב"ש סברי שאין צריכים לרמוז על קב חרובין כלל, אלא רק על קב הטהור לבד שנתקן בעיבורו דז"א, וע"כ הם אומרים, מקב לחלה.

שביה"כ. ואלו הרשימות הן בחי' האחורים של ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן דומן הגדלות דע"ס דקומת ע"ב, ששימש בשעתו בנקודים, הנקרא הסתכלות עיינין דאז"א, שהיה מתפשט עד סיום רגלי א"ק, כנ"ל. ואלו האחורים הם מדרגה הששית, של הויות דע"ב ס"ג מ"ה וב"ן, שהם ק"ב אותיות, שרשימותיהן נשארו בחסרונן הגדול באצילות, והם הנקראים ק"ב חרובין, כי כל החורבן הגדול ניכר באותן הרשימות, אשר מהן ואילך כבר נפלו כולם לבי"ע כנ"ל.

(כז) קב הא' של חרובין נוסף עליו קב הב' הטהור הרי נתחייב בחלה, אבל ב"ש סברי כיון שיש בו קב אחד כבר יש בו רמז אל קב הטהור ודי בזה: פירוש, כי אלו הקב חרובין, שהם כוללים כל ז"ת של הנקודים

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף כג

ה, וגבוה י' שהם אותיות במילוי אלפיון אשר רחבו ד', שהם ד' אותיות הוי"ו שהם בז"א כנודע.

ל) והנה אלו המלכים, עדיין לא נגמרו להתברר עד ימות המשיח, כי אז יובררו לגמרי, והסיגים יתבטלו, בסוד בלע המות לנצח, והטוב שבהם יתברר ויתחבר עם הקדושה, אשר בהמשך זמן זה, מתברר מעט מעט בכל יום, ובביאת המשיח יושלמו להתברר.

לא) והנה אלו המלכים אשר עדיין שם בסוד נשמה אל הקליפות, נקרא רה"ר, וכל מזונם והשפעתן אינם רק בסוד קב, שהוא בחי' מילוי הנעלם בשם ע"ב ס"ג מ"ה: מ"ו ל"ז י"ט, כנ"ל.

לב) ודע כי לעולם כשהשם לבדו בלתי מילוי, אז הוא יותר

אור פנימי

עם אור העליון, ומוציאים קומת הע"ס הממלאים האורות של המדרגה כנודע. ומטרים עליותם בסוד הזווג הרי הם בשפלות דבי"ע בין הקליפות, וא"כ מתי יצויר אשר המילואים יהיו נמצאים לבדם.

וכדי להבין הדברים האלו והמשך דברי הרב שלפנינו, צריכים לחדור ולהתעמק יותר, להבין היטב ענין השמות והמילואים שהרב עוסק בהם. וצריכים כאן לדעת היטב כל ענין הדרוש של רפ"ח הניצוצין, שנתבאר בספרי פמ"א ופמ"ס מדף קפ"ח עד דף ר"ז. אכן נבא בקצרה, והוא: כי ד' המדרגות הראשונות דהוי"ה דע"ב, הם בחינת כתר דע"ב, שהוא בחינת ממטה למעלה, ועיקר ע"ב מתחיל ממדרגה ה' ואילך, דהיינו מעת שאורות מתלבשים בכלים. שבחינת הפנים שלו היא מדרגה ה', וההבחן של פנים ואחורים אלו, הם כמו מטעמים אל גקודות, שקומה הראשונה שנתפשטה ממעלה למטה נקרא פנים. ומעת שהאורות התחילו להסתלק, שמוציאים בדרך הסתלקותם ד' קומות זו למטה מזו, הנה כל אלו הם נקראים אחורים.

לא) מזונם והשפעתן אינם רק בסוד קב, שהוא בחינת מילוי הנעלם בשם ע"ב ס"ג מ"ה: פירוש, שכל מזונם וקיומם של הקליפות, הוא מפאת מילוי דעסמ"ב הנעלם, כי הרשימות שלהם נשארו חרובין ויבשים מחמת האורות שנסתלקו מהם, ומחמת הכלים והניצוצין שמהם ואילך, שנפלו לבבי"ע בתוך הקליפות ונתלבשו בהם. ומכאן כל מזונותם והשפעתם המגיעה לקליפות, כנ"ל. ויש בזה הבחן גדול בין חול לשבת, כמ"ש להלן.

לב) כשהשם לבדו בלתי מילוי, אז הוא יותר גרוע מהמילוי עצמו שהוא לבדו, אמנם בהיות שניהם זכו, בפשוטו הוא יותר חשוב: כבר נתבאר זה לעיל, אשר המילוי של הוי"ה הוא בחינת העביות שעליהם נעשה הזווג עם אור העליון. ולפי"ז יש לתמוה לכאורה, איך אפשר שהשם בשעה שהוא בלי המילוי, יהיה גרוע מן המילוי, אף בהיותו לבדו בלי השם. ועוד איך יצויר שיהיה המילוי בפני עצמו לבדו בלי השם, כי אין ענין המילוי אלא רק בעת שהעביות עם המסך מתוקנים בכלי המלכות ומזדווגים

גרוע מהמילוי עצמו שהוא לבדו, אמנם בהיות שניהן יחד השם והמילוי, אז השם בעצמו בפשוטו, הוא יותר חשוב ומעולה מן מילוי שבו.

אור פנימי

נמצאים האח"פ, שעלו אל המדרגה ונתחברו אליה כמלפנים, ע"י המילויים דע"ב ס"ג. ומצד ב', דהיינו בהתחשב עם בחינתם מעת הנקודים, הנה הם כמו שלא עלו כלל, שהרי אינם מתפשטים בבי"ע, כמו שהיו מתפשטים בעת המלכים, ונמצא שעדיין אין בהם אלא בחינת גו"ע, שהם הפנים, ואח"פ הצריכים להתפשט בבי"ע המה חסרים עוד. וזה שרמו הרב, שהמילוי כשהוא בלי השם הוא יותר חשוב מהשם. כי המילויים דע"ב ס"ג המעלים את אח"פ לאצילות הם משמשים עתה במדרגה ה', ואינם משמשים כלום לאחורים דמדרגה ו' כנ"ל, כי אם היו מתפשטים לבי"ע והפרסא היתה מתבטלת, היו המילואים דע"ב ס"ג מתחברים עם השם שלהם, שהוא מדרגה ה', כי אז היו מקבלים תיקונים משלם, כמות שהיו מקודם שבירת הכלים. אבל עתה שהפרסא מתחת האצילות עומדת במקומה, והרשימות דאחורים שהם השמות, אינם נהנים מן המילויים שהמשיכו האח"פ, ונשארים בבחינת קב חרובין כמקודם, הרי שהם גרועים מן המילוי שלהם. כי המילוי שלהם משמש במדרגה ה', וממשיך שם קומה שלימה של ג"ר, והם עצמם אינם יכולים להנות משם.

וזה אמרו „מילוי גי' אלקים, לרמוז על המלכים הנ"ל שנקראים אלקים בסוד דינין, ולכן אינן מתפרנסין אלא מהמילוי, שהוא גי' אלקים, והוא עולה בגי' ק"ב כי אלו המלכים הם בחינת הקב חרובין דמדרגה ה', שמהם נפלו ובאו לבי"ע לתוך הקליפות, דהיינו ממדרגה ה' ואילך, שהם כוללים כל הש"ך ניצוצין, כי פרצוף העליון כולל כל מה שמתחתיו, וכאן המדובר הוא במלך הדעת, שהוא הקומה הראשונה שיצאה מהסתכלות עיינין דאור"א כנ"ל, שה"ס מדרגה

כמ"ש בחלק ד'. והנה אחר שביה"כ ירדו אח"פ של כל מדרגה, אל מדרגה שלמטה ממנה. וע"כ נבחן שבמדרגה ה', נשארו הרשימות דגו"ע לבד, ואח"פ שלה ירדו למדרגה ה', שהיא בבחינת אחורים, באופן, שכל המדרגות דאחורים נבחנות לבחינת אח"פ כלפי מדרגה ה' שהיא הפנים.

ונודע שלא נתקנו באצילות אלא בחינת הפנים של המדרגות, שהם בחינת גו"ע שבהם, ובדיוק יותר לא נתקנו אלא בחינת הכתרים שלהם, וכל ט"ס התחתונות שהם בחינת אח"פ, לא נתקנו באצילות בקביעות, אלא בבחינת עליה לבד בשבתות וימים טובים. ונמצא שכל התיקונים מגיעים רק למדרגה ה' שהוא בחינת הפנים, ולא למדרגה ה' שהיא בחינת אחורים. וע"כ מכונים אלו אחורים בבחינת קב חרובין, כנ"ל. והנה ידעת שבעת שז"א משיג המוחין דע"ב ס"ג, הנה אז יורדת ה"ת מעינים והאחורים שהם אח"פ מוחזרים אל הפרצוף, והנה לפי זה נמצא, שיש ג"כ תיקון שלם אל מדרגה ה' שהם האחורים ובחינת אח"פ אל המדרגה ה'. אמנם אינו כן, כי טפת הווג דע"ב ס"ג אע"פ שהיא מבטלת הפרסא לשעתו, שמספיק להוריד הה"ת מעינים ולהעלות האח"פ לאצילות, עם כ"ז, הפרסאות אינם מתבטלים, ואין האח"פ הללו מתתקנים במקומם בבי"ע, כמות שהיו מטרים שביה"כ, אלא שהם מתעלים למעלה מפרסא, וע"כ בערך המדרגה שמקודם שביה"כ, נבחן זה, כמו שנקטעו רגליו ונתעלו למעלה. וע"כ אין המדרגה ה' יכולה לקבל תיקונה מחמת התזרת האח"פ אל המדרגה, כל זמן שאח"פ אינם מתתקנים במקומם בבי"ע, בסוד דמטי רגלין ברגלין. ויש כאן הבחן חשוב, כי מצד אחד

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף כה

לג) ואמנם אלו המלכים הנ"ל הנשארים למטה בסוד רה"ר, אינן נזונין ומתפרנסים אלא מזה הק"ב הנ"ל, והוא סוד הקב חרובין, שהמלכים נשארו חרובין ויבשים בסוד ומלכין קדמאין מיתו, הנזכר בספ"ד פ"ק, אבל מן השם עצמו אינן יכולין להתפרנס. והנה מילוי גימטריא אלהים, לרמז על המלכים הנ"ל הנקרא אלהים, סוד דינין, ולכן אינן מתפרנסין אלא מהמילוי שהוא גימטריא אלהים, והוא עולה גימטריא ק"ב כנ"ל.

לג/ב) והנה ביום השבת אסור לטלטל ברה"ר, שהוא רשות אלו המלכים הנ"ל. והנה הוא מוכרח, שיתפרנסו ויציאו להם מזון מרה"י

אור פנימי

ועולים למעלה בסוד מ"ן עד ימות המשיח. ע"ש גם באות ט"ו, וי"ט, וכ"א. ובאמור תבין זה היטב, כי לא נתברר מהמלכים רק בחינת הפנים שלהם, המיוחדים למדרגה הה' שהם בחי' גו"ע דו' מלכין, שהם בחינת חג"ת של כל מלך, אבל מבחינת אחוריים שלהם, דהיינו אח"פ, שהם בחינת נה"י דכל מלך, לא נתקן כלום באצילות, כי כל בחינת הגדלות דאצילות, שהם מחזירים האח"פ הנפולים אל המדרגה, שקונים נה"י דכלים וג"ר דאורות, כיון שזה נעשה רק ע"י עלית נה"י לחג"ת, בסוד השיתוף דמדת הרחמים בדין, ע"כ אפילו הנה"י שקונים, ע"י הורדת ה"ת מעינים, אין זה כלל אותם בחינת הנה"י שהיה לכל מלך ומלך בעת הנקודים, כי הנה"י שלהם היה מבחינת צמצום א', והם אינם משותפים במדת הרחמים, ולפיכך אין הנה"י שלהם מסתייעים כלום מכל אותם הנה"י החדשים היוצאים בכלהו בחינות הגדלות דאצילות.

ועם זה תבין ג"כ, שכל המ"ן שאנו מעלים מהמלכים ההם דלא אתבסמו, הוא רק מבחינת בינה דנה"י שלהם ולמעלה, הנבחנת לפנימיות של אלו המלכים שבתוך הקליפות, ולא מבחינת מבינה ולמטה שלהם, הנבחנת לבחינת היצוניות של אלו המלכים, כי מבינה דנה"י ולמטה, הוא בחינת מדת הדין דצמצום א' ממש, שאין לה שום הארה באצילות,

הראשונה של הו"ת שנקראת ע"ב, כנ"ל. ולפיכך נבחן שמדרגה ה' הם שמות אלו המלכים כולם, שנשארו באצילות ולא נפלו. אמנם המלכים אינם יכולים להתפרנס מהשמות שלהם, שהם מדרגה ה' שנשארה באצילות, משום שהמה חסרי המילוי, ואין בהם זווג, כי כל המילויים העולים בהזווגים משמשים רק לבחינת הפנים שהם מדרגה ה' כנ"ל. שבחינה זו ה' אינה שייכת לאלו המלכים, שהם מבחינת אח"פ ואחוריים, כי רק בחינת האחוריים לבד נשארו בהמלכים למטה בקליפות, אבל בחינת הפנים הובררו מהם עוד בתחלת תיקון ה"פ אצילות, כנודע. וע"כ אין להם יחס אלא למדרגה ה' בלבד, ולא למדרגה הה'. וע"כ המה מוכרחים להתפרנס מהמילויים לבד העומדים במדרגה הה', דהיינו מאותם בחינת אח"פ ואחוריים שהם מעלים מבי"ע, ע"י זווג דע"ב ס"ג. וכיון שהמה בחינת אח"פ ואחוריים שהם בחי' דינין כמותן, המה יכולים להתפרנס מהם. אכן מהשמות עצמם דמדרגה ה' אינם יכולים לקבל, להיותם בחינת פנים שאין להם יחס להמלכים.

ועם זה תבין מ"ש הרב לעיל (דף תשכ אות י') שלא כל ה' מלכין נתקנו באצילות אלא חלק מכל מלך ומלך נתתקן, וחלק מכל מלך ומלך נשאר בקליפות ולא נתתקן, אשר בכל יום ויום המה מתבררים ע"י תפלתנו

שהוא ז"א אחר התיקון. ור"מ סבר, שהז"א בהיותו בבחי' קטוע לבד, אז יוצא בקב שלו שם ברה"ר לפרנסון, ולהיות שאינו יוצא רק בחי' הק"ב הנ"ל לבדו, לכן נקרא ג"כ קיטע כי השם עצמו נקטע ועלה למעלה אבל הק"ב שלו בלבד, שהוא מילואו, הוא היוצא לפרנס ברה"ר.

לד) וכבר הודעתך לעיל, כי הג' שמות של ע"ב ס"ג מ"ה, אשר מלואם הוא הק"ב הנ"ל, הנה שלשתן הם בז"א לבדו בבחינת חג"ת שלו

אור פנימי

וע"כ עדיין ז"א דאצילות מחוסר נה"י בערך ז"א דנקודים, דהיינו נה"י הנקראים קב חרובין, ומבחינה זו נקרא ז"א דאצילות בשם קיטע, דהיינו שנקטעו רגליו דקב חרובין, שהם ממדת הדין בלי מיתוק, כנ"ל. ואין לו אלא בחינת נה"י של הקב טהור, שהם המילויים דעס"מ שהם י"ט ל"ז ומ"ן, שעולים ק"ב, כנ"ל, שבערך ז"א דנקודים הם רק בחינת חג"ת לבד. וחסרי נה"י.

ולפיכך יש כאן להבחין ביום השבת, ב' מיני הבחנות: א' הוא, כי כל שלימותו של ז"א ביום השבת בבחינות האורות שלו, המגיעים לגבהו של מלך הדעת לפני שביה"כ, אין זה מאיר רק באצילות לבד, דהיינו למעלה מפרסא שבין אצילות, לבריאה, אבל מפרסא ולמטה לא יוכלו האורות האלו להתפשט. ומצד ב' יש להבחין, כי כל הבחינות של הנפילה לבי"ע מחמת שביה"כ, הכל נתקן כבר לגמרי, כמ"ש בזוהר, דכל דיגין מתעברין מינה ולית שולטנא אחרא בכלהו עלמין בר מינה וכו'. והוא כי כל אחיזתן של הקליפות והדינים הם רק במקום החסרון של הקדושה, מבחינת האורות החסרים להם, כנ"ל (דף תצ"ב ד"ה דמנהון) עש"ה. ונמצא עתה אשר מצד האורות יש כאן שלימות גמורה כמו שהיה מטרם המציאות דכל הקלקולים, דהיינו מטרם שביה"כ, א"כ כל דיגין מתעברין מן המלכות, ואין עוד יותר שום מקום אל הקליפות שיינקו ממנה, וכל הבנין של שליטת ג'

ואפילו בחינת התכללות של החיצוניות הוזהרה מבינה ולמעלה עם עלית המ"ן, הנה הם באים בסוד הבריור דאבא, המוריד אותם בחזרה לבי"ע בסוד פסולת, הנקרא ל"ב האבן כנודע.

ואין להקשות לפי"ז איך אומר הרב שאלו המלכים דלא אתבסמו שנשארו בקליפות, הם מתפרנסין מהמילויים דקב טהור שנתעלו באצילות, ורק מן השמות עצמם אינם יכולים לקבל, כנ"ל ולפי המתבאר לא היו צריכים לקבל אף משהו מהארת האצילות, להיותם בחינת הנה"י של כל מלך ומלך שלא נתמחקו במדת הרחמים. ואין להם שום יחס עם הנה"י הממותקים במדת הרחמים ואיך המה מקבלים מהם.

הענין הוא, כי הרב מדבר כאן רק מבחינת יום השבת, שאז מגיע לז"א דאצילות תיקון השלם, כמו שהיה בזמן הנקודים במלך הדעת, שהרי הוא עולה ומלביש עד א"א, ונמצא קומתו שוה עם ז"א דנקודים שהוא מלך הדעת, ונמצא שכבר הגיע לתכלית גובהו כמו שהיה מטרם שביה"כ, שזה נבחן שכבר הגיע לגמר התיקון, וכל התיקונים של שביה"כ כבר נגמרו. אלא שכל זה הוא מבחינת האורות בלבד, ולא מבחי' הכלים, והוא מפני שהזווגים נעשו רק בקב טהור שהם המילויים דע"ב ס"ג מ"ה דכלים דפנים המיוחסים למדרגה ה', כנ"ל, שאין התיקון הזה עולה לבחינת נה"י דמדרגה ה' שהם בחינת נה"י בלתי ממותקים במדת הרחמים.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף כז

הנ"ל, ולסבה זו, נקרא הז"א קיטע על שמם: קטע גימטריא ע"ב ס"ג מ"ה ע"ה, כי הם עולין למעלה, ומלואן שהוא הק"ב יוצא לחוץ.

לה) גם דע, כי הנה נתבאר בענין שבת, כי כל אחיזת הקליפות ביום השבת הם בנה"י, שהם רגלין דז"א בלבד, אשר הם מתעלין ביום

אור פנימי

משלימותו, כי סוף סוף אין לו לאדם דס"א שום מקום חסרון לינק ממנו, אחר שכבר חזרו כל אורותיו כמו מטרם שביה"כ, ונבחן ע"כ שהמקום הזה נעשה לחלל ריקן, ואין שם לא אורות הקדושה ולא הכחות דס"א.

ואפילו מחזה ולמטה דאדם דבי"ע שמשם אין אפשרות לשום עליה, כנ"ל, מ"מ, כיון שהאורות בכלל באו על גמר תיקונם, הנה משום זה מגיע גם לבחי' המלכים ההם תיקון גדול, והוא, שעתה נעשו לבחינת נשמה אל הקליפות, כלומר, שבימות החול המה שבויים תחת ידי הקליפות, והקליפות שולטים בהם, אבל עתה בשבת, מקבלים הארה במקומם מפאת השלימות שיש באצילות, בשיעור כזה, שהמה שולטים על הקליפות, והמה נעשו לבחינת נשמה להם, כמ"ש הרב כאן באות ל"ו ע"ש.

והנה הארה זו שהמלכים דמחזה ולמטה מקבלים, עד שנעשים בבחינת נשמה, נקרא הארת המילויים בלי השמות עצמם, כי אם היו מעלים מ"ן אל הזווגים האלו, הנה אז היו הם עצמם נכללים בהמילויים דקב טהור, ואז היו עולים לאצילות, כמו חלק הפרצוף שמחזה ולמעלה, ואז היו מקבלים גם מן השמות, והיתה מגיעה להם הארת אצילות בכל השלימות דגמר התיקון. אמנם, כיון שהם עצמם לא עלו בכללות המ"ן הזה דקב טהור, כנ"ל, ע"כ המה מקבלים רק מן בחינת הקב טהור לבד, שיש להם יחס דומה לבחינתם, כי גם הם עלו מבי"ע, אלא מחזה דאדם דבי"ע ולמעלה, וכיון שהם בחי' העליון של אלו המלכים, ע"כ המה יכולים לקבל מהם. אבל מהשמות עצמם

עלמין בי"ע דס"א מתבטל כלא היו. והבן זה היטב.

ונודע, שכל בחינות של בי"ע נבחנו לפרצוף אחד, הן בקדושה והן בס"א, בסוד זה לעומת זה עשה אלקים. גם נתבאר לעיל, שכל בחינת המ"ן העולים מהמלכים שבתוך הקליפות הוא רק מבחינת בינה ולמעלה, הנחשב לפנימיות שלהם, ולא מבחינת בינה שלהם ולמטה ששם שליטת מדת הדין הגמורה דצמצום א'. גם ידעת שכל פרצוף עד החזה נבחן לבחי' פנימיות, משום שת"ת הוא בחינת בינה דחסדים עד החזה שלו, כנודע. ולפי"ז נמצא שכל בחינת המ"ן שעלו מבי"ע לאצילות שעל ידי זווג ז"א עליהם, הגיע קומתו לא"א, אינו, אלא מבחינת מחזה ולמעלה דאדם דבי"ע, ולא כלום מחזה ולמטה. וע"כ נבחן זה החלק של האדם הזה, שהוא נתקן לגמרי ביום השבת, אלא לא במקומו, רק ע"י עליה לאצילות. אבל החלק שמחזה שלו ולמטה, אינו יכול לקבל תיקון שלם לגמרי אפילו ביום השבת, כי הוא לא העלה שום מ"ן לגדלות הז"א, כנ"ל.

וע"כ נבחן כל המקום הזה שמחזה ולמעלה דפרצוף אדם דבי"ע, לבחינת חלל ריקן לגמרי, כלומר, שאין שם לא בחינת האורות השלמים דיום השבת, משום הפרסא דאצילות המעכבת ואינה נותנת אותם לעבור משם ולמטה, כנ"ל. אמנם גם לאדם בליעל דס"א אין לו עוד שום מקום אחיזה לצימוד שם, כי הגם שהאורות שמחזה ולמעלה דאדם דבי"ע של הקדושה אינם מתפשטים למטה מפרסא, מ"מ אין זה גורע אותו כלום

השבת למעלה ממקומם, ואז נשאר מקום פנוי וחלל, בסוד מחלליה מות יומת. ולכן נקרא הז"א קיטע בסוד אלו רגלים שנקטעו ועלו למעלה למקומן כנ"ל, ולא ירד אלא הק"ב הנ"ל.

לו) גם בזה תבין מ"ש בתקונים דק"ג, שמענא דעובדא הוה בחד ב"נ בעלי קבין כו', ופי' כמ"ש לעיל, כי הז"א יש לו קב הזה ממילוי ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה אשר בו כנ"ל, וגם קב זה גימטריא אלהינו, ולהיותו

אור פנימי

כי כח הפרסא מונע אותם מלעבור ממנה ולמטה, ונמצאו החסדים נפרשים מחכמה שזה מכונה כמו מיתה, כי הארת חכמה נקראת חיים, כנודע שאור חכמה נקרא אור חיה. וע"כ המטלטל מרה"י לרשות הרבים, ענשו גדול.

ואומר הרב, והנה הוא מוכרח שיתפרנסו ויוציאו להם מזון מרה"י וכו' "פי': כי אפילו בחול נוטלים המלכים והקליפות את מזונותם מאצילות, בסוד נהירו דיק כנודע, אלא בחול נעשה זה, ע"י עוונות התחתונים, שגורמים תמיד לאורות החסדים שיפרשו מהארת חכמה, וירדו לקליפות לפרנסתם, וגם ח"ו עוד יותר מההכרח להם, מה שא"כ בשבת, שהוא זמן השלימות, יש דרך מתוקן ביותר, דהיינו שהמלכים מקבלים הארתם מן המילויים דקב טהור, כנ"ל, שהארה זו מגעת רק להמלכים בלבד, ולא אל הקליפות, מטעם היותה מבחינת השלימות, שאין בה חסרון שהקליפות אינם יכולים להתאחזו שם, כנ"ל, ואדרבא, שהם נשחתים ומתבטלים ע"י הארות של שלמות. ולכן לא יוכלו הקליפות לפגום בהארת המילויים המגיעה אל המלכים שבתוכם ביום השבת, וע"כ אין איסור ביציאות אותם מהארות מן רה"י לרה"ר, כי הם מתקבלים רק במלכים לבד, שמתוך זה מגיע להם תיקון גדול, שנעשו נשמה להם, והקליפות נכנעים. וגם זה רק בבחינת הארה המוכרחת לקיום הקליפות, באופן שלא יתבטלו לגמרי, עד גמר התיקון

אשר המה עתה בגמר תיקונם, ודאי שאינם יכולים לקבל אף משהו, שאין להם שום יחס עמהם, כנ"ל. וע"ז רומז הרב, שמילוי בגי' אלקים, כלומר, שאינו מספיק להארה שלימה, ואין להם שום עליה, אלא נשארים במקומם מחוזה ולמטה כמו שהיו בחול, אלא שיוצאים מבחינת השביה של הקליפות, ונעשו בבחינת נשמה אליהם, אבל גם הקליפות אינם מתעברים מן אותו המקום.

וזה אמרו (באות ל"ג) "והנה ביום השבת אסור לטלטל ברשות הרבים, שהוא רשות אלו המלכים הנ"ל, והנה הוא מוכרח שיתפרנסו ויוציאו להם מזון מרשות היחיד, שהוא ז"א אחר התיקון" פירוש: כי ע"כ הופרס פרסא בין אצילות לבריאה, ואינה נותנת אל האורות לצאת מאצילות שהוא סוד ז"א לאחר תיקונו בסוד רה"י, לרשות הרבים, שהוא מקום ב"ע. והמטלטל בשבת מרה"י לרשות הרבים גורם למעלה מיחס נשמתו, שיעברו אורות מרה"י שהוא אצילות, למקום ב"ע שהוא רשות הרבים. ואע"פ שאורות דג"ר אינם עוברים מעצמם למטה מפרסא, ואין שום קלוקל של התחתונים יכולים לפגום אותם, מ"מ המה גורמים לאורות החסדים שיעברו מאצילות לבריאה, כי אור החסדים אינו מוגבל מכח הפרסא, כנודע, וע"כ המה פוגמים אותם, ומפרישים אותם מהארת חכמה שבהם, כי אותם החסדים אינם יכולים לקבל אתם משהו מהארת חכמה,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף כט

מבחינת מלואין, הוא דינין, כי מילוי גימטריא אלהים כנ"ל, ואלו הם ה' מלכים שמלכו בארץ אדום, ומתו כולם וירדו למטה, והובררו שם, והם עומדים שם בבחי' רוחניות ונשמה אל הקליפות.

לזו והנה יש בג"ע תחתון מקום, אשר שם הוא נקודת בינה. ושם קרוב אליה עומדין אותן המלכים, אשר מלכו בארץ אדום. ואותן נשמות

אור פנימי

אבל הק"ב שלו בלבד שהוא מילואו, הוא היוצא לפרנס ברה"ר פ": הוא מוסיף טעם ב' על מה שקורא את הז"א בשם קטוע, והוא, מחמת קבלת המלכים עצמם, שהם אינם יכולים לקבל מהשם, אלא מהמילויים שהם הק"ב, נמצא קבלה זו מחלק המילוי שהוא בחינת אחורים ונה"י, מן השם עצמו הנשאר למעלה, ואינו מתחבר עם אותה ההארה, ע"כ נבחן בשם קטוע. וכמו שממשיך, אשר קטוע הוא בגי' ע"ב ס"ג מ"ה עם הכולל, דהיינו השמות עצמם הנשארים למעלה. ובחינת המילויים שלהם לבד, שהם י"ט ל"ז ומ"ו, הם שנקטעו ומאירים למטה אל המלכים.

וזה אמרו (באות ל"ה) „כל אחיות הקליפות ביום השבת הם בנה"י שהם רגלין דז"א, אשר הם מתעלין ביום השבת למעלה ממקומם, ואז נשאר מקום פנוי וחלל, בסוד מחלליה מות יומת, ולכן נקרא הז"א קיטע בסוד אלו הרגלים שנקטעו, ועלו למעלה ממקומן ולא ירד אלא הק"ב" כלומר, כל בחינת השיוור שנשאר לקליפות לבחינת קיום ביום השבת, שאז ז"א חוזר לקומתו דז"א דנקודים מטרם השבירה, אינו יותר, אלא בסבת התעלות נה"י דועיר אנפין ממקומם בבי"ע, למעלה מפרסא, למקום אצילות. כי בשעה שהוא מלביש עד א"א. הנה הכרח הוא שכבר השיג כל בחינת אחורים שנפלו בזמן שביה"כ, כמו שהיה לז"א דנקודים, שהוא מלך הדעת כנ"ל, וא"כ כלחו אח"פ שהיו בבי"ע, חוזרים

של שתא אלפי שני, שאז מגיע היום שכלו שבת כנודע.

וזה אמרו (באות ל"ג) „ור"מ סבר שהז"א בהיותו בבחינת קטוע בלבד, אז יוצא בקב שלו שם ברה"ר לפרנס" דהיינו כנ"ל, שהמלכים ראויים לקבל מהאצילות בחינת המילואים של השמות שהם בחינת האחורים שעלו מחזה ולמעלה דאדם דבי"ע, שהם נתחברו בהמ"ן בבחינת ק"ב טהור, וכיון שאין מקבלים מן השמות עצמם, אין בזה הפסד, אלא אדרבא שיש מעלה כי בזה קונים המלכים שליטה גדולה על הקליפות, ונעשו נשמה להם.

ומה שר"מ מכנה את הז"א כאן בשם קטוע, הוא להורות, שהכוונה היא על השבתות דשתא אלפי שני, כי רק אז מכונה הז"א בשם הזה. דהיינו כל עוד שהנה"י דקב חרובין לא קבלו את תיקונם, שנמצא בשביל זה חסר הרגלים, שהם נה"י אלו, בערך ז"א דנקודים כנ"ל. אבל ביום שכולו שבת, דהיינו לאחר שתא אלפי שני, הנה אז כבר נגמרים כל הבירורים, עד דמטי רגלין ברגלין, ובי"ע מתתקנים במקומם, וחוזרים להיות אצילות ממש, ואז קונה הז"א הרגלים שלו מזמן הנקודים, ואינו עוד קטוע. וכדי שלא לטעות בדבריו ע"כ מכנה אותו בשם קטוע, כדי להבין שהמדובר הוא על השבתות דשתא אלפי שני, והבן.

וזה אמרו (באות ל"ג) „לכן נקרא גם כן קיטע, כי השם עצמו נקטע ועלה למעלה,

הצדיקים אשר שם, כולם הם מבחי' בעלי קבין, כי הם מזה טוד הק"ב הנ"ל, לכן צריכין להתלבש באותן קבין, ודי בזה.

* (לח) אחר שנתבאר בכל הפרקים שקדמו ענין העיבור הזה של ז"א, צריכין אנו להודיע ענין שלשה בחינות שהיו בעיבור זה, והוא, כי כמש"ל, שיש שלשה בחינות זמני התיקון אל ז"ן, והם: עיבור, ויניקה, ועיבור ב' דמוחין.

(לט) ותחלה בעיבור הא', היה תלת כלילן בתלת. וביניקה, היה מן ר"ק. ובעיבור ב', מן ט"ס גמורות. גם בעיבור זה הא', היו בו ג' בחינות אלו כנגדן, כי גם בעיבור, היו לו מוחין, כנ"ל.

אור פנימי

מחמת מקום החלל שנעשה, שמתוך כך יש ענין מחלליה מות יומת, כי מחמת שהם גורמים יציאת האורות מרשות האצילות, שיפרשו מהארת חכמה וימותו, כן העונש עליהם שימותו, שז"ס מחלליה מות יומת.

וזה אמרו (באות ל"ו), „ואלו הם הו' מלכים וכו', וירדו למטה והובררו שם, והם עומדים שם בבחינת רוחניות ונשמה אל הקליפות" כלומר, אין זה הק"ב טהור, שנתחבר ועלה לאצילות למעלה, אלא בחינת הארת הקב טהור המגיע אל המלכים ביום השבת, שע"ז המה מתבררים שם במקומם בתוך הקליפות ונעשו נשמה להם כנ"ל. ועתה מובן היטב ההפרש מקב טהור עצמו אל בחינת הקב טהור המתקן להקב חרובין, בסוד הקיטע יוצא בקב שלו. כי קב טהור פירוש, אותם ג' המילויים ד"ט ל"ז ומ"ו, העולים למ"ן באצילות, ומתבררים ע"י אבא, ומקבלים מיתוק דמדת הרחמים ע"י הארת ה"ג דאמא, ומוציאים שם מתחלה קומת הקטנות. ואח"כ ע"י הורדת ה"ת מעינים יו"י הגדלות שלהם, עד שז"א משיג קומת א"א ביום השבת, כנ"ל. אמנם קב חרובין

ומתחברים ונעשו אצילות, כמו שהיה לפני שביה"כ, שזה נבחן שנתקנו הרגלין שלו שהיו בבי"ע וא"כ היו צריכים הקליפות להתבטל ולעבור מן העולם, כמו שיהיה בגמר התיקון. ועל זה אומר, כי מתוך שלא נתקנו הרגלים דז"א במקומם בבי"ע, אלא שנתעלו ובאו למעלה מפרסא למקום אצילות נמצא מזה, שנשאר מקום פנוי וחלל בסוד מחלליה מות יומת, כלומר, שאפילו מחוזה ולמעלה דאדם דבי"ע, אין לו שום התפשטות למקומו, אלא שהס"א עוברת ממקום הזה, מחמת שלימותו של אותו החלק שנעשה לגמרי בבחינת אצילות כמו בגמר התיקון, ואין עוד שום בחינת זה לעומת זה לאדם הבליעל להתאחוז ולהיות באותו המקום. אמנם גם הארת אצילות אין בהמקום, כי אינה עוברת למטה מפרסא, כנ"ל. וע"כ נבחן המקום לחלל ריק לגמרי. וזהו אמנם כל אחיות הס"א שיתכן להיות ביום השבת, כי בשעה שהאדם מטלטל מרה"י לרה"ר, גורם לאורות החסדים שיתפשטו מאצילות למקום בי"ע, והם מוכרחים להתפשט בלי הארת חכמה, והמה מתים בשביל זה, כנ"ל. הרי שגם ביום השבת נשאר אחיזה לקליפות

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף לא

(מ) וא"כ מוכרח הוא, שכל שלשה בחינות שיש אל הז"א, בשלשה זמנים: עיבור, ויניקה, ועיבור דמוחין, היו כולם עתה בעיבור הא', אלא שכל שלשה בחינות אלו, כולם הם נקראים בחי' עיבור, אע"פ שיש לו מוחין, כי איננו נחשב רק לבחי' תלת כלילן בג', כנ"ל.

(מא) והענין, כי בשלשה ימי הקליטה, הוא התחלת תיקון העובר כנ"ל, ואז הוא כנגד בחי' העיבור, והענין, כי אז בג' ימים אלו, כבר התחיל הז"א ליתקן מעט, כי נקשרו ונכללו הג' עם הג' ונעשו בדרך קוים. וגם כי הלבישו הג' תחתונות את הג' עליונות, ונעשו בגוף א' מיוחד בקשר אמיץ. אמנם כל מה שנגלה אז מהז"א, אינן רק הג' אחרונות נה"י שלו, כנ"ל.

(מב) והנה אז הזו"ן, הם מלבישים את א"א באופן זה, והוא כי הנה הם מלבישים את שליש תחתון דת"ת ונה"י דאריך, שהם ד' ספירות.

אור פנימי

עמידת ז' המלכים בחלקם, שלא יכלו להתברר, לסבת היותם מבחינת מדת הדין של צמצום א' כנ"ל. וזה אמרו, אשר שם הוא נקודת בינה" כי זהו בחי' ג"ע התחתון. וז"ש "ושם קרוב אליה עומדים אותם המלכים" דהיינו למטה ממקום בינה. וז"ש שאותם נשמות הצדיקים אשר שם כולם הם מבחינת בעלי קבין. ורומז בזה על אותם הנשמות שקבלו בירורם למטה בהיותם במקום הקליפות, ע"י הארת הקב טהור ביום השבת כנ"ל. והבן. וזה שמפרש, כי הם מזה סוד הק"ב הנ"ל לכן צריכין להתלבש באותם הקבין. דהיינו שהמה קבלו תיקונם מבחינת הקיטע יוצא בהקב שלו, ונמצאים סמוכים על הארת הקבין אלו, שנעשו להם בחי' נה"י הגורם לג"ר דנשמה, כי בלי נה"י אין בחי' ג"ר כנודע. וע"כ נבחן שרגליהם הם בחינת קבין, ולא מבחינת עצמותם, והבן. ועי' במבו"ש שער ג' ח"ב פ"ד. ובשער מאמרי רו"ל בראשית רבה דף מ"ה ט"ב ד"ה אמנם.

(מב) המלכות נוק' דז"א לוקחת פרק תחתון דהוד דאריך: כבר ידעת, שסוד ה"ת

המקבלים תיקונם מן הקב טהור הנ"ל, הם באופן אחר לגמרי, כי הבירור שלהם נעשה במקומם עצמם, שהוא ע"י הארת המילואים לבד בלתי השמות, שמתוך שלמות המילויים עצמן במקומם באצילות, המה מאירים מבחי' זו, גם אל המלכים שמחזה ולמטה שאינן יכולים לעלות לאצילות, להיותם בחי' מדת הדין דצמצום א', כנ"ל. והם בחינת הקב, שעליו אמרו הקיטע יוצא בקב שלו. וע"כ המה דינן גם לאחר הבירור, ולאחר שנעשו בחינת נשמה ורוחניות.

וזה אמרו (באות ל"ז) "יש בג"ע התחתון מקום, אשר שם הוא נקודת בינה, ושם קרוב אליה עומדים אותם המלכים אשר מלכו בארץ אדום, ואותם נשמות הצדיקים אשר שם, כולם הם מבחינת בעלי קבין" פירוש: כי ידעת שעיקר בחינת המלכים שלא נתבררו, הם מבחינת בינה ולמטה דנה"י הכוללים, שבכללות כל האדם דבי"ע הוא המקום שמחזה ולמטה, שהם תנה"י דיצירה וי"ס דעשיה. וזהו שמרמז כאן הרב, אשר גם בג"ע דתחתון, עיקר התיקון הוא, רק מבחי' בינה ולמעלה אבל מבינה ולמטה שם

והנה המלכות נוקבא דו"א, לוקחת פרק תחתון של ההוד דאריך, ואז היתה נקראת פסיעה לבר, שהיא הנקודה והקוץ התחתון של אות ו' זעירא שבתוך הה"א של הבינה. ואע"פ שלא לקחה רק שליש תחתון דהוד, נקרא כל ההוד על שמה, כיון שאיננו טילו לז"א.

(מג) ונמצא, כי מה שנשאר לז"א איננו רק שלשה ספירות, שהם: שליש תפארת, ונצח, ויסוד. כי אעפ"י שגם הוא לוקח תרין פרקין עליונים של ההוד, כבר נתבאר, שכל ההוד נקרא ע"ש המלכות ונמצא, כי הז"א לוקח שלשה ספירות לבד, ונוקבא לוקחת ספירה אחת, והיא

אור פנימי

של העליון שלו, שהם א"א ואו"א, הנעשים לשורשים אליו, שעל פיהם מתפשטים כל הענינים שבבנין פרצופו לאחר לידתו. וכאן הרב מבאר השורשים של הז"א ממה שנוטל מהספירות של א"א, שממנו נוטל עיקר בנין פרצופו, ולהלן יתבאר גם מה שנוטל מאו"א.

וכבר ידעת שאין בז"א אלא ששה כלים, שהם חג"ת נה"י, והם עצמם ע"ס שלו, כי בחינות כח"ב נקראים בו חג"ת, ובחינתו עצמו היא נצח, והמלכות שבו נקראת הוד. וערכם של חג"ת נ"ה אלן, הם כמו כח"ב זו"ן הנבחנים בפרצופים העליונים בג"ר דאצילות ובא"ק. וזהו בחינת שורש א' דז"א מיחס האו"י, ומשורש זה נמשכים בחינת הכלים שלו. וכן יש לו שורש ב', הנמשך מהתלבשות האורות בכלים, ששורשו א' הוא בע"ב דא"ק, דהיינו התפשטות ב' דא"ק, שהיה שם עשר יציאות ועשר הכנסות, ושם קבלו הספירות כולן בחינות ציור של התפשטות העצמות בכלים. ונודע ששם היה התחלפות האורות, דהיינו משום שאור דכתר לא נתלבש בהתפשטות ב' זו דא"ק, ע"כ נתלבש אור חכמה בכלי דכתר, ואור בינה בכלי דחכמה, ואור ז"א, שהוא חסד נתלבש בכלי דבינה וכו', עד שאור המלכות נתלבש בכלי דיסוד. שמצד זה היה נשאר כלי מלכות בלי אור, אלא היה שם בחינת

וה"ג כוללים כל הז"ת, וכל ע"ס דחסדים: כי חג"ת הם מבחינת כח"ב בחסדים, וגו"ה הם בחינות זו"ן דחסדים, הרי שהנוקבא, היא בחינת הוד. וז"ש, שהנוקבא דז"א לוקחת פרק תחתון דהוד דאריך. להיותה הבחינה שכנגדה ממש. ומה שאינה לוקחת כל ההוד אלא פרק תחתון לבד, יתבאר לפנינו.

(מג) הז"א לוקח ג' ספירות לבד, ונוקבא לוקחת ספירה אחת, והיא רביעית אליו, בסוד רביעית החין. וצריכים לידע, שענין הנוקבא דז"א המדובר כאן, אין זאת בחינת נוקבא הנפרדת דז"א, אלא בחינת הנוקבא שבגופו דז"א, דהיינו מלכות שלו ששם נתקן בחינת המסך ועביות, אשר בגדלות מזדווג בה אור העליון, שע"י זה יוצאים כל האורות שלו. אשר נוקבא זו יש בהכרח בכל פרצוף, שעל ידה יוצאים ומתפשטים כל הבחינות דראש תוך סוף של הפרצוף, כנודע. אמנם בחינת נוקבא הנפרדת דז"א, מתחיל העיבור שלה אחר כל הגדלות דז"א, דהיינו אחר שנעשה ז"א בחי' י"ג שנים ויום אחד. כמבואר לעיל בדברי הרב (דף תשע"ב אות ס' ע"ש).

עוד צריכים לדעת, שבחינות הספירות דז"א בימי העובר, עדיין אין להם שם בפני עצמם, שיהיה אפשר לעסוק בהם מבחינת עצמותו של הז"א, כי פירושו של עיבור הוא ענין התכללות הז"א בהספירות והזווגים

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף לג

ד' אליו, בסוד רביעית ההין, ואות ד' שבשם ההויה, כמ"ש במקומו. והרי שעתה הו"א אינו רק ג' מדות, ונוקבא רביעית אליו, וזה בשלשה ימי הקליטה.

מד) אח"כ, ניתוסף בו"א תיקון נוסף, והוא הבחי' הב', שהיא כנגד בחי' זמן היניקה, שנעשו בו ו"ק, והמלכות ז' אליו, כנזכר. וכן היה עתה, כי הנה נתבאר לקמן בענין החלב של היניקה, איך תכף

אור פנימי

התחיל רק בפרצוף ע"ב דא"ק, הוא ספירת הת"ת, והת"ת נבחן לכולל כל הספירות, שהוא משום שאור הנצח נתעלה לכלי דת"ת. וזכור זאת.

גם ידעת ששורש הו"א נמשך מבחי' ו' ונקודה שהשפיע היסוד דפרצוף הכתר דא"ק לאו"א דנקודים, כי אחר עלית ה"ת בנקבי עינים בצמצום ב', שהוציאה לכלהו אח"פ דרת"ס לבר מן המדרגה, שאח"פ דראש יצאו לתוך, ואח"פ דתוך יצאו לבחינת סוף, ואח"פ דסוף, יצאו לבי"ע, שהם ב"ש תחתונים דנה"י דא"ק, כנודע, הנה אז עלו נה"י דא"ק למין לע"ב ס"ג העליונים, שע"י זווגם יצא אור חדש שבקע לפרסא, דהיינו שביטל לצמצום ב' ועי"ז החזיר את ב"ש תחתון דנו"ה שלו מבי"ע אל אצילות כמ"ש בחלקים הקודמים. והם בחי' ו' ונקודה, שו' היא שליש תחתון דנצח, ונקודה היא שליש תחתון דהוד, ואחר שיסוד דא"ק השפיע אותם לפה דראש דאו"א, ונתכללו בזווגם יצאו עליהם כל הגדלות של הו"ת דנקודים. כנודע. והנה לאחר שביה"כ, הזרו ז"ת כולם לבי"ע, כמו שהיו מטרם שהעלה אותם אור החדש דבקע לפרסא, וביחס א"ק הם נבחנים כולם, רק לבחינת ב"ש תחתון דנה"י שלו, הנקראים ו' ונקודה, באופן שאלו ב"ש תחתונים דנו"ה דא"ק, שנפלו עתה לאחר שביה"כ פעם שנית לבי"ע, הנה הם עיקר שורש זו"ן, שעליהם סובבים התיקונים שבאצילות. ועתה נבאר דברי הרב שבכאן.

זווג של זכר ונקבה שבכלי דבינה, והולידו בחי' ה' חדשה, שנחלקה לד' ו', דהיינו ג"כ לזכר ונקבה, אשר הו' שהוא הזכר ירד אל היסוד, והד' שהיא הנקבה, ירדה להמלכות. כמ"ש כל זה באורך בחלק ה' דף שכ"ד ד"ה ב' מרחקים עש"ה.

והנה משורש זה דע"ב דא"ק, נמשכים כל הספירות דו"א מיחס בחי' התלבשות האורות בכלים שלו. וע"כ נבחן, שעלה ז"א מבחינת נצח, ונעשה לבחינת ת"ת, דהיינו מטעם התחלפות האורות. ונמצא הת"ת מיחס דאו"י הוא בחינת בינה דחסדים. ומיחס של התלבשות האורות בו, הוא ז"א עצמו. וכמו שבג"ר דע"ב, עלה אור החסד של הו"ת, ונתלבש בכלי דבינה, כן בו"ת עצמן, שהן חג"ת נ"ה, עלה ג"כ אור הנצח והתלבש בכלי דת"ת. וע"כ עיקר ז"א הוא ת"ת, והוא כולל כל הו"ת, להיותו בחינת עיקר נקודתו, דהיינו ז"א דו"א, ושאר הבחינות שבו הוא מאחרים. כמו הכתר שעיקר בחינתו הוא כתר דכתר, וט"ת שבו, הוא מהתכללות של שאר הספירות, וכמו חכמה שעיקר בחינתה היא חכמה דחכמה וכו', כן ז"א עיקר בחינתו הוא ז"א דו"א, ויתר הספירות הוא מהתכללות שלוקח מהעליונים והתחתונים. ויש אמנם לזכור בזה ב' בחינות, כי מיחס שורש האו"י, שהוא פרצוף הכתר דא"ק, מטרם שנתחלפו האורות, הוא ספירת הנצח, והנצח נבחן לכולל כל הו"ק דו"א, מטעם היותו בחינת ז"א דו"א. ומיחס שורש ההתלבשות, שהוא

בשעת העיבור בתחלתו נפסק דם הוסת של האשה מהיסוד שלה, ועולה למעלה במקום הדדים שלה, כדי להתהפך לחלב.

מה) והוא לסיבה, שעולים תרין פרקין עילאין דנ"ה דאריך שם במקום החזה דא"א, במקום הדדים שלה, לעשות שם בחי' דדים אל האשה להניק את בנה אח"כ. וכאשר נחלק הנ"ה לבחי' מספר פרקים, ולא מדות שלימות, כמ"ש בבחי' ראשונה, נמצא כי מה שנשאר מן

אור פנימי

יש לחשוב כאן, גם מה שמקבל מקו האמצעי דא"א, שהוא עיקר כל תיקונו מבחינת הווג דא"א על ה' ונקודה המתקן אותם. והוא בחי' למטה מטבור שלו, שהם ת"ת ויסוד. כמ"ש להלן. וע"כ נבחן שז"א לוקח ג' ספירות, ב' מבחינת הווג, שהם ת"ת ויסוד. וא' נקודתו עצמו, שהיא שליש תחתון דנצח. והנוקבא דגופו, היא רביעית אליו, שנוטלת שליש תחתון דהוד, כמבואר. וזהו תיקון הא' שהז"א מקבל בימי עיבורו, הנקרא ג' ימי קליטה, שהוא בחינת נפש דנפש בלבד, או בחינת העשיה דעובר.

מה) תרין פרקין עלאין דנ"ה דאריך שם במקום החזה דא"א, במקום הדדים שלה לעשות שם בחינת דדים: צריכים לזכור כאן, כל המתבאר לעיל בענין עליות המדרגות דא"א ואו"א לצורך הווג דו"ן, (ע"י בדף תתקכ"ד ד"ה וזה אמרו וכל ההמשך) ונתבאר שם, שנה"י דא"א נתעלו לבחינת חג"ת, וחג"ת עלו למעלה לבחינת ג"ר שלו, אשר גם או"א עלו עם החג"ת דא"א והשיגו בחי' ג"ר דא"א שמקודם לכן. עש"ה. ואין להאריך כאן. ונמצא עתה ע"י עליה הנ"ל, אשר ששת הספירות דא"א, שהם חג"ת נה"י נעשו עתה בעת הווג לצורך זו"ן, אל עשר ספירות שלימות. ברת"ס, אמנם כלים לא נתוספו כאן, רק החג"ת נה"י עצמן, נתפשטו ונעשו לע"ס. וענין התפשטות זו כבר ביאר הרב בז"א לעת גדלותו, אשר ב' פרקין העליונים

וכבר נתבאר בחלק הקודם, שגם כאן הקדים הווג דע"ב ס"ג שבקע לפרסא שמתחת אצילות, וב"ש תחתונים דעתיק, שהם כוללים כל הו"ת דנקודים עלו עמהם לאצילות, ועתיק וא"א נעשו לפרצוף אחד, וע"כ נתעלו נה"י דא"א לבחינת נה"י דעתיק, העומדים במקום חג"ת שלו, ואז השפיע יסוד דא"א את ה' ונקודה שהעלה מבי"ע, דהיינו ב"ש התחתונים דנו"ה דפרצוף הכתר דא"ק, אשר עתיק דאצילות מלביש אותו מטבור ולמטה ונוטל מקומו. כמ"ש בחלק הקודם.

וזה אמרו, „המלכות נוקבא דז"א לוקחת פרק תחתון דהוד דאריך, וכו', ונמצא כל מה שנשאר לז"א אינם רק ג' ספירות, שהם שליש ת"ת ונצח ויסוד" פירוש: כי עקרו של ז"א, מבחינת פרצוף הכתר דא"ק, וכן מבחי' הכתר דאצילות, הוא הנצח, והוא כולל כל ו"ק שלו, להיותו עיקר נקודתו דהיינו ז"א דז"א. הרי שנצח מספיק לכל ו"ק שלו. ומלכות דז"א, היא בחינת שליש תחתון דהוד, שה"ס הנקודה, כי ש"ת דנצח הוא ה', ושליש דהוד היא הנקודה, הרי שבחינת מלכות דז"א, אינה רק שליש תחתון של הוד דפרצוף הכתר דאצילות. והנה כל זה הוא בחינת של ז"א עצמו ממה שנשרש בנו"ה דא"א. אמנם המדובר הוא כאן, מבחינת התיקון גם כן, ממה שקבל מא"א בג' ימי קליטה, בסוד הווג דיסוד ועטרה שלו, בתוך היסודות דא"א. וע"כ

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף לה

אריך אל הזרין, הם ד' פרקין דנ"ה, ושליש הת"ת, וכל היסוד. ונודע, כי היסוד אינו רק במדת שלישי א' של הת"ת.

מו) ונמצאו עתה ששה בחינות, ומהם נעשו ו"ק לז"א, והמלכות היתה שם בסוף פרק תחתון של ההוד, ז' אליו. ולכן נקרא המלכות בבחי' זו שביעית. ונכללו עתה אלו השבעה בחינות כל אחד מהם בכל הז', דוגמת מ"ש בענין כ"א אזכרות שבתפילין, שלהיותם עיקרן שלש לבד כלולים בג', לכן הם ג"פ ז' הם כ"א, כי הג' לבד נתגלו ע"ש. הרי ניתוסף עתה תיקון אחר, כי בתחלה היה ג' והיא רביעית אליו. ועתה הוא ו' והיא ז' אליו.

מז) ודע, כי גם בעיבור יש בחי' יניקה, והוא, שהעובר ניוזן שם ויונק דרך טיבורו, ממה שאוכלת אמו כנודע. והבן זה היטב.

מח) אח"ך ניתוסף בז"א תיקון נוסף, והיא הבחי' הג', שהיא כנגד זמן עיבור ב' דמוחין דגדלות, שנעשו בו תשעה מדות שלימות, והיא י' אליו וכן היא עתה.

מט) כי הנה נתבאר, שהב' פרקים עליונים דנ"ה דאריך, נתעלו לעשות דדים אל הבינה להניק בנה. ונמצא כי כאשר נסתכל, במה

אור פנימי

והאמצעים דכל אחד מחג"ת, עולים ונעשים לבחי' ראש. ופרק התחתון דכל אחד מהחג"ת מתחברים עם הפרקים העליונים של כל אחד מן הנה"י, ונעשים עתה לחג"ת, וב' פרקין האמצעים ותחתונים, של כל אחד מן הנה"י, נשארים לבחינת נה"י. וזה אמרו, "תכף בשעת העיבור בתחלתו, נפסק דם הוסת של האשה מן היסוד שלה ועולה למעלה במקום הדדים שלה, כדי להתהפך לחלב, והוא לסבה שעולים תרין פרקין עלאין דנ"ה דאריך שם במקום החזה דאז"א" דהיינו כמבואר, כי בתחלת העיבור דז"א, מוקדם לו ענין עליות המדרגות דנה"י לחג"ת וחג"ת לג"ר, והמה מתפשטים לראש תוך סוף, כנ"ל אצל הו"ק דז"א דגדלות,

ונמצא שפרקין עלאין דנצח והוד דא"א, עלו ונתחברו עם הפרקין תתאין דחסד וגבורה, אשר מכולם יחד נעשו בחינת החג"ת דא"א. ומתוך שכל עליה זו אינה נוגע רק לאז"א לבד, כי א"א עצמו יש לו גם מקודם לכן בחינת הראש שלו, אשר עתה עלה לבחינת ראש דעתיק, ועתיק יותר למעלה כמ"ש שם. לפיכך אנו מבחינים עליה זו על שם אז"א, כי עלית ב"ש דכל אחד מחג"ת לראש, גרם זה לאז"א לקנות ראש מא"א, וכן יתר עליות. וע"כ אותם ב"ש דנ"ה עלאין שנתחברו להיות חג"ת חדשים במקום חג"ת הישנים דאז"א, המה הם בחינת הדדים של אז"א, ומהם באים המוחין דיניקה של הז"א.

שהגדיל הז"א בסוד העיבור, ולא בבחי' הפרקין עצמן דבחי' אריך, אלא בערך מהו שגדל העובר, הם תשעה בחינות.

(נ) כי הנה מן פרק אמצעי דנצח דאריך, נכפלו ונעשו ב' מדות שלימות בז"א, שהם חסד ונצח קו ימין שלו. ומפרק אמצעי דהוד דאריך, נעשו בז"א גבורה והוד קו שמאל. ומפרק תחתון דנצח נעשו ת"ת ויסוד

אור פנימי

מקבל אותם עצמם, בלי התלבשות באו"א כמ"ש במקומו.

(ג) פרק אמצעי דנצח דאריך נכפלו ונעשו לב' מדות שלימות שהם חסד ונצח קו ימין שלו, ומפרק אמצעי דהוד, נעשו גבורה והוד, ומפרק תחתון דנצח, נעשו ת"ת ויסוד, ומש"ת דת"ת חכמה, ומיפור נעשה בינה: ויש להבין היטב דברים אלו, כי הם משורשי החכמה. והנה יש כאן בדברי הרב שמועות שונות, ולכן צריכים להבין הדברים במקוריותם. תחלה צריכים להבין, למה מתחלקים כל ספירה לג' שלישים, מי הוא הגורם להתחלקות זו. וכן ענין התחלקותם לשנים שנים בעת גדלות, ואשר מחג"ת לחב"ד מתעלים הפרקין העליונים עם הפרקין אמצעים, ומנה"י לחג"ת אינם מתעלים רק הפרקין עלאין לבד. וכן למה מתעלים רק ב' פרקין דנו"ה דא"א לחג"ת, ולא גם היסוד. וכן מה ענין ת"ת דא"א להיות בינה דז"א, ויסוד דא"א להיות בינה דז"א.

והנה ענין התחלקות הו"ק לששה שלישים, הוא; מסבת הורדת ה"ת מעינים והחזרת האח"פ הנפולים אל המדרגה. אשר אז עולים הנה"י לחג"ת, והחג"ת לחב"ד. כי בעת שאין שם אלא חג"ת נה"י, שהג"ת הם בחינת גלגלתא, ונה"י בחינת עינים, הוא מטעם שיש שם בחינת ה"ת בעינים, המוציאה את אח"פ לחוץ. כנודע. וע"כ יש שם קומת ז"א, שהם גוף בלי ראש, ונמצא אשר הרוח מלוכש בחג"ת, והנפש בנה"י. אבל בעת שקונה נה"י חדשים כי הה"ת

והנה האורות דנה"י הם בחינת דינים, ומכונים דם, כנודע. ונמצא אחר שעלו שלישים עליונים דנו"ה, ונעשו באו"א לבחינת חג"ת, הנה נעשו לבחי' חסדים, ומכונים חלב. ונבחן שעולה בחינת הדם מן היסוד של אמא שהם דיגין, ונפסק בחינת הוסת שלה, כי עתה נהפכו ונעשו לחג"ת, שהם בחינת חלב. וטעם התחלקות כל ספירה לשלישים וכן ענין התחברותם באופן הנזכר יתבאר להלן.

ד' פרקין דנו"ה ושליש הת"ת וכל היסוד וכו' והמלכות בסוף פרק תחתון של ההוד שביעי אליו: כי כאן מתחיל בחינת היניקה דז"א, שאוכל דרך טבור, ונודע שענין היניקה מגלה בחינת החג"ת דז"א, ולכן נגלה כאן ענין התכללות של נה"י בחג"ת הנמשך מכת עליות המדרגות הנ"ל, וע"כ יונק עתה הז"א מבחינת ו"ק שנשארו בנה"י אחר עליית ב' הפרקין לחג"ת. וז"ש שנשארו ד' פרקין של נו"ה, שפרקין האמצעים הם בחינת חג"ת דז"א, ופרקין תתאין הם בחינת נה"י דז"א, אלא שיש לחשוב עמהם גם בחינת קו האמצעי של נה"י דא"א, שהם שלישי תחתון דת"ת, וכל היסוד. כי משם באים כל ההארות. כנ"ל. ומבחינה זו של יניקה נבחנת המלכות בסוד שביעי. אמנם הפרקין דנו"ה העליונים דא"א שעלו ונעשו לחג"ת, אין הו"א מקבל מהם עתה כלום, כי הם נבחנים לבחינת ג"ר דנה"י דא"א, שאינם מקבל אותם אלא לעת גדלות. אלא שלאחר לידתו יונק מהם באמצעות או"א בסוד הודים, אבל בגדלותו

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף לז

בז"א קו אמצעי. ומשליש תחתון דת"ת דאריך נעשית חכמה דז"א. ומיסוד אריך נעשית בינה דז"א. ואמנם דעת אין בו עדיין בימי העיבור כנ"ל, ומפרק תחתון דהוד דאריך נעשית נוקבא דז"א, הרי הם ט' בחינות.

נא) ודע, כי הכתר של ז"א הוא מן בחי' חצי היסוד דעתיק יומין. המתלבש תוך חצי התחתון דאריך כנ"ל, ולקמן יתבאר כל זה באורך כי הרי בחי' זו היא כנגד אותה הבחי' כנ"ל, אלא שעתה הוא בכח ולא

אור פנימי

דאותה הספירה כבר נמצא ממסך ולמטה. ומכאן באו כל ההבחנות שיש בכל ספירה על ג' שלישים שבו. שבי' שלישים העליונים של כל ספירה שהם חב"ד חג"ת הפרטים הנכללים שם, נבחנים שנקיים ממסך. ורק שלישי תחתון שבו שהם תנה"י כבר הם מצומצמים במסך. וזכור זה.

אמנם יש כאן הבחן בין הספירות דחג"ת אל הספירות דנה"י, כי בנה"י נמצא עלית ה"ת לתחת השלישים עליונים שבהם. והוא מטעם שבע"ס דנקודים הנבחנים כולם לפרצוף נה"י דא"ק, נסתים המסך שם בסיום הת"ת, שהוא פה דאז"א דנקודים, מטעם שנתבאר שם. ונמצאים כבר גם התג"ת דנה"י אלו, שהם גם כן למטה ממסך. ואין שם רק ג' פרקין עלאין שנקיים ממסך.

ובזה תבין, אשר מחג"ת לחב"ד יכלו להתעלות ב' שלישים מכל ספירה, שהם העליונים והאמצעים, כי המסך עומד מתחת השלישים האמצעים, ורק ג' השלישים התחתונים דחג"ת לא יכלו להתעלות לראש, מפני שהמסך נמצא ממעל להם. וע"כ נשארו בהכרח בדרגת החג"ת למשכן לאור הרוח. אמנם מנה"י לחג"ת לא יכלו להתעלות לבחינת כלי לאור הרוח, רק השלישים העליונים לבד, להיותם ממעלה למסך דסיום וסוף, וע"כ ראויים עוד לחג"ת ולכלי דרוח. משא"כ השלישים האמצעים עם השלישים

ירדה מעינים מכח אור חדש המגיע שם, ע"י הזווג דע"ב ס"ג. הבוקע לפרסא לשעתו, הנה אז יורד אור הנשמה ובחינת ראש, ונודע אשר בביאת אור הנשמה, הוא מתלבש בכלי היותר עליון שהוא הכלי דחג"ת והאור שהיה מקודם בחג"ת, יורד עתה לנה"י שהוא אור הרוח. והאור הנפש שהיה בנה"י יורד לנה"י החדשים. הרי שהחג"ת נעשו לראש, שפירשו כלי דנשמה, והנה"י נעשו לחג"ת, שפירשו כלי דרוח. אמנם אי אפשר שכל החג"ת יתהפכו לבחינת כלי דנשמה וראש, כי זה הכלל כל ראש צריך להיות למעלה מכל מסך, אלא שמסך משמש בו ממטה למעלה, כנודע. ולפיכך השלישים תחתונים דחג"ת, שהם כבר נמצאים למטה ממסך, אינם יכולים לעלות ולהיות ראש.

וטעם הדבר הוא, כי בעת עלית ה"ת בעינים, שהמלכות נתכללה בכל ספירה וספירה, ונעשית שם לבחינת קו שמאל כנודע, הנה אז נתחלקה ג"כ כל ספירה וספירה לג"ש רת"ס. כי כל ספירה כלולה מע"ס, וא"כ נבחן ג"כ שעלה הה"ת לבחינת עינים שבע"ס ההם, והוציא האח"פ מחוץ להמדרגה, כלומר מבחינת המסך דאותה המדרגה ולמטה. וכבר ידעת שענין אח"פ בדיוק, אינו אלא בחינת מחזה ולמטה, שהוא נה"י דע"ס של אותה הספירה, נמצא א"כ, אשר חב"ד חג"ת דאותה הספירה הם למעלה ממסך דה"ת שעלה לעינים שמה, והתנה"י

בפועל, ואז הוא בפועל ממש. והנה, אם נעריך יחד כל הבחי' האלו יהיו י"ח, כי לכן נקרא ח"י העולמים, כי הנה הו"א היה ג', ור' וט', הרי י"ח.

(נב) והנה פעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל, התחלקות ת"ת ונה"י דאריך בו"א באופן אחר. והוא זה: כי הנה נתבאר כי עיקר ז"א בזמן

אור פנימי

הקודם, בענין ההפרש בין פרצופי מ"ה, לפרצופי ב"ן, אשר פרצופי הנקבין אין להם תיקון קוים רק בג"ר דנה"י, להיותם בחינת הכלים ישנים דנקודים לבד, שסיום קו אמצעי היה שם בסיום הת"ת דא"ק. אבל פרצופי מ"ה, יש להם תיקון קוים גם בג"ש אמצעים דנה"י, שה"ס היסוד, הנקרא מ"ה החדש. (ע"י דף תתק"צ בתשובות פ"ח פ"ט צ' וצ"ב) וע"כ מסתיים הקו אמצעי דפרצופי מ"ה עם סיום היסוד. גם ידעת, שענין תיקון קוים מתחיל רק מס"ג דא"ק, ששם נעשה צמצום ב', שעלתה ה"ת לעינים, ונעשה קו שמאל בכל הספירות, ואח"כ ע"י הזווג עם אור העליון נמשך קו אמצעי מכריע ביניהם, שז"ס תיקון הקוים כנודע. ולפיכך אין תיקון קוים בראש דא"א, להיותו בחינת כתר וע"ב, שבהם עוד לא נרשם שום התחלה לתקון קוים, וע"כ כח"ב דא"א זה למטה מזה, ובינה יצאה לחוץ מראש, כנודע. אמנם מבינה דא"א ולמטה, כבר יש תיקון קוים מבחינת הראש דא"א, המלביש אותו, שהמה בקומת ס"ג, וע"כ כבר נוהג בהם תיקון קוים.

אמנם בנה"י דא"א יש שם תיקון קוים בג"ר של אלו הנה"י, והוא מטעם שכן נתקנו שם תיקון הקוים בג"ר דנה"י דא"ק מכח הלבשתם של הע"ס דנקודים. (כנ"ל תתק"צ בתשובה פ"ח) גם מכח העיבור של עצמו, שהיה גם בו התכללות נה"י בחג"ת, שהוציא גם בו בחינת תיקון קוים בשלישים אמצעים דנה"י שלו, כנודע. ולפיכך יש בנה"י דא"א ב' בחינות סיומים: א' יש שם סיום קו אמצעי מבחינת הנקודים, שהוא בסיום הת"ת. וב'

תחתונים, הגם שגם הם היו צריכים להתעלות, מחמת ירידת הרוח להכלים שלהם, אמנם לא יכלו לעלות כי המסך דסיום רוכב עליהם ועומד בסיום הת"ת. וע"כ נשארו למטה עם הנה"י חדשים, להלבשת אור הנפש לבד שהוא בחינת האור דסיום.

והנה נתבאר היטב הגורם להתחלקות כל ספירה על ג' שלישים, שהוא ג"כ עלית ה"ת בעינים, וכמו שעשתה קו שמאל בכל ספירה כן עשתה התחלקות בהע"ס הפרטיים דכל ספירה, לבחינת גו"ע ואח"פ, שהם חב"ד חג"ת ונה"י. גם נתבאר הגורם להתחלקות הו"ק לשנים שנים, בעת הגדלות, שהוא בחי' המסך דה"ת העומד למעלה משלישים תתאין דחג"ת, ואינם ראויים עוד לבחי' ראש, כי אפילו אחר ירידת ה"ת מעינים נשאר שם בחינת רושם, כנודע. וע"כ לא יכלו לעלות רק ב' שלישים מחג"ת להיות ראש. וכן מבחי' נה"י לא יכלו לעלות רק השלישים העליונים לבד, שהם נתחברו עם השלישים התחתונים שנשארו מחג"ת ונעשו לחג"ת. הרי שא"א להיות גם בחג"ת יותר מב' שלישים. וכן לא יכלו ב"ש אמצעים דנה"י לעלות לחג"ת מטעם מסך דסיום שממעל להם, הרי שמוכרח להשאר בנה"י ג"כ ב"ש.

ועדיין צריכים לבאר למה לא נתעלו בא"א רק ב"ש עליונים דנו"ה לבדם, ולא כלל מבחינת יסוד דא"א. כמ"ש שהמסך מסתיים בסיום הת"ת, אמנם בו"א, אומר תמיד, אשר ג"ש עליונים דנה"י שלהם מתעלים ונעשים לחג"ת, שהוא חושב גם היסוד. אכן צריך שתזכור המתבאר בחלק

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף לט

העיבור אינו רק שלשה מדות לבד מתגלים בו, כנ"ל. אמנם נגדלו ונעשו
ר' מדות קטנות, אשר כולם אינם רק ג' גדולות לבד.

נג) והנה מן נצח דאריך, נעשו בז"א קו ימיני שבו, והם נצח
וחסד. ומהוד דאריך נעשו בז"א גבורה והוד. ומיסוד דאריך נעשו בז"א
ת"ת ויסוד, ומשליש תחתון דת"ת דאריך, נעשו בז"א תלת מוחין חב"ד.

נד) וטעם הדבר, איך מזה השליש דת"ת לבדו, נעשו תלת מוחין
בז"א, הוא, כי הנה נתבאר לעיל, איך שליש תחתון דת"ת דאריך עלה

אור פנימי

שבעת הזווג לצורך זו"ן, עולים ב"פ עליונים
ואמצעים דחג"ת, ונעשים לראש, ואז עולים
גם השלישים העליונים מנה"י, ומצטרפים
עם השלישים התחתונים שנעשו מחג"ת,
ונעשו שניהם יחד לבחינת חג"ת ממש. וע"כ
אחר שג"ש עליונים דנה"י עלו ונעשו
לחג"ת, אז ראויים להעשות לבחינת ראש
לז"א, להיותם למעלה ממסך דסיום העומד
במקום החזה. אבל מטרם שהג"ש דנה"י
עולים ונעשים לחג"ת, אינם ראויים כלל
להעשות לבחינת ראש. שאז הם למטה ממסך
דחזה, והם נחשבים כבר לבחינת ע"ס
דסיומא. וזכור זה.

וטעם הדבר הוא, כי יש ב' בחי'
ראשים: א' מבחינת עצמות חכמה, והוא
בחינת ג' רישין דא"א עצמו. וב', הוא
מבחינת ג"ר דבינה, שאע"פ שכבר היא
למטה ממסך דראש, מ"מ נחשבת לבחינת
ג"ר, להיותה דוחה חכמה בלאו הכי, מסוד
כי חפץ חסד הוא. כנודע. וע"כ זה הרושם
דמסך של ראש, אינו שולט עליה כל עיקר.
כנ"ל בחלקים הקודמים. וז"ש בזהר דחג"ת
ג' רישין דז"א, כי חג"ת דא"א למעלה מחזה,
הוא בחינת ג"ר דבינה, כנודע. וע"כ הם
נעשין לג' רישין: חב"ד של הזו"א. כי גם
הזו"א עיקרו הוא רק אור דחסדים, אלא
בהארת חכמה, שזהו מבחינת הראש הב'
שהוא מג"ר דבינה, ע"י הזווג דע"ב ס"ג,

יש שם סיום קו האמצעי מבחינת המ"ה
החדש, שהוא בסיום היסוד. והוא הטעם
שהיסוד שלו אינו מצטרף עם ב' ש"ע דנו"ה
שלו לעלות ולהתחבר עם החג"ת, משום
הסיום דקו אמצעי אשר בסוף הת"ת שלו
מכת הנקודים. כנ"ל.

משא"כ בז"א, שעיקרו הוא ממ"ה
החדש, כי בעת הנקודים לא היה בו שום
הארה מתיקון קוים כי ע"כ נשברו הו"ת
פנים ואחור. כנודע. וא"כ מתחיל תיקון
הקוים שלו, רק באצילות, מבחינת מ"ה
החדש, ואין לו חלק כלל בתיקון קוין דב"ן,
ולפיכך אין שום סיום של קו אמצעי ניכר
בבחינת הת"ת שלו, וע"כ גם היסוד שלו
יכול לעלות לחג"ת כמו הנו"ה בלי שום
שינוי.

וזה אמרו (כאן באות ג') „משליש
תחתון דת"ת דאריך נעשית חכמה דז"א
ומיסוד אריך נעשית בינה דז"א ואמנם דעת
אין בו" פ"י: כי אין ראש אלא מבחינת
חג"ת, כי חג"ת נחשבים לז"א לבחינת
ראש, כמ"ש בזהר, כח"ב ג' רישין
דעתיקא, וחג"ת ג' רישין דז"א. וכן בדברי
הרב. אמנם מנה"י שהם ע"ס דסיום, אין
בהם מבחינת ראש לז"א כל עיקר. ומה
שאומר הרב אשר ג"ש עליונים דנה"י דא"א
נעשו בו לג"ר בעת גדלות, אין הכוונה אלא
בעת שהם מתחברים ועולים לחג"ת, כנ"ל,

והלביש ב' שלישים עליונים של הת"ת דאריך עצמו, ואח"כ עלה גם היסוד דאריך והלביש את שלישי תחתון של הת"ת הנזכר, ונכלל בכולו.

נה) ונמצא כי היסוד אע"פ ששיעורו הוא קטן שם, שאינו רק שלישי הת"ת כנ"ל, עכ"ז מחמת שהלביש ונכלל בכל הת"ת דאריך כולו כנזכר נגדלה הארתו ועשה בז"א ת"ת ויסוד שבו. והשלישי התחתון דת"ת דאריך, היו בו הארות כפולות מאד, יותר מהנ"ה. כי הנ"ה, כל אחד מהם נכלל זה בחסד וזה בגבורה, ומכח כללות ההוא נעשו כל אחד מהן ב' מדות קטנות בז"א כנזכר, אך שלישי הת"ת נכלל מיניה וביה בב' שלישים העליונים, הרי כללות א' גדול, כי הוא מיניה וביה, משא"כ בנה"י שלוקחים הארתם מאחריים, אך זה הוא מיניה וביה ולוקח הארה יתירה מהם מאד, ונוסף על זה כי נכלל היסוד שלו עצמו בו.

נו) וכבר נתבאר לעיל, כי כמו שנכלל התחתון מהעליון כן נכלל העליון מהתחתון ונמצא עתה כללות היסוד באותו שלישי הת"ת. ונמצא

אור פנימי

כנודע, ואין לז"א שום שייכות לראש דעצמות חכמה. וכבר נתבאר זה באורך. ולפי זה תבין היטב, כי רק הת"ת דא"א, אחר שעולה למעלה מטבור, שפירושו, שמצטרף עם השלישים תחתונים שנשארו מחג"ת, ונעשה גם הוא בחינת חג"ת שלמעלה ממסך דחזה וטבור שלו נעשה ראוי להעשות לראש אל הז"א. ולכן בחינת היסוד דעתיק המלוכש בו עתה בהיותו בחינת למעלה מחזה, ששם עומד יסוד דעתיק, הוא שם נעשה לבחינת כתר דז"א, וש"ת דת"ת לבחינת חכמה דז"א. ומכאן יש לז"א ב' רישין דכתר וחכמה. אבל בינה אין לו, ומכ"ש דעת, כי אין שם עוד שום זוג בראש דז"א בעיבור, אלא בימי גדלותו, לאחר י"ג שנים ויום א'. ועתה אינו נחשב כלל לראש, אלא הוא כולו בחינת נה"י בסוד ראשו בין ברכיו. ומשום זה אין בו אלא מעצמות א"א בחינת כלים לבד. וכיון שיסוד דא"א, אינו עולה ונעשה לבחינת

חג"ת, להיותו למטה ממסך דסיום העומד בת"ת דא"א, מכח שורשו שבנקודים כנ"ל. וע"כ חסר שם קו אמצעי לגמרי, ואין עתה בראש ז"א אלא ב' קוים שהם כתר וחכמה, אבל קו אמצעי הבא מיסוד אין לו. וע"כ נבחן כאן בעיבור, שבינה דז"א יצאה מראשו כבינה מראש דא"א, כי כמו הבינה דא"א שהוא הגרון, יצאה מראשו, מחמת ה"ת שעלתה בעינים, שהוא חכמה דראש, והחכמה דא"א נתקנה בדכר ונוקבא, והוציאה אל הבינה חוץ מראש, מחמת המסך דקטנות שהשאיר הרושם שלו ממעל לבינה, ואינה ראויה עוד להיות ראש. כן הדבר גם ביסוד דא"א, כי מחמת המסך דסיום שבסוף הת"ת העומד ממעל ליסוד, ע"כ אין היסוד ראוי להעשות לבחי' חג"ת, מחמת המצאו מתחת המסך דסיום של קו אמצעי דנה"י. אמנם אלו הכתר וחכמה, שז"א מקבל משליש תחתון דת"ת דא"א, ומיסוד דעתיק שבתוכו, נעשו בו בגדלות לחכמה ובינה.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף מא

כמה האורות יתירות יש באותו שליש תחתון דת"ת דאריך, ולכן הספיק לעשות תלת מוחין בז"א. ונמצא כי מבחינת הכלים של הז' מלכים, נתברר ונעשה מהם בחי' ר"ק דז"א, בבחי' כלים, וכן בניצוצות, וכן באורות כנ"ל.

(נו) ואלו הבחי' נעשה מהם גופא דז"א, והלבישו את נה"י דאריך ע"ד הנזכר, וכן נבררו מהכלים והניצוצות והאורות של המלכים לצורך ג"ר דז"א בסוד כלים וקרומות ומוחין, ונעשו ג"ר דז"א כנ"ל. ואלו

אור פנימי

מלעות לחג"ת להעשות בחינת ראש, והוא נשאר בנה"י דא"א. ונמצא הבינה דז"א בעיבור, שהיא לבר מראש. גם נתבאר היטב הטעם למה כח"ב דז"א נעשים לחב"ד, לעת גדלות, שהוא משום שהתלבשות העצמות בכלים נמשך מע"ב דא"ק, ולא מכתר דא"ק. וכמו בע"ב דא"ק נתלבשה החכמה בכלי דכתר, ונעשה הכתר בחינת חכמה, וכן הבינה בכלי דחכמה, ונעשה החכמה לבינה. וכן החסד בכלי דבינה, ונעשה הבינה לדעת. כן הוא גם בז"א, וע"כ הכח"ב דעובר נעשו לחב"ד בעת גדלות.

ומה שאומר פעם ששליש תחתון דת"ת נעשה ראש לז"א, ופעם אומר, שמחצית הת"ת דא"א עלה ונכלל במחצית ת"ת העליון דא"א. (עי' לעיל תתק"ד אות פ"ד) תדע שהוא מטעם ב' הסיומים שיש בפרצוף התג"ת דא"א שלמעלה מפרסא. כמ"ש (לעיל דף תתקט"ז ד"ה וזכור) שמצד קו האמצעי, הוא מסתיים בנקודת החזה, ומצד ב' הקצוות הוא מסתיים בטבור. וע"כ בעת העליה של הפרצוף שלמטה מפרסא למעלה מפרסא, יש הבחן אחר בהקצוות, והבחן אחר בקו האמצעי, וכדי שלא להאריך בזה, אומר סתם, שמחציתו התחתון עולה ונכלל במחציתו העליון, דהיינו הקו האמצעי כדרכו, והקצוות כדרכם. כי זה הכלל, שבחי' גו"ע של הפרצוף היא מחציתו העליון של כל פרצוף, ובחינת אח"פ של הפרצוף, היא מחציתו

ואותה בחינת הבינה שמקבל מיסוד דא"א שיצאה לבר מסיום דנה"י, נעשה בו אז לדעת. וטעם הדבר, כי כבר נתבאר שיש לז"א ב' שרשים: א' מפרצוף הכתר דא"ק, שמשם התג"ת שלו נחשבים לכח"ב, ונצח נחשב לעיקר נקודתו עצמו, והוד נחשב למלכות שלו. כנ"ל. והנה משורש זה באים הכלים והקטנות דז"א שמקבל ג"כ מפרצוף הכתר דאצילות. וע"כ נחשב בעיבור, אשר יסוד דעתיק הוא הכתר שבו, ושליש ת"ת תחתון דא"א הוא חכמה שבו, ויסוד שיצא לבר מת"ת, הוא הבינה שבו. אבל בגדלות, שהוא מקבל מע"ב ס"ג, דהיינו או"א, הגה אז מקבל משורש השני שהוא ע"ב דא"ק, שמשם באים לו התלבשות העצמות בכלים, כנ"ל, אשר שם ירדו המדרגות, כי חכמה נתלבשה בכלי דכתר, ובינה בכלי דחכמה, וחסד בכלי דבינה, כנ"ל ע"ש וע"כ נחשבים בו עתה הכח"ב של הקטנות שנעשו לבחינת חב"ד.

והנה נתבאר היטב, אשר בחי' הראש דז"א בעת עיבורו, נעשה רק משליש תחתון דת"ת דא"א, ומחלק יסוד עתיק המלוּבש בתוכו, מעת עלית נה"י אל החג"ת. גם נתבאר היטב שהם רק בחי' כתר וחכמה. וכן נתבאר היטב הטעם, שיסוד באמת היה צריך גם הוא להכלל בחג"ת ולהעשות בחינת בינה דז"א, אלא משום המסך דסיום י"ב ת"ת, העומד ממעל ליסוד, ע"כ נדחה

הלבישו לשליש התחתון דת"ת דאריך, והענין כי הנה נתבאר לעיל כי הת"ת נקרא ר' וכן היסוד נקרא ר'.

נח) והנה הת"ת דאריך משמש לב' בחינות לאבא ולאמא חלק העליון, ולז"א חלק התחתון. ונמצא כי מחצית הר' שהם ג' הם בחלק התחתון דת"ת, ומג' זו נעשה תלת מוחין לז"א. וכן עד"ו היסוד דעתיק, שגם הוא גנוז ומתלבש בת"ת דאריך, גם הוא בחי' ר' א', וגם היא נחלקת לב'.

נט) ונמצא כי שלשה חלקים ממנה, נעשו נשמה לנשמה תוך חצי עליון דת"ת דאריך לאו"א. ושלשה חלקים תחתונים נעשו נשמה אל

אור פנימי

היסוד, וא"כ לולא ההתכפלות לא היה נוטל מש"ת דנצח, אלא בחינת היסוד שבו. אבל עתה שנכפל ע"י ההתכפלות בחג"ת, יש שם גם בחינת שלישי מהחג"ת, שהוא ת"ת. וכן מש"ת דהוד דא"א, לולא ההתכפלות לא היה לו ליטול ממנו אלא מלכות, דהיינו הנוקבא שלו, ועתה שנכפל נעשה לו משם ב' בחינות נוקבין לאה ורחל, דהיינו נוק' דבחינת חג"ת, ונוקבא דבחי' נה"י. ועד"ו משליש אמצעי של הנצח, לולא ההתכפלות לא היה נוטל משם רק בחינת הנצח שלו לבד, ועתה נוטל משם גם בחינת ימין דחג"ת, שהוא חסד. ועד"ו משליש אמצעי דהוד, לולא ההתכפלות לא היה נוטל משם אלא בחינת הוד שלו לבד, ועתה נוטל משם גם בחינת השמאל דחג"ת, שהוא גבורה.

והנה נתבאר לך היטב איך שד' הפרקים התחתונים שנשארו בנה"י דא"א נכפלו ונעשו לחג"ת בנה"מ דז"א ע"ד שבאר הרב כאן באות ג' ע"ש. אשר עם החכמה שנטל מת"ת דא"א, והבינה שנטל מיסוד דא"א, הם ט' בחינות. גם נתבאר היטב מה שאומר כאן באות ג"א, שחצי יסוד דעתיק יומין תוך חצי התחתון דא"א נעשה לבחינת כתר דז"א. ואין להקשות ממה שיסוד דעתיק מסתיים בחצי העליון בחזה דא"א, ואינו

התחתון. כנ"ל בחלק הקודם. ובשעה שמדבר בדיוק מהחלק של הזו"ן, הוא אומר שהוא שלישי תחתון, שהרי הזו"ן אין לו חלק בלמעלה מטבור אפילו מצד הכלים, כי שם מקום ישו"ת, כנודע.

כי ידעת שבחינות החג"ת דז"א באים רק מתוך התכללות הנה"י דא"א בחג"ת שלו. כנ"ל. כי עיקרו של ז"א אינו אלא בחינת הנצח דא"א, ורק משליש תחתון שלו, כנ"ל, והנוקבא דז"א, היא משליש תחתון דהוד דא"א, כנ"ל. שהם בחינות ר' ונקודה. אלא מתוך עלית הנה"י לחג"ת, הרויח הז"א כח"ב חג"ת, כי משליש תחתון של ת"ת דא"א, הרויח בחינות כתר חכמה, ומיסוד דא"א, הבינה שלו, ור' שלישים דנו"ה, הגם שנשארו למטה ולא נתחברו למדרגת חג"ת, מ"מ מחמת עלית הנה"י דא"א לחג"ת, מכה שנעשו לאחד עם הנה"י דעתיק בעת הזווג כנ"ל. לכן הגם שלא נתחברו לגמרי עם מדרגת חג"ת, מ"מ הרויחו בתוכם בחינת התכללות מהחג"ת, באופן שהם נתכפלו, שכל שלישי מהם נעשה לב' שלישים: א' מחג"ת וא' של עצמם מנה"י. באופן, ששליש תחתון דנצח נכפל לב"ש: ת"ת, ויסוד. דהיינו שבחינת קו אמצעי דז"א, שהוא עיקר הז"א הבא מנצח כנ"ל. והקו אמצעי דנה"י הוא

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף מג

חצי התחתון דת"ת דאריך, הנעשה תלת מוחין אל הז"א כנוכר. וגם מן הנ"ה דעתיק אשר תוך נ"ה דאריך נעשו נשמה גם לז"א. וכל זה יתבאר באורך במקומו האמתי בענין גדלות דז"א. והרי נתבאר התלבשות ז"א לאריך ולעתיק בעת העיבור, היטב מאד.

(ס) ודע כי פעם אחרת שמעתי באופן אחר בקיצור, ואיני יודע אם הוא בעת העיבור או ביניקה או בגדלות, כי שמעתי סתם. והוא זה, כי

אור פנימי

מרויח הז"א את החג"ת שלו. ומהתכללות דמין הב' דהיינו ממה שג' השלישים עלאין דנה"י דא"א, מצטרפין עם הג"ש תתאין דחג"ת דא"א ונעשים לבחינת חג"ת לצורך גדלות דאז"א, הנה הז"א נוטל מהם בחינת הכח"ב שלו, כנ"ל. אלא בימי עיבורו, כל עוד שאין לו בחינת זווג בראש, אינו נוטל מהקצוות שהם נז"ה, אלא מת"ת לבד, ואפילו מיסוד אינו נוטל, כי גם שהוא שליש אמצעי כמו שליש תחתון דת"ת, מ"מ כיון שהוא בא"א למטה ממסך דסיום המסתיים בת"ת שלו, ע"כ אינו ראוי לעלות ולהעשות לחג"ת כנ"ל. ותדע שהתכללות זו דמין הב', נקרא בדברי הרב התכללות מיניה וביה כאן באות נ"ה.

גם נתבאר, ב' השורשים שיש לז"ת הנקראים ז"א: א' הוא מצד הכתר דא"ק שמשם נבחנו החג"ת נ"ה לבחינת כח"ב זז"ן. וב' מצד הע"ב דא"ק, ששם ירדו המדרגות, ונבחנו החג"ת נ"ה לחב"ד זז"ן. והבחן א' מצד פרצוף הכתר דא"ק, הוא בעיקר ביחס הכלים דז"א לבד. והבחן ב' הוא בשעה שמתחשבים בהאורות, דהיינו מבחינת התלבשות האורות, בכלים. כנ"ל (דף אלף מ' ד"ה וע"כ נבחן) עש"ה.

ועם זה תבין היטב ג' השמועות המובאות כאן בדברי הרב, שלכאורה נראות כסותרות זו את זו. א' היא המובא לעיל באות נ"ה, שיסוד דעתיק וש"ת דת"ת דא"א

מתלבש כלל בחצי התחתון, כי הכוונה היא על שעת הזווג שאז הנה"י דא"א עלו לחג"ת למעלה מחזה, ונמצא היסוד דעתיק מלוכש ג"כ בחצי ת"ת התחתון דא"א. כנ"ל. ומה שאומר שהוא רק בכח ולא בפועל, הוא, כי עתה הז"א הוא כולו רק בקומת נה"י, ואין לו הכר אפילו בהחג"ת הנכללים בו, מכ"ש בכתר חכמה בינה. וזה שאומר שענין ההתכללות דכח"ב, פירושו בכח, דהיינו שאחר לידתו וגדולתו יתגלה בו הע"ס האלו שאמרו כאן.

ואין להקשות, למה אינו חושב ב' פרקין עלאין דנז"ה דא"א, אלא הש"ת דת"ת דא"א לבד. והוא כי כל זמן שאין זווג בראש, אין בו תיקון קוין, וע"כ אין לחשוב אלא ש"ע דקו אמצעי לבד, שהוא ש"ת דת"ת דא"א, ולא הנז"ה שהם הקצוות. כי הם מתגלים בז"א רק בעת גדלותו, כמו שיתבאר להלן.

המתבאר מכל האמור, הוא, שעיקרו של ז"א הוא שליש תחתון דנצח א"א, והמלכות שלו היא ש"ת דהוד א"א, והם בחינות נה"י דז"א. ושאר הספירות: חג"ת, כח"ב, באות לו ע"י ב' מיני התכללות: א', היא ההתכללות נה"י בחג"ת, שנעשה בא"א ע"י התיחדות עם עתיק לפרצוף אחד, ונמצאים הנה"י דא"א במקום נה"י דעתיק, שהם בחינת חג"ת דא"א. ומהתכללות זו מתכפלים השלישים התחתונים והאמצעים דנה"י דא"א מב' בחינות, מחג"ת ונה"י, כנ"ל. ומכאן

משליש הת"ת נעשה כתר גלגלתא דז"א, ומנה"י נעשו בו תלת מוחין. ומהיסוד דאריך נתפשט שאר גופא דז"א כולו.

סא) (ואיני יודע לקשר כל סברות אלו, אם לא שנאמר שהם ע"ד שנו"ל בענין התלבשות שבעה תחתונות דעתיק באריך, שאמרנו, כי הז' עצמן מתלבשות בכל גופא דאריך. אמנם מהשבעה ענפים שלהם הנכללים בחסד דעתיק, אשר בכתר דאריך, הם נתפשטו גם הם בז' דגלגלתא דאריך, וכן עד"ז הוא כאן, כי כל הנה"י עצמן נתפשטו בכל גופא דז"א, אמנם עיקר הארתם נשאר בג' ראשונות מוחין דז"א כנלע"ד. גם ראיתי שינוי אחר בענין הת"ת דאריך, כי פעם א' שמעתי, כי כל חציו התחתון נתן אל הז"א. ורוב הפעמים שמעתי בדקדוק, שאינו רק שלישי התחתון לבד, ואיני יודע תירוץ אם לא שנאמר ע"ד ת"ת דאמא המתלבש בכתר דז"א, כי בהיות לו מוחין דאמא לבד, אינו לוקח רק שלישי, ובהיות לו גם מוחין דאבא לוקח חציו, כנזכר ע"ש. וכן יהיה כאן כנלענ"ד. גם אפשר שיובנו בענין שינוי ג' הבחינות שיש בז"א בעת העיבור, כנ"ל

אור פנימי

כנ"ל. אמנם הכוונה היא מבחינת כח לבד, ולא מבחי' פועל, דהיינו מה שעתיד לצאת בו מאותם השרשים בעת גדלות. ונודע שבעת גדלות נעשים ג' שלישים עלאין דנה"י דא"א לחב"ד דז"א, וש"ת דת"ת דא"א הם בחינת גלגלתא לחב"ד דז"א. וע"כ יש גם עתה בעיבור הארת כל החב"ד העתידיים לצאת בו בגדלות, בבחינות רשימות בכח. ונמצא עתה ששליש תחתון דת"ת כולל בתוכו את נו"ה העליונים גם שלישי עליון דיסוד, בבחינת כח לבד. וכן נצח כולל בתוכו חסד נצח של הגדלות. וכן הוד כולל בתוכה גבורה והוד של הגדלות, וכן יסוד כולל בתוכו ת"ת ויסוד דגדלות. דהיינו מלבד השליש עליון דיסוד שנעשה בגדלות לבחינת דעת, כנודע. באופן שכל המדובר כאן בשמועה הב' הוא מבחינת ההתלבשות העצמות בכלים דגדלות שהם כלולים עתה בהעובר מבחינת כח, ולא בפועל. וע"כ מציייר אותם כמו שהם עתידים להיות בעת גדלות.

ויסוד שלו, נעשים לכח"ב דז"א. ומפרק אמצעי דנצח, נעשה לו חסד נצח. ומפרק תחתון דנצח נעשה לו ת"ת ויסוד. ומפרק אמצעי דהוד נעשה לו גבורה והוד. ומפרק תחתון דהוד נעשה הנוקבא דז"א. ואלו ט' הבחינות כבר נתבארו היטב שהם ביחס הכלים דז"א, ששורשם נמשך מפרצוף הכתר דא"ק.

שמועה ב' היא כאן באות נ"ג. שמשליש תחתון דת"ת דאריך, נעשה לז"א בחינת חב"ד. ומב' פרקין תתאין דנצח דא"א, נעשו לו חסד נצח. ומב' פרקין תתאין דהוד, נעשו לו גבורה והוד. ומיסוד דאריך נעשו לו ת"ת ויסוד. ע"כ. והנך רואה שכאן אינו חושב בז"א כח"ב, אלא חב"ד. וגם הם כולם רק בש"ת דת"ת. והענין הוא כי כאן מדבר מבחי' התלבשות האורות בכלים. שאז יורדים המדרגות, ואין לז"א אלא מחכמה ולמטה, כי כתר יורד לבחינת חכמה. וכו', כנ"ל. ואע"פ שאין בעובר בחינת זווג ותיקון קוין בראש, גם אין לו משום זה בחי' דעת,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף מה

בתחילת פרק זה, וכפי הבחי' ישתנה התלבשות. וזה ג"כ נכון כנלע"ד. גם במ"ש בענין ג' העליונות שבג' המדורות יתבאר גם זה, כפי הנז"ל. (מהרח"ו ז"ל).

סב) והנה נבאר ג"כ מהיכן נתהוו הגרון דז"א בזמן העיבור, והענין כי הנה נתבאר לעיל בפרק זה, כי תרין פרקין ראשונים דנ"ה דאריך נתעלו במקום הדדים של בינה, אך פרק עליון דיסוד נשאר למטה במקומו בתוך ב' היסודות דאז"א, בהזדווג שם כנ"ל. ונמצא הרחק בין היסוד לב"פ עליונים דנ"ה כי שם הוא מקומו תמיד, פרק עליון דיסוד באמצע תרין פרקין עליונים דנ"ה. ואותו מקום היסוד נשאר

אור פנימי

ומה שמחלק באות ב"ד ונ"ה בין הת"ת דא"א לנו"ה שלו, שע"כ נעשה מש"ת דת"ת ג' מוחין, משום שעלה ונכלל בב"ש עלאין דת"ת שלו מניה וביה, וע"כ הוא ראוי למוחין, משא"כ הנו"ה לא נכללו לגמרי בחו"ג, אלא שנטלו הארתם מאחרים, ע"כ לא נעשו מהם אלא חג"ת נה"י. הנה זה כבר נתבאר לעיל שיש ב' מינים של התכללות: א' היא בחינת עליית ג"ש עליונים דנה"י והתחברותם עם ג"ש תתאין דחג"ת, שנעשו שם לבחינת חג"ת, וזה נקרא התכללות מיניה וביה, כלומר שנתעצמו עם החג"ת ונעשו לחג"ת, וע"כ ראויים למוחין, כי חג"ת דא"א נעשים מוחין לז"א. אבל ההתכללות דמין הב', שהיא עם עליית א"א לחג"ת מפאת התיחדותו עם עתיק לפרצוף אחד, אשר הגם שכל הנה"י נכללים שמה, מ"מ נחשב זה שהם מקבלים הארתם מהחג"ת מחמת עליה הזו, אבל אין הם עצמם נכללים שם להעשות חג"ת, אלא שהם נשארים בבחינתם. והוא מחמת המסך של סיום הת"ת העומד ממעל להם. (כנ"ל אלף ל"ז ד"ה וטעם) וע"כ אלו הפרקין אמצעין ותתאין דנו"ה, אינם יכולים להעשות חג"ת דא"א גם בשעת עלייתם, וע"כ הם נעשים רק לו"ק דז"א ולא למוחין.

וכן מה שאומר כאן באות ב"ח, שת"ת

והשמועה הג' היא כאן באות ס', גם כאן המדובר הוא מבחינת האורות כמו בשמועה הב'. אלא שמבאר כאן יותר בפרטות, וע"כ אומר שמש"ת דת"ת נעשה גלגלתא דז"א. ומנה"י עצמו תלת מוחין. ומיסוד נתפשט כל שאר גופא דז"א כולו. עכ"ל. כי לעיל בשמועה הב' אומר סתם שמשליש תחתון דת"ת נעשו בז"א תלת מוחין חב"ד. וכאן מבאר יותר, אשר התלת מוחין נעשו מנה"י דא"א, כלומר מג' שלישיין עלאין המתחברים עם הג"ש תתאין דחג"ת, ונעשים בחינת חג"ת דגדלות דאז"א, כנ"ל. כי אחר שנעשו לבחינת חג"ת המה ראויים להעשות לג' מוחין לזעיר אנפין. (כנ"ל) דף אלף מ"ג דיבור המתחיל המתבאר עש"ה) ואע"פ שאין הב"ש עלאין דנו"ה מאירים בו עתה, וכ"ש השליש עליון דיסוד כנ"ל. מ"מ המדובר הוא רק מבחי' בכח ולא בפועל. וע"כ אומר ג"כ, כי מיסוד נתפשט שאר גופא דז"א כולו. כי אין שום התפשטות אורות אלא מקו אמצעי, שהוא היסוד דא"א, שהוא מזדווג עם עטרה שלו ומוציא כל האורות ממנו ולמעלה בשביל המוחין דז"א, וממנו ולמטה בשביל כל הגוף דז"א. כנודע. הרי שכל המדובר כאן הוא מבחינת האורות אבל מבחינת הכלים כבר ביאר היטב בשמועה הא'. והבן.

חלל. ונודע כי כל דבר שבקדושה נשאר שם תמיד רושם שלה ונמצא, כי מכח אותה ההארה של היסוד שהיה שם מתחלה, משם נתהוה הגרון של ז"א.

סג) ודע, כי מהגרון הזה הוא התחלת עשיית מציאות ז"א, בבחי' תלת כלילן בתלת בלבד, וזהו הסוד שביארנו לעיל. כי מן היסוד של אריך הנקרא שופר, יצא הז"א בבחי' קול כלול באש ובמים ורוח, שהם ג', ונודע, כי גם שופר הוא בגרון.

סד) ונמצא, כי באותה בחינה דרשימו דיסוד דאריך, שם הוא בחינת השופר, ומשם יצא ז"א בסוד קול, כלול בג': מים, ואש, ורוח, בסוד קול דנפיק מגו שופר, ושם היה כלול, בתלת הנזכר בגרון זה, שהיה במקום חלל ופנוי, ואינו שם אלא בחי' אור לבד, ולכן היה נק' קול.

סה) ואח"כ, משם יצא קול זה, מהגרון ההוא הנקרא ג"כ שופר כנזכר, הנעשה מהארת רשימו היסוד דאריך כנזכר, ונתפשט למטה

אור פנימי

שמדייק כאן הרב, שאין הת"ת נעשה למוחין לז"א, אלא אחר שחציו התחתון נכלל בחציו העליון. אכן כל זה הוא בבחינת בכח ולא בפועל, כנ"ל.

וזה אמרו, „בצאתו מבטן אמו ונולד עדיין הוא כמו בתחלה בזמן העיבור כי צריך עדיין להגדיל אבריו וכו' שיגדיל ויתקן כבבחינה הג' של זמן העיבור" כי כל מה שהיה בזמן העיבור בכח, צריך להתגלות ביניקה ובגדלות בפועל. וע"כ אותם ט' בחי' שנמנו בבחינה הג' מתגלים בפועל בזמן היניקה, שהם בחינות הכלים הבאים מפרצוף הכתר דא"ק, וכן מפרצוף הכתר דאצילות, שהוא א"א. שמשם נבחן עיקר הז"א מנצח, ולא מת"ת, ובחינת החג"ת נבחן לו לכח"ב, כנ"ל. ומכאן תראה בעליל, ששמועה הב' והג' הנ"ל, הכוונה היא לבחינת בכח, על ימי הגדלות, כי בפירוש נאמר כאן להלן בדברי הרב, אשר בחינה זו

דא"א הוא סוד ו', שמחצית הו' משמשת לחג"ת דא"א, ומחצית הו' משמשת לג' מוחין דז"א. תבין זה ג"כ, עם המתבאר לעיל, אשר ג"ש עלאין דנה"י עולים בעת גדלות ומתחברים עם הג"ש תתאין דחג"ת דא"א, ונעשים שניהם לבחינת חג"ת דא"א. כנ"ל (דף א' ל"ט ד"ה וזה) ונמצא שהת"ת דא"א המשמש עתה לת"ת דא"א, יש בו ב' בחינות: א' הם ג"ש תתאין דחג"ת שנשארו שם. ב' הם ג"ש עלאין דנה"י דא"א שעלו להם ונתחברו עמהם לחג"ת, הרי שיש שם שש בחינות. והם סוד ו'. כי כולם כלולים בת"ת. וזה שאומר, שמחציתו העליון, שהם בחינת ג"ש תתאין דת"ת הכולל בתוכו חו"ב הם משמשים רק לאו"א. ושלישים עלאין דנה"י דשם, שנעשו גם הם לחג"ת, הם שנעשו לג' מוחין לז"א. כי זה הכלל שג"ר דז"א נעשים רק מג"ש עלאין דנה"י דא"א, אלא אחר שנעשו לחג"ת. כנ"ל. וזהו

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף מז

מהגרון הזה, גם כן בסוד תלת כלילן בג', שהם ו"ק דגופא דז"א כלולים תלת בתלת, כנודע.

(סו) ונמצא, כי הגרון נעשה מבחי' מקום חלל ופנוי הנו', אשר ע"כ נקרא שם הז"א בחי' קול כנזכר. וז"ש במסכת סוטה בפ"ט, (דף מה:) מהיכן מודדין לו, ממקום שנעשה חלל, מצוארו, שנאמר, כי ימצא חלל באדמה, כי הנה הצואר בבחי' חלל נעשה. ולכן נקרא הצואר ע"ש חלל.

* (סז) וא"ת, והרי ז"א מלביש שליש תחתון דת"ת דאריך וגם נה"י שבו. וא"כ איך אנו אומרים שהיה כלול תלת ג' תלת בלבד. אך הענין, כי כיון שבחינת הת"ת אינה מדה גמורה רק שליש א' לבד, לכן אינו עולה בשם, ואין אנו מזכירין רק הנה"י לבד, שהם מדות שלימות, שנכללו בחג"ת, והיו ג' כלילן בג'.

(סח) גם צריך שתדע הקדמה אחת, ועמה תבין היטב ביאור תלת כלילן בתלת הנ"ל, והוא, כי העובר, ודאי שיש בו כל הרמ"ח איברים ואין איברים ניתוספים בו אח"כ כנ"ל, הענין הוא, שבתחילה היו איברים קטנים, מתצית גידולם לבד, ואחר כך נגדלו בשיעורין.

(סט) ונמצא, כי דוגמת מה שאנו קוראין את הז"א כולו אות ו', של ההויה הכוללת כל עולם האצילות כנ"ל, וכן הת"ת שבו עצמו נקרא ו' של ההויה הפרטית שבעשר ספירותיו עצמם. והנה גם הת"ת שלו היה עד"ז ו' בלי ראש, כי היה גופו קטן מאד דוגמת ו' בלי ראש.

אור פנימי

נמשכת עד תשלום תשע שנים. הרי שמ"ש בשמועה הב' ובשמועה הג' אינו מתגלה רק בזמן גדלות, אחר ט' שנים ויום אחד, שאז מתחיל להגלות ענין התפשטות האורות והתלבשותם בכלים דז"א שנגמרו בו בעת היניקה. וזכור תמיד ההבחן הזה, שמצד הכלים נבחן ז"א שנמשך בעיקר מא"א, שהוא פרצוף הכתר דאצילות, המקבל מהבחי' שכנגדה מפרצוף הכתר דא"ק ומבחינת

התפשטות האורות בתוכו, נבחן שנמשך מפרצוף או"א דאצילות, המקבל מהבחינה שכנגדה מפרצוף ע"ב דא"ק. וזה אמרו, ובזה תבין מ"ש בתיקונים דאיהו בנצח ואיהו בהוד" דהיינו כנ"ל, כי בעת שז"א מקבל רק מבחי' א"א, נבחן בו עיקר נקודתו שהוא בחינת נצח, ולא ת"ת וע"כ בחול בשחרית, יורד הז"א בנצח, והנוקבא בהוד. כמבואר לעיל בבחינה הג'.

* מבוא שער ש"ה ח"א אמצע פרק י"ה.

* (ע) ואמנם צריך שתדע, כי בצאתו מבטן אמו ונולד, עדיין הוא כמו בתחילה בזמן העיבור, כי צריך עדיין להגדיל איבריו ולתקנם, וגידול ותיקון הזה הוא מיום שנולד עד תשלום תשעה שנים. והשיעור הזה הוא שיגדיל ויתקן כל התשעה ספירות שבו, כמו שמנינו אותה בבחינה השלישית של זמן העובר, וע"ש. והנה הם ששה קצוות שבו, ושלשה מוחין, הרי תשעה ספירות שבו.

עא) ועכ"ז, נחזור להסדירם כאן: מחצי ת"ת התחתון דאריך, נעשה בז"א מוח חכמה. ומן היסוד, מוח בינה. ושני פרקים עליונים דנצח הוד, נשארו תמיד לעולם בחזה אר"א במקום הדדים כנ"ל. ומפרק האמצעי דנצח נעשו חסד ונצח דז"א. ומפרק אמצעי דהוד נעשו גבורה והוד דז"א. ומפרק תחתון דנצח, נעשו ת"ת ויסוד דז"א. ומפרק תחתון דהוד, נעשית נוקבא דז"א.

עב) ולהיות כי המלכות לקחה פרק אחד שלם, לכן נעשית פרצוף גמור אח"כ בסוד נוקבא דז"א, כנודע. אבל שאר הפרקים, כל אחד הוצרך להוציא שתי בחינות כנוכר, כי מפרק אמצעי דנצח נעשו חסד ונצח דז"א, וכן בשאר. גם בזה תבין מ"ש בתיקונים. דאיהו בנצח ואיהי בהוד. וכמו שביארנו בתפלת ימי החול בשחרית. דז"א יורד בנצח, והמלכות עולה בהוד. והטעם מובן עם הנזכר. גם תבין, ענין מגדל הפורח באויר, הנז' בדברי רז"ל, (סנהדרין קו: ובמשנה אהלות פ"ד משנה א') והוא בחינת היסוד של א"א, שנשאר בבינה דז"א.

עג) והוא, כמ"ש לעיל בענין מציאות גרון דז"א מהיכן נעשה. ואמרנו כי מקום היסוד הוא באמצע בין תרין פרקין קדמאין דנצח והוד, וכיון דתרין פרקין קדמאין דנצח והוד עלו בחג"ת דאבא ואמא, ושם נשארו תמיד, ואמנם היסוד ירד למטה בבינה דז"א. ונמצא כי

אור פנימי

ובמתבאר נבין מ"ש (באות ס"ב) ונמצא הרחק בין היסוד לב"פ עליונים דנו"ה, וכו', ואותו מקום היסוד נשאר חלל, וכו', משם נתהווה הגרון של הו"א דהיינו כמ"ש לעיל (אלף ליח ד"ה אמנם) שבהתעלות ג"ש של נה"י דא"א להתחבר לג"ש תחתונים של חג"ת, להעשות כלי דחג"ת לצורך הגדלות דאור"א, לא היה יכול יסוד דא"א לעלות עם נו"ה, משום המסך דסיום העומד בסיום ת"ת דא"א ממעל ליסוד, וע"כ נשאר יסוד למטה

* שער מאמרי רשב"י זיע"א בפירוש האדר"ן דף רנ"ט ט"ב אמצע ד"ה ועתה נבאר.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף מט

היסוד הזה, הוא פורח באויר, ואין לו על מה לסמוך, כי מקום סמיכתו ואחיזתו הוא למעלה בין תרין פרקין קדמאין דנצח והוד כנזכר, והרי הוא נפל למטה בבינה דז"א. והרי שאין לו על מה לסמוך.

עד) והיותו נקרא פורח באויר ואינו נקרא נופל, הוא, כי היה מן הראוי ליפול למטה, במקום שעומדין ארבע פרקין תתאין דנצח והוד דא"א, שהוא במקום שש קצוות דז"א, אבל ההארה הנמשכת לו מלמעלה מאותם תרין פרקין קדמאין שנשארו באבא ואמא, הם המעמידין אותו בבינה דז"א, ושם, אינו לא למעלה במקומו הראוי לו, ולא למטה עם שאר פרקין דנצח והוד, אבל נשאר תלוי ופורח באויר בבינה דז"א כנזכר, מחמת ההארה והשפע הנמשך לו מאותם תרין פרקין עילאין הנזכר, וממשיכין אותו שם, אעפ"י שאינו עולה ממש עמהם במקומם. ובחי' אותו האור העליון, הנקרא בחינת אויר, נמשך לו מהם, ונשאר תלוי ופורח באויר.

עה) גם בזה תבין, ענין בינה הנקרא גם כן מגדל הפורח באויר, בסוד היתר נדרים פורחין באויר, ואין להם על מה שיסמוכו. (חגיגה י.) והענין הוא כי היסוד דאריך הוא בבינה דז"א, ולכן היסוד והבינה שניהם נקראים בשם זה.

* עו) והנה נתבאר ג"כ כי בעיבור הא' הוא בסוד ו"ק, אלא שהם כפולים אלו באלו, תלת כלילן בתלת, כי לא נתגלו בהם רק הג' תחתונות. וביניקה נתגלו ונתפשטו ו"ק גמורים, ונתפשטו ממה שהיו תחילה כלולים ונעלמים תלת גו תלת לבד. ובעיבור הב' נתגלו בו גם הג"ר הנקראים מוחין, ואז הוא שלם ב"ס גמורות.

עז) ואמנם דברים אלו נראים תמוהים, כי הרי מבשרנו נחזה אלוה. כי העובר במעי אמו, יש לו כל רמ"ח איברים וי"ס, שהם ו"ק הגוף, וגם יש לו ראש ומוחין אחר ג' חדשים הראשונים שהוכר העובר, ואין אנו רואים תוספת במספר האיברים, רק שהאיברים, עצמם שהיו

אור פנימי

בבחינת נה"י ולא נצטרף לחג"ת כמו ב"ש יסוד, שחסרה שם בין הנו"ה, כלומר, כיון העליונים דנו"ה. ע"ש וע"כ נבחן בחינת שצריך להיות שם, לדעתו הכללות של

* מבוא שערים ש"ה ח"א אמצע פרק י"ב.

בו בתחילה מתפשטים ונגדלים מעט מעט הם בעצמן בכל זמן מג' הזמנים הנזכר, עד היותו גדול.

(ח) אמנם אין שינוי במנין האיברים, ומכ"ש שיש לו בחי' אלו בזמן היניקה, ואיך נתבאר למעלה, כי אין המוחין נכנסין בו עד תשלום י"ג שנים ע"י עיבור הב', ואין לו מוחין, לא ביניקה ומכ"ש בעת עיבור א'. גם תימא אחרת איך נתבאר כי ביניקה יש ו"ק, ובעיבור ג' לבד, והרי גם בעיבור אנו רואים שיש לו גוף שלם בר' קצוות.

(ט) והענין בקיצור גדול, כי אמת הוא שבכל שלש זמנים הנזכרים יש בחי' י"ס, בין לעובר בין לתינוק היונק, ויש להם גוף מ"ק וראש בג' מוחין. אך הענין, כי ביותו בזמן העיבור הא', אנו רואים שכל שיעור העובר אינו זולתי כשיעור ג' תחתונות לבד, וכן התלת מוחין שלו הוא כאבן דומם בלי דעת כלל, וכאלו אין בו מוחין.

(פ) ואח"ך בזמן היניקה, הר"ק שלו מתארכים יותר, וגם התלת מוחין שבו הם מתעוררים קצת, להיות בהם הבנה לדברים המוכרחים שלו, לבכות כשאינו יונק, ולשאול מאמו ע"י בכייתו ורמיזותיו, מה שהוא צריך. וכן הוא הולך וגדל ממדרגה למדרגה, אך עדיין שכלו אטום ואין בו גילוי דעת.

(פא) ואחר שיונק אז מתחיל לאכול החטה, ומתגלה בו הדעת כמ"ש חז"ל, (ברכות מ:) על אילן שאכל אדם הראשון, חטה היתה. ולכן נקרא עץ הדעת, ואז מתחיל הדעת להתגלות בו ולהתנוצץ עד היותו בן י"ג שנים ויום א', ואז נקרא איש גמור, ודעתו כשאר בני אדם. אלא שעדיין אין לו כ"כ ישוב הדעת, וע"י המשך הזמן מתגלה בו הדעת, וניתוסף בו להיות מיושב בדעתו.

אור פנימי

הנו"ה, ואינו שם, ע"כ נבחן בהכרח מקומו שם ביניהם לבחינת רשימו ממנו וזו הרשימו נבחנת לבחינת חלל. ועל כן אפילו בהיות היסוד למטה בנה"י, מכל מקום הוא יונק מן החלל שלו, הנשאר שם בחג"ת בין הנו"ה. ומשום היניקה הזו, אין היסוד נחשב לבחינת נה"י גמורה, אלא כמו בינה

דא"א שיצאה לבר מראש דא"א, שבערך א"א נחשב שיצאה מראש שלו, אמנם בערך הגוף דא"א, נחשבת לראש. כנודע, כי ע"כ נעשה הגרון הזה לכתר לאו"א. כן הדבר גם בז"א, כי אע"פ שיסוד דא"א נשאר למטה בנה"י, וע"כ אינו ראוי להיות ראש, כי אין ראש אלא מבחינת חג"ת, כנ"ל, מ"מ הוא

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף נא

פב) והנה דברים תמוהים הם, מאחר שיש לו דעת ויש לו מוחין אפילו בימי עיבורו, איך הוא משתנה בדעתו בכל הזמנים הנזכרים כנזכר. אך סוד הענין הוא, כי הקטן כל זמן שהוא קטן, הוא תכלית הגבורות והדינין, כמו שנראה בחוש הראות, כי הקטן הוא אכזרי ובעל חמה יתירה וכעס הרבה, וכל מה שהולך וגדל מתישב בדעתו, ומתבטל ממנו הכעס והחמה והאכזריות כי הזקנה והשיבה גורמת רחמים, אך הקטנות גורם האכזריות והדין.

פג) וזהו טעם למה נקרא ז"א בשם זעיר, ואר"א נק' זקנים, ואריך עתיקא דעתיקין, בסוד השיבה הגדולה מהזקנה. והטעם, כי הנה אריך הוא תכלית הרחמים. וכמ"ש באדרא דקכ"ט, לית שמאלא בהאי עתיקא כלא ימנא, ורחמי בגו רחמי, ולית ביה דינא כלל. ואר"א יש בהם גילוי מועט מאד אל הדינין, ונקראים זקנים אך לא עתיקין. וז"א להיותו בחי' דינין וגבורות המתגלים בו, דאית ביה ימינא ושמאלא, וכמה גבורן סומקים אתפשטו ביה, ואפילו ברישיה, כנזכר באדרת נשא, לכן נמשל לקטן, ונקרא ז"א. הרי נתבאר, כי הקטנות גורם אל הדינין. והזקנה והשיבה מורה רחמים.

פד) והנה ז"א בעצמו יש בו מדרגות, ובהיותו תחלה תכלית הקטנות, שהוא זמן העיבור אז כולו דינין גמורין, ואף המוחין שבו שהם שלש הראשונות שבו, שהם יותר רחמים משאר הו"ק כנודע, הנה גם הם דינים גמורים, ולכן הוא אכזרי ובעל חמה, ואין בו ישוב הדעת, כי הדין מאש יצא, והאש אינה שוקטת, כי היא אוכלת ושורפת כל אשר תמצא, ואינה נחה במקום א', וכו' מעשי הקטן בלתי ישוב, וכלם דינים.

פה) והנה בעת עיבור הא', אשר גם המוחין הם דינין גמורים לגמרי, אינם נחשבין למוחין, וכמאן דליתנהו דמי, כי המוחין הם תמיד בחי' רחמים, שהם ג' הראשונים שהם רחמים יותר מהתחתונים תמיד כנ"ל. וכיון שאף הם דינים גמורים, אינן נקראים מוחין. ולא עוד אלא שגם הג' אמצעיות שבו שגם הם רחמים, בערך ג' תחתונות, אשר

אור פנימי

נבחן לבחינת גרון דו"א, הנחשב לראש
לבחינת גוף של ז"א, כמו הגרון דא"א שהוא
בחי' ראש לגוף שלו.
וזה אמרו, ודע כי מן הגרון הזה הוא
תחלת עשיית מציאות הו"א, בבחי' תלת
כליל בתלת" כי הוא נבחן לבחינת ראש

שם אחיות החיצונים, כמ"ש הני ברכי דרבנן, דשלהו מנייהו הוי. (ברכות ו.) הנה גם הם כמאן דליתנהו דמי, כי גם הם דינין, ונתעלמו ונכללו עם השלש תחתונות, ונתלבשו בתוכם בימי העיבור כנודע.

פו) ונמצא שאינם מתגלים אז בו רק הג' תחתונות שהם תכלית הדינין, כי שם אחיות החיצונים כמ"ש, ושם נאחו סמא"ל בירך דיעקב, להיותם לבר מגופא כנזכר בפרשת בראשית. ולכן אז נקרא העובר, בסוד תלת כלילן בתלת, ואז הקטן מתחיל להיות בשני ערלה, שהם החיצוניות דשם אלהים, ששם נאחזים הקליפות הנקראים ערלה. וז"ש בזהר משפטים דצ"ח, בענין הקטן הנימול, איך תחלה הוא בשני ערלה, וגדל ממטה ולמעלה, ואחר כך בזמן שנתמעטו הדינין קצת, נתגלו גם הג' אמצעיות, שהם יותר רחמים מהג' תחתונות, וניכר היות אל התינוק ו"ק גמורות.

פז) אמנם הג"ר שהם המוחין, וצריכים להיות רחמים גמורים יותר מכולם, וכיון שעדיין יש בהם דינין, אינם מתגליו עדיון בבחי' מוחין, ולא נתגלו רק הו"ק לבד, ואז כיון שנולד ונימול, נסתלקה ממנו הערלה, ונכנס במדרגה אחרת שיש בה תוספת קדושה, אלא שעדיין הוא אלהים ודינין.

פח) ואח"ך בעיבור ב', בבוא המוחין מצד הרחמים גמורים, אז הוא שלם ב"ס גמורות, וניכר היות בו מוחין ממש, כי אינם נקראים מוחין אלא כשהם מבחי' רחמים גמורים. ועתה לוקח עיקר הקדושה, שהם מוחין דהיות כמ"ש במקומו.

פט) וזהו טעם הדבר, למה בזמן שבית המקדש קיים היו הרחמים מתרבים, והיה זיווג. והטעם, כי אז היה ז"א בבחי' מוחין של רחמים גמורים דעיבור ב', ואין זיווג אלא ע"י אותם המוחין כמ"ש, אך כאשר נסתלקו ממנו מוחין אלו דרחמים, ולא די, אלא שאף המוחין דקטנות דיניקה שאינם דינים גמורים גם הם נסתלקו, ולא נשאר בו רק מוחין בזמן העיבור, שהם דינין גמורים, אז נחרב בה"מ בעו"ה. ובאותו רגע

אור פנימי

וכתר לכל הגוף דז"א, כנ"ל. וע"כ בעיבור כלילן בתלת, דהיינו גוף וו"ק, הרי הגרון שעדיין אין לו שום אורות דראש, אלא תלת משמש לו לבחינת ראש ושורש ונמצא שבעת

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף נג

חזר הז"א אל בחי' עיבור דג' כלילן בג' דוגמת מה שהיה בעת הגלות מצרים כמבואר לעיל.

צ) אך אחר שנחרב, חזרו בו המוחין דבחי' יניקה לבד, ואז הוא סוד הגלות, ואינו כ"כ ריתחא כמו בשעת החרבן. כי אינן כ"כ דינין כמו אז, כי הו"ק מתגלים בו תמיד. וע"י תפלותינו, אנו ממשיכים גם המוחין דגדלות לצורך שעה לבד, כמ"ש בענין כונת ק"ש, כי ו"ק דיניקה לעולם אינם חסרים ממנו.

צא) הכלל העולה, כי בכל תלת הזמנים, שהם: עיבור, ויניקה, ועיבור ב', יש בז"א י"ס ומוחין. אלא שהמוחין של זמן עיבור הם דינין גמורים מאד, בבחי' אלהים. והמוחין דזמן היניקה הם דינין, אבל לא כ"כ גמורים כמו מוחין דעיבור א', אך עכ"ז ב' בחינות מוחין אלו אינן נקראים מוחין, כי עדיין החיצונים נאחזים ויונקים משם, כי הם שמות דאלהים. אך בעיבור ב' של הגדלות, אז המוחין ההם הם הויות, והם רחמים גמורים, ונסתלקו החיצונים אז מליינק מהם, ולכן בחי' ההיא נקראת בחי' מוחין ממש עיקרים.

* צב) נבאר עתה ענין המוחין האלו מה עניינם, וכמה בחינות יש בהם. והנה בדרוש הזה שמעתי בו דרושים שונים, ולכאורה נראים חולקים וסותרים זה את זה, ולכן אני צריך להעמידך בהם על נכון, בקיצור נמרץ. והענין כי הנה פעם שמעתי ממורי ז"ל, כי המוחין הקטנות אפילו אותם של יניקה, הם יורדים למטה עד עולם הבריאה, בעת שנכנסין ובאים המוחין דגדלות, דעיבור שני. ופעם אחרת שמעתי שהם נעשים קרומות אל המוחין דגדלות. ופעם אחרת שמעתי כי

אור פנימי

הזאת נבחן הגרון לתחלת מציאות התהוות כל הז"א. כלומר לבחינת כתר שפירושו שורש. כמו שמסיים, באותה בחינה דיסוד דאריך, שם הוא בחינת השופר, ומשם יצא הז"א בסוד קול, כלול בג': מים, ואש, ורוח, בסוד קול דנפיק מגו שופר דהיינו כמבואר. שהחלל הנשאר למעלה בין ב"פ העליונים דנו"ה שנעשו לחג"ת, מאיר ביסוד דא"א

שנשאר למטה, והוא נעשה לבחי' כתר ושורש לכל ו"ק דז"א. וזה אמרו, ונמצא כי היסוד הזה הוא פורה באויר ואין לו על מה לסמוך, כי מקום סמיכתו ואחיזתו הוא למעלה בין תרין פרקין קדמאין דנצח והוד, והרי הוא נפל למטה בבינה דז"א. (כאן באות ע"ג) פירוש: כי סוף סוף הוא נחשב לבחינת ראש, כמו

* מבוא שער ש"ה ח"א פרק י"ג.

אלו תלת מיני מוחין, שיש בג' הזמנים דעיבור ויניקה ומוחין, הם נפש ורוח ונשמה של ז"א, אל הכלים שבו.

צג) ופעם אחרת שמעתי, כי תלת מיני כלים יש בז"א, ויש הויה א' בכל ספירה וספירה מהי"ס דז"א, וארבע אותיות הויה זו נעשים נפש ורוח ונשמה ונשמה לנשמה, אל תלת בחי' הכלים של ז"א. וצריכין אנו לבאר כל דרושים שונים אלו, כאשר תראם מפוזרים ומבוארים בחיבור ספר זה כל אחד במקומו, ונבארם פה כולם בקיצור, ולא נצטרך לחזור לבארם כל אחד ואחד במקומו.

צד) הנה שלש בחינות נמצאו במוחין: א', הוא בחינת תלת חללי עצם הגלגלת, וגולגלת הזה, נעשית בחינת שלש כלים לקבל בתוכם את שלש המוחין ב' הוא, הקרומות שבתוך הכלים הנז'. ג' הוא, שלש המוחין בעצמם שבתוך הקרומות והם בחי' בשר זך מאד, ואינם כשאר הבשר, אמנם הם זכים, אך אינם רוחניים ממש.

צה) והנה שלש בחינות אלו היו כנגד הג' בחינות הנ"ל. והם כי הנה השבעה מלכים היה בהם בחינות כלים שנשברו, ובחי' ניצוצי אור שנשארו בהם אחר שנשברו להחיותם, והם רפ"ח ניצוצין הנקראים הבל דגרמי, ונקראים ניצוצות, יען הם דינים גמורים, והם בחי' אלהים כמ"ש, ולכן החיצונים היונקים מהם נקראים אלהים ג"כ, אלא שנקראים אלהים אחרים, ולכן נשארים תמיד על העצמות היבשות בקבר, אחר אשר שלט הסטרא אחרא באותם הכלים.

אור פנימי

הגרון דא"א, והוא מטעם היותו מבחי' שלישים עליונים דנה"י דא"א, ומטעם נז"ה שכלול בהם, שכבר עלו ונעשו לבחינת חג"ת וראש. אמנם כיון שאינו עמהם במקום אחד, כי הם בחג"ת והוא בנה"י, ע"כ אינו יכול לסמוך עליהם שיהיה נחשב למכריע ביניהם. וז"ש, והיותו נקרא פורח באויר ואינו נקרא נופל, הוא, כי מן הראוי היה שיפול למטה במקום שעומדים ד' פרקין תחתונים דנו"ה דא"א, שהוא במקום ו"ק דז"א, אבל ההארה הנמשכת לו מלמעלה, מאותם ב"פ קדמאין שנשארו באבא ואמא, הם המעמידים אותו בבינה דז"א" דהיינו כמבואר כי כח הסיום שבמסך דסיומא העומד במקום סוף הת"ת, היה צריך להפיל לבחינת יסוד לגמרי מבחי' ראש, שהרי השפיל אותו לבחי' נה"י, ואין בחי' נה"י יכולה להיות ראש כנ"ל. אלא מחמת ההארה הנמשכת לו מהחלל שבין נז"ה, שעלו ונעשו לחג"ת, דהיינו מרשימו שלו הנמצאת שמה. כנ"ל, הרי נצח והוד אלו מעמידים אותו בבחינת ראש, ונעשה בחינת בינה דז"א שתכונתה כמו בינה דא"א שביחס הגוף נחשבת לראש, וביחס הראש נחשבת שיצאה לבר מהראש. כנ"ל.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף נה

צו) בחי' שלשית היא האורות של הכלים, שנסתלקו מהם בעת המיתה, ואלו האורות הם נקראים נפש הכלים, והניצוצות נקראים הבל דגרמי, שהיא תחת מדרגת הנפש.

צז) והנה מבחינת הכלים של המלכים, נעשו גם הכלים של המוחין. ומבחינת הרפ"ח ניצוצין, נעשו הקרומות שבתוך הכלים ואלו הניצוצות בחינת נפש אל אלו הקרומות. ומהאורות שנסתלקו שהם בחי' נפש ממש, והם הויות ולא שמות של אלהים, מהם נעשו בחי' המוחין ממש. ונמצא כי הניצוצות הנקראים הבל דגרמי שהם שמות אלהים, הם נעשים נפש אל כל האיברים החיצונים. והאורות הפנימים שהם הויות, הם בחינת נפש אל כל האיברים הפנימיים, כמו הלב והריאה וכיוצא.

צח) והנה כל זה הוא בזמן העיבור ובזמן היניקה. כי הקרומות הם אלהים דינין והאורות שהם הויות הם המוחין ואע"פ שאנו אומרים תמיד כי המוחין דעיבור ויניקה הם שמות אלהים, אינו על המוחין עצמן, כי המוחין הם הויות ממש אף בעיבור ויניקה, אמנם הכונה היא, על אלו הניצוצות שהם שמות אלהים, וכולו דינין. וזכור כלל זה.

צט) ואמנם צריך שנבאר ענין שלש שינויים מוחין אלו, שיש בעיבור, ויניקה, ובעיבור ב'. והענין במ"ש בענין העיבור ב' דמוחין דגדלות באורך וע"ש. אך הענין בקיצור הוא, כי הנה המוחין הם בחינת נפש וחיות אל הז"א, והוא דמות פרצוף זך ורוחני מאד שלם ב"ס, והוא מתפשט בתוך הכלים של ז"א ותוך גופו להחיותו, והוא בחי' צלם א', שיש בו תלת בחינות כנגד ג' אותיות צלם: ל"ם הם מקיפים, וצ' הוא אור פנימי. ותלת בחינות אלו נקראו צלם.

אור פנימי

וזה שממשיך, ורשם אינו לא למעלה במקומו הראוי לו ולא למטה עם שאר פרקין" כי אינו נחשב שהוא עומד במקומו הראוי לו, דהיינו שיתחבר ויהיה לבחינת חג"ת ממש, כמו הגו"ה העלאין, וגם אינו נחשב שנפל למטה לבחי' ד' פרקים תחתונים ודנו"ה, שהם ו"ק גמורים. מטעם הנ"ל. וזהו שמסיים, ובחינת אותו אור עליון הנקרא בחינת אור, הנמשך לו מהם, נשאר תלוי ופורח באויר". כי אור הנמשך מב' פרקים עליונים דנו"ה מכונה בשם אור, כלומר אור הרוח, להיותם עתה בבחינת חג"ת דא"א, כנ"ל. והם מעמידים אותו בבחינת פורה, שפירוש, שאינו לא למטה ולא למעלה.

* (ק) והנה התבונה הג' שהוא הב', בה נתלבשו כל מוחין וצלם של ז"א. (אף על פי שבדרוש א' שבקונטרס זה אמרנו כי מ' דצלם לבדה מתלבשים ב' ראשונות דתבונה ע"ד הנ"ל עד החזה, ומשם ולמטה צ"ל דצלם. אינו כן, והסדר האמיתי הוא, מ' בד"ר דתבונה כחב"ד. ל' בחג"ת, צ' בנה"י).

קא) ונבאר ענינם. הנה נודע, כי הם בינה ותבונה. ולפעמים נכללין בפרצוף א', ולפעמים נחלקים. והנה בעת זווגם דא"א להוציא צלם המוחין אלו, נכללין בינה ותבונה, ועד"ז אבא ויש"ס. ואין להאריך, כי מאמא נבין את אבא.

אור פנימי

התחתון על בחי"ג, שהוא אחורים שלו. ואם העליון הוא בחי"ג, נעשה בו הזווג לצורך התחתון על בחי"ב. וכי עד"ז. ע"י לעיל (דף תתצ"ז ד"ה ועתה. ודף תתצ"ח ד"ה וצריך).

גם ידעת, שבכל זווג יש או"י ואו"ת, כי אור העליון מכה על המסך בבחינת אור ישר, וע"י הכאתו של אור העליון בהמסך. הוא מעלה אור"ח ומלביש את האו"י, לפי שיעור תוקפו של ההכאה, כנודע. הרי שבכל זווג נבחן אור ולבושו עמו, כי האו"ח הוא המלביש את האור העליון שנקרא אור ישר. ועם זה תבין, אשר אותו האו"ח שהעלה המסך בעת הזווג לצורך התחתון, אין הוא נצרך כלל אל העליון גופיה, כי אין לו שייכות עמו, כי הוא יצא מבחינת עביות שהיא למטה מבחינתו עצמו, כנ"ל, והוא בחינת אחורים שאינו נצרך כלל במקומו (כנ"ל דף תתק"י אות ע"ו בדברי הרב ע"ש) לפיכך בשעה שהקומה יורדת למקום התחתון, הרי היא נוטלת לבושה עמה. ואע"פ שבחינת הלבוש הו' יצאה מן בחינת המסך ועביות של הגוף דעליון, כנ"ל. מ"מ כיון שהוא מבחינת אחורים שלו, ואינו שייך לו כלל, ע"כ יכול לירד עם האו"י שבו למטה

כנ"ל. וז"ש היסוד והבינה שניהם נקראים בשם זה" דהיינו כמבואר, כי כל קריאת היסוד בשם פורת, שפירושו שאין לחשבו כראש, ואין לחשבו לו"ק הוא להיותו בחינת בינה וגרון, כי בינה דא"א היא השורש לבחינת פורת, כי כן היא נמצאת בגרון דא"א.

קא) צלם המוחין אלו נכללים בינה ותבונה ועד"ז אבא וישראל סבא: פירוש, כי כבר ידעת, שנה"י דעליון מתלבשים במוחין דתחתון, ונעשו לו לבחינת מוחין. והם נקראים ג"כ צלם, שפירושו לבושי מוחין, אכן רק צ' דצלם נעשה ללבושי מוחין, אבל הל' והם' שהם חב"ד וחג"ת נעשו למקיפים.

ולהבין הדברים האלה, צריך שתזכור כל המתבאר לעיל בענין גה"י אלו, (בדף תרל"ז ד"ה עתה. ובדף תשט"ז תשובה ק"ב) ונתבאר שם, כי התחתון אע"פ שהוא יוצא ע"י הזווג של ראש העליון, מ"מ אינו יוצא מפנימיות של העליון, דהיינו מאותה בחינת מסך ועביות המשמשת בעליון, אלא ממדרגה נמוכה הימנה הנקראת אחורים דעליון. שאם העליון הוא בחי"ד, נעשה שם הזווג לצורך

* ע"ה ח"ב שער כ"ה: שער דרושי הצלם דרוש ד'.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף נז

קב) ובהעשות בינה ותבונה פרצוף א', נמצא, היות כל פרצוף תבונה נה"י דבינה, ובהיות התבונה פרצוף בפ"ע, יסוד שלה תחתון מאוד, ובהיות פרצוף א' שניהם, יהיה היסוד של הכללות הפרצוף יותר כנ"ל' ובזה היסוד של הכללות היה הזווג, ושם ניתנו המוחין של ז"א עליון, כמעט בפי התבונה. ואז נזדווגו יחד או"א בכללות כל הפרצופים בסוד העיבור, ובבא זמן לידה, יצאו מוחין אלו מיסוד הזה של כללות.

אור פנימי

נבחן שנכלל ויוצא מבחינת פה דראש, כמו כל תחתון שיוצא מעליון שלו.

וזה אמרו „והנה בינה צריכה לעשות ב' פעולות: א' להזדווג עם אבא וכו'. ב', שהיא מוכרחת להיות רובצת על האפרוחים. וב' פעולות אלו, הן מתנגדות, ולכן היא צריכה להתחלק לב' פרצופין בינה ותבונה" פירוש: כי בעת הזווג לצורך הזו"ן, הארתם גדולה מאד, כי אז נמצאים או"א פב"פ, וג"ר דאו"א הם במקום ג"ר דא"א, כנ"ל (דף תתקכ"א אות פ"ז) וכבר ידעת, שעכ"ז אין או"א מזדווגים לצורך ז"א מבחינת גדלותם הזו, אלא מבחינת חיצוניותם, וגם מבחי" קומת נפש בלבד, (כמ"ש בדברי הרב לקמן) ע"ש. אמנם כיון שאו"א גופייהו הם בתכלית הגדלות, ע"כ הם משפיעים בנפש הזה קומה שלימה של נרנח"י דנפש, כנ"ל בחלק י'. אבל לעת לידת הזו"ן לאויר העולם נתבאר שם (בדף תתנ"ז אות קמ"ט). שאחר שז"א נשלם בכל הבחינות דעיבור, הוא מתעורר לקבל אורותיו ממעלה למטה, ואז נד הדלת דגדלות ממקומו, ונפתחות הדלתות, כי ה"ת חוזרת בעינים. עש"ה כי אין להאריך כאן.

ותדע שהלידה בעצמה גורמת התחלקות או"א וישסו"ת לב', פרצופים כי אחר שחזרה ה"ת בעינים, והדלת וציר דקטנות שביסוד אמא הכללי, חזר לשליטתו, כמ"ש שם, הנה אז פגע זה רק בישסו"ת, להיותם מבחינת הארת חכמה, והם מתצמצמים מחמת הה"ת שחזרה לעינים. אבל באו"א עלאין, אין זה

בהתחתון, כמו שהיו מלבישים זה לזה, בראש של העליון. והבן היטב.

וזה אמרו "בעת זווגם דאו"א להוציא צלם המוחין אל, נכללין בינה ותבונה לפרצוף אחד, ועד"ז אבא ויש"ס" דהיינו כמבואר, שהצלם הזה, ה"ס האו"ח שעולה מהמסך בעת הזווג של או"א, שעשו בהתכללות המ"ן של הזו"ן, אשר אז צריכים או"א וישסו"ת להיות פרצוף אחד (כנ"ל דף תתקמ"ג אות קמ"ו וקמ"ז) ואז הם מולידים הקומה של הזו"ן, היוצאת על המ"ן דזו"ן הנכללים במסך שלהם עצמם, מבחינת אחורים שלהם, ונמצא קומת ע"ס של הזו"ן. מלובשת בלבוש דאחורים של או"א. שמשמע זה היא ראויה לקבל עמה את הלבוש הזה גם בשעה שזו"ן נולד ויורד למקומו. וזכור שהלבוש הזה הנ"ל, נקרא בשם צלם.

וזה אמרו „ובהיות פרצוף אחד שניהם, יהיה היסוד של כללות הפרצוף כמעט בפי התבונה וכו', ובבא זמן לידה יצאו מוחין אלו מיסוד הזה של הכללות" דהיינו כמ"ש הרב לעיל (דף תתקמ"ד אות קמ"ז. ועי"ש באו"פ), כי אין הזו"ן נולד אלא מישסו"ת, שהם בחינת העליון שלו, ועל זה מדייק להשמיענו, שהוא נכלל ויוצא מבחינת פה דראש התבונה, שהיא מלבשת לשליש תחתון דת"ת דאו"א בכללות הישסו"ת, ששם בחינת הבטן דכללות. באופן שמצד או"א בכללות ישסו"ת נבחן שנכלל ויוצא מבחינת היסוד שלהם. ומצד הישסו"ת, שהם העליון שלו,

קג) והנה בינה צריכה לעשות ב' פעולות: א' להזדווג עם אבא, כי הרי זווגם לא פסיק לעלמין, ואם יכנסו נה"י שלה תוך ז"א לצורך המוחין, נמצא כי היסוד שלה סתום וחתום תוך דעת דז"א, ואיך יזדווג עמה אבא.

אור פנימי

הם בחי' כחב"ד של התבונה. כי הש"ת דת"ת של הכללות, נעשה עתה לגלגלתא דתבונה, וג"ש עליונים דנה"י נעשו לחב"ד. וכן הג"ש אמצעים דנה"י דכללות נעשו לחג"ת דתבונה, ושלישים התחתונים נעשו לנה"י שלה.

וזה אמרו „שהחיצוניות דנה"י הוא נכנס תוך ז"א, אמנם פנימיותן נשארו למעלה, ואותו החיות והפנימית מגדיל ונותן כח הגדלה בכלים העליונים כדי שיגדלו דוגמת הגדלת הקטן ויעשו לה נה"י חדשים" פירוש: כי בעת לידה מתרוקנים כל האורות של הנה"י דתבונה, ועולים למעלה אל הת"ת שלה, הדוחקים את העובר ומוציאים אותו משם לאויר העולם. כמ"ש בע"ח שכ"ג פ"א. בסו"ה אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ע"ש. אשר הנה"י האלו הם מתלבשים בז"א בבחי' צלם. כמ"ש שם. אמנם יש להבין כאן בנה"י אלו דתבונה, בחינת חיצוניות שבהם, דהיינו בחינות נה"י היוצאים על התכללות המ"ן דזו"ן בעת עיבורו. שהם רק חיצוניות נה"י, דהיינו מן דרגא נמוכה מבחינת נה"י דתבונה עצמה, כנ"ל, שאין התחתון יוצא אלא מבחינת חיצוניות שבעליון, וגם יש להבין בנה"י דתבונה, שיש בהם בהכרח מבחינת פנימיות הנה"י גם כן, שהם אינם שייכים כלל למדרגת זו"ן, אלא אל התבונה עצמה כנ"ל. ולפיכך בעת לידת הזו"ן אשר חוזר הדלת וציר דקטנות למקומו, וחזרה ה"ת בעינים, שמשום זה נתרקנו כל האורות דגדלות שהיו בנה"י, ועלו לשליש תחתון דת"ת, וגרמו ליציאת ולידת העובר, כנ"ל. הנה אז יש להבין כי כל זה נעשה רק מבחינת

פוגם כל עיקר, מפאת שהם מבחינת ג"ר דבינה, שאינה סובלת שום צמצום מחמת הה"ת, מכח כי חפץ חסד הוא, כנודע. אמנם בהכרח שעתה או"א וישסו"ת מתחלקים שוב לב' פרצופים כמו שהיו קודם הזווג, אשר או"א עולים למעלה מחזה דא"א, וישסו"ת יורדים לבחינת למטה מחזה דא"א, לבחינת ו"ק, שזה מכונה בהם בחינת רובצת על הבנים, כנודע. כי מבחינה זו משפיעים מוחין דיניקה אל זו"ן שנקראים בנים.

הרי שיש כאן מחמת הלידה ב' פעולות מתנגדות זו לזו: א' היא שישסו"ת מוכרחים לחזור לקטנותם, להיות בסוד רובצת על הבנים, כנ"ל. שהוא בחינת ו"ק וקטנות. וב' היא, כי או"א עלאין מוכרחים לחזור אל בחינת ג"ר דבינה, כמו שהיו מטרם התכללותם עם ישסו"ת לפרצוף אחד. וז"ש, כיון שב' פעולות אלו הם מתנגדות זו לזו, ע"כ היא צריכה להתחלק לב' פרצופים, שאו"א עלאין חוזרים לקדמותם לבחינת ג"ר, וישסו"ת נעשים לבחינת רובצת. כנ"ל.

וזה אמרו „ואז מנה"י של בינה עליונה, נעשית כל הפרצוף דתבונה שלימה ב"ס, כי ג"פ עלאין דנה"י נעשו בה ג"ר: כח"ב דתבונה. וג"פ אמצעים נעשין לחג"ת שלה. וג"ת נעשה לנה"י דתבונה" פירוש, ע"ד שנתבאר לעיל, אשר הראש דתבונה מלבשת לשליש תחתון דת"ת דאו"א של הכללות, שנמצא היסוד כמעט בפה של הראש דתבונה. והנה עתה אחר שנתחלקו, חזרו כל אלו הש"ת דת"ת ונה"י של הכללות שניהם, לבחינת פרצוף שלם של ראש תוך סוף, לבחינת התבונה לבד. והם נחלקים כל אחד לג"פ, אשר ג"פ עלאין דנה"י עם הת"ת,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף נט

קד) פעולה ב' הוא, שהיא מוכרחת להיות רובצת על האפרוחים, וזהו בהלביש נה"י שלה את המוחין דז"א. ולהכניס בתוכן להמעיט את אורם, כי זולת התלבשות זה, לא היה יכול הז"א לקבל המוחין

אור פנימי

בעצמה, מתחלקת ג"כ לב' פרצופים: בינה ותבונה. אשר מפאת הזווג שחזר ותיקן את הבינה בנה"י דכלים וג"ר דאורות כנ"ל, נחלקה בעצמה, מפרצוף החיצוניות דבינה, שנעשה בסוד רובצת ובחינת ו"ק, כדי לתקן את הבנים במוחין דקטנות של יניקה. והתחלקות זו דומה לגמרי לבחינת התחלקות או"א וישו"ת הכוללים של אצילות. אשר בחינת ג"ר דבינה נעשים בבחינת או"א עלאין, בזווג דלא פסיק, והם עתה בחינת י"ה דהוי"ה דס"ג. וחיצוניות שלה נשארה בבחינת רובצת, שפירושה ו"ק בחסרון ג"ר.

וזה שמדייק, צריך שיוכפלו כנגדן ממש לעילא" כלומר לעילא מן התבונה דחיצוניות, שנעשית עתה בסוד רובצת. ואלו הנה"י חדשים קורא עתה הרב, הגדלה והכפלה של הדעת והג"ת, כי בעת ששבו נה"י חדשים אל המדרגה, נכפלים החג"ת, כי ג"ש עלאין דנה"י עולים אליהם ונעשים כל אחד מהחג"ת לד' שלישים. ואז החג"ת מתחלקים, לב': שחציים נעשה לראש ולחב"ד, וחציים נעשה לחג"ת. הרי שמה שהיו לפנים רק מדרגה אחת דחג"ת, נכפלו עתה ונעשו לב' מדרגות: לחג"ת ולחב"ד. וע"כ מכנה אותם הרב בשם הכפלה והגדלה. והבן היטב.

וזה אמרו, והנה הבינה עליונה מזדווגת תדיר עם אבא, ועליה כתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ואז התבונה שהיא תחתונה היא רובצת על האפרוחים ואין לה זווג" ובכונה מדייק כאן הרב לכנות את העליונה בשם בינה, ולא בשם אמא עלאה, כדי להורות, שאין הכוונה על או"א עלאין שנתחברו עם היסודות לפרצוף אחד כדי להאציל את הזו"ן בעיבור, כנ"ל. אלא הכוונה היא על פרצוף ישו"ת בעצמו,

החיצוניות ותבונה, הנוגע רק לז"א עצמו. אבל יחד עם זה לא נאבדה מתבונה עצמה בחינת ג"ר שלה, אלא שנבחן, כי אחר שז"א נולד ויצא לאויר העולם נעשה זווג חדש בת"ת דאו"א, ע"י המ"ן דה"ת בעינים דחיצוניות הנה"י שנכללו גם בפנימית הנה"י, ואז ירד האור העליון והוריד שוב הנה"ת מעינים שלה מבחינת הפנימית ואז קנתה התבונה אח"פ שלה בחזרה. בדומה לכל קטן העולה לעיבור ב' להאצילות הגדולות שלו, שע"י טפת הזווג דעליון, הוא מוריד הנה"ת מעינים שלו, ומחזיר האח"פ למדרגתו, שהם נקראים נה"י חדשים, שאז קונה ג"ר. כן היה ממש בתבונה זו, אחר שחזרה לקטנותה בסבת לידת הזו"ן, כנ"ל, נעשה שם תכף הזווג על הה"ת שעלתה לעינים בבחינת הפנימיות של התבונה כנ"ל ומבחינת הפנימיות נתקנה תכף וחזרה והעלתה האח"פ שלה שנפלו בעת הלידה, שהם כמו נה"י חדשים. וזה שמדייק הרב, שאינם חדשים ממש" כי כבר היו לה כל הגדלות מטרם הלידה, כנ"ל. אלא מתוך שחזרו ונפלו בעת הלידה, ועתה ע"י זווג הוחזרו, ע"כ קורא אותם נה"י חדשים. וזה שמדייק "כדי שיוגדלו דוגמת הקטן" דהיינו דוגמת הקטן העולה לעיבור ב', כנ"ל, אבל אינה דומה ממש לקטן, כי התבונה כאן, כבר היא גדולה ולא קטנה, אלא כנ"ל. כיון שנפלו בעת לידה, ועתה חזרו ונתעלו, נחשבים משום זה לנה"י חדשים.

וזה אמרו, מה שנכנס בהז"א מן הבינה היו ד' מדות ושליש וכו', וזה שחסר מהבינה, צריך שיוכפלו כנגדן ממש לעילא וכו' ואלו הוכפלו והגדילו והוציאו ד' מדות ושליש אחרים החסרים, ובוזה נשלמה בינה עליונה לז"ס פירוש: כי עתה נבחן שהתבונה

והארתם הגדולה כמבואר בדרוש ברכת הכהנים. כי אז היא עיקר התלבשות המוחין בה תחלה, בנה"י דאמא.

קה) וב' פעולות אלו הם מתנגדות, ולכן היא צריכה להתחלק לב' פרצופים בינה ותבונה, ואז מנה"י של בינה עליונה נעשית כל הפרצוף דתבונה שלימה ב"ס, כי ג"פ עלאין דנה"י נעשה בה ג"ר כח"ב דתבונה, וג"פ אמצעין נעשה חג"ת שלה, וג"ת נעשה נה"י תבונה. וכן מחצי עליון של בינה נעשית פרצוף בינה שלימה ב"ס.

קו) והוא באופן זה. כי הנה נתבאר, שהחיצוניות דנה"י הוא נכנס תוך ז"א, אמנם פנימותו נשארו למעלה, ואותו החיות והפנימיות, מגדיל ונותן כח הגדלה בכלים העליונים, כדי שיגדלו דוגמת הגדלת הקטן, ויעשו לה נה"י חדשים דחיצוניות, שהם הכלים. אך לא חדשים ממש, כי זה א"א, אמנם הלבושים והכלים העליונים נגדלין ומתארכין, עד שילבישו גם את נה"י דעצמות ופנימיות.

קז) והנה עדיין עתה, אינם נכנסים אחר הלידה, רק צלם דאמא. ואז אין ז"א לוקח לכתר שלו, רק שליש תחתון לבדו מת"ת דבינה, נמצא מה שנכנס בז"א מן הבינה היו ד' מדות ושלש, שהם נה"י ומלכות הבינה ושלש תחתון מת"ת שלה. וזה שחסר מבינה, צריך שיוכפלו כנגדן ממש לעילא, והם ב"ש מן הבינה שלה וג' מדות שלימים, שהם דעת ח"ג וב"ש העליונים שנשארו מן הת"ת שלה שלא נכנסו בז"א. הרי ד' מדות ושלש מדה, ואלו הוכפלו והגדילו והוציאו ד' מדות ושלש אחרים החסרים. ובזה נשלמה בינה עליונה ל"ס. ולמטה בענין הכתר, נרחיב ונאריך דרוש זה בע"ה.

קח) והנה כאשר היו שניהן פרצוף א', וילדה אלו המוחין דז"א ואז יוצא מיסוד של כללות הב' פרצופים יחד, נמצאו צלם המוחין

אור פנימי

שהיו מלבישים מקודם לכן לשליש תחתון דת"ת דאז"א דכללות שניהם, שאחר הלידה נעשה הזווג על בחינת הפנימיות דנה"י דתבונה זו, ואז קבלה התבונה בחזרה את הג"ר שלה, ואז גם התבונה בעצמה נתחלקה לבינה ותבונה, שהם בערך או"א עלאין הכוללים עם ישו"ת הכוללים. אשר ע"ז אומר שהבינה עליונה מזדווגת תדיר עם אבא, ועליה כתיב ונהר יוצא וכו'. דהיינו

בדומה למש לאמא עלאה, שה"ס הנהר היוצא מעדן, שה"ס ח"ס, כנ"ל בדברי הרב (תתפ"ב אות ל"ב) כי כשישסו"ת בעצמו מתחלק לבינה ותבונה נבחנת הבינה לכל פרטיה שהיא דומה לאמא עלאה. כנ"ל בדברי הרב (דף תתק"י באות ע"ח וע"ט). עש"ה.

קה) צלם המוחין תלויים באור חוץ מן היסוד, בין ב' פרקין קדמאין דנו"ה של

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף סא

עומדין תלויים באויר חוץ מן היסוד, בין ב' פרקין קדמאין דנ"ה של הכללות, אשר שם עתה הוא ג"ר של תבונה זאת, וכנ"ל, והרי בחי' זאת מ' של צלם יען שעדיין לא נתלבשו המוחין תוך התבונה, ובהיותן בלי התלבשות, ניכר היותן ד' מוחין ממש, שהם ח"ב ח"ג, כל א' כלול מ', הרי מ' דצלם.

קט) ונחזור לענין, כי מ' דצלם הוא התלבשות המוחין בד"ר דתבונה, ול' דצלם הוא ירידה שנייה של המוחין בהתלבשותו בחג"ת דתבונה, ואינם רק ג"ס חג"ת כל אחד מ', הרי ל'. כי הלבושים אינם רק ג' חג"ת, אע"פ שהמוחין הם ד', הנה הם מכוסים בתוכן, ואינן ניכרין רק הלבושים, שהם ג', ועם היות כי אינם רק ב' ספירות וחצי, עכ"ז

אור פנימי

קורא אותו בלשון לידה ממש, אלא בשם לחוץ מן היסוד, שכוונתו אחר שנתבטל ממנו הערך של היסוד דכללות שהיה בו בחינת ג"ר. כי משמעות הלידה, היא כשיצא למקומו עצמו, המכונה אויר העולם, שפירושו מקום ו"ק ממש, כי ו"ק מכונים תמיד בשם עולם. וכיון שהוא נמצא עוד במקום בינה, אין זה נקרא לידה, כי אין שם אויר העולם. וע"כ הרב מדייק ואומר, „חוץ מהיסוד בין ב"פ קדמאין דנ"ה דכללות" דהיינו להורות, שהכונה היא מטרים ירידתו מהיסוד אלא שהקטנות עלה שם, והיסוד נעשה לחיצוניות ולבחינת אויר.

וזה שמרמז „ונמצאו צלם המוחין עומדים תלויים באויר" להשמיענו, שאור הג"ר כבר נסתלקו מהג"ש עלאין אלו דנה"י דכללות, ולא נשאר שם אלא אור הרוח, שה"ס אויר. ולהלן מבאר שהמקום הזה נעשה שורש למגדל הפורח באויר. פ"י: כי זה הראש דתבונה שירדה בחזרה לבחינת קטנות, היא רק בחינת החיצוניות שלהם, כי אין הווג דתחתון נעשה על הפנימיות דעליון אלא על חיצוניותו. ולכן נעשה תכף הווג על בחי' הפנימיות והחזיר הג"ר דישסו"ת למקומם. כנ"ל ואז ירדו החיצוניות שנעשה בעת הלידה, ונעשו לתבונה ג' בסוד

הכללות אשר שם עתה הוא ג"ר של תבונה זאת: לכאורה יש כאן כעין סתירה, שהוא אומר שהצלם תלוי באויר למטה מיסוד ובין הפרקין קדמאין דנצח והוד, שהם ראשי ירכים הדבוקים בת"ת כגודע. והרי לחוץ מן היסוד הוא כבר הפרקים האמצעים. אכן בכוונה כתב כן, כדי לרמז בזה דבר חשוב מאד, כי אחר שביאר ענין הקטנות שקרה בהלידה, שמכחו שוב נתלקו או"א וישסו"ת לב' פרצופים. גם אחר שביאר שישסו"ת חזר תכף לגדלותו, מכח הווג שנעשה על המסך ועביות דפנימיות עצמו, שהחזיר הגדלות שלהם. הנה הוא חוזר כאן ללידת הו"א, שגרים הקטנות שם בעת לידתו. אשר אז נמצא שבחינת הראש דישסו"ת, שמלביש אל המקום של שליש תחתון דת"ת וב"פ קדמאין דנ"ה, ירד עתה מבחינת ג"ר וראש לבחינת חג"ת ורות. וז"ש שנמצאו צלם המוחין תלויים באויר חוץ מהיסוד" דהיינו שנעלם מהם עתה בחינת האור, שפירושו ג"ר, וירדו לבחינת אויר שפירושו אור ו"ק, הנקרא רוח ואויר. ונבחן בזה שיצא מן היסוד דכללות או"א וישסו"ת, ששם הוא בחינת אור ולא אויר. ויציאה זו לחוץ, מכונה בשם לידה. אמנם כאן המדובר הוא בעת שהצלם נמצא בג"ש עלאין דנה"י דכללות, וע"כ אינו

נקרא ל', והענין, כי חצי ספירה דת"ת דתבונה אינה מכלל ל' דצלם, כי היא הכתר דצ' דצלם, כמ"ש בע"ה.

* (קי) ונבאר עתה, איך אלו מוחין נקראים צלם, ונעשין בחי' צלם. והענין, כי הנה נת"ל, כי יצאו מרחם של תבונה הא', שהיא הב', ומתלבשים בתבונה הב', שהיא הג'.

קיא) ואמנם התלבשות זה, נחלק לכמה בחי', כי הנה תחלה קודם יציאת המוחין האלו, היה ז"א איש בעל ו"ק. והיה לו אז צלם א' אל הו"ק, ועל אותו צלם נאמר, אך בצלם יתהלך איש. כי עדיין ז"א נקרא איש ולא אדם, ועתה בבוא לו המוחין האלה הנקראים צלם כנ"ל, נקראים צלם אדם, כי כבר הוא נקרא אדם שלם. ועל צלם זה נאמר,

אור פנימי

מלובש בכלי דגלגלתא, שנקרא משום זה בשם חג"ת. והנפש מלובשת בכלי דעינים, הנקרא משום זה בשם נה"י. כנודע. ואלו חג"ת נה"י הם בחינת חיצוניות דישסו"ת דכללות, והם שירדו לחוץ לבחינת תבונה הג' לסוד רובצת, ולהתלבשות בז"א למדוד לו מוחין דיניקה. אמנם היססו"ת הכוללים עצמם, שהם נקראים תבונה הב' לאמא עלאה, דהיינו בחינת הפנימיות דישסו"ת הכוללים, המה חזרו לקדמותם בסוד ג"ר כמקודם לכן. כי אין להם עסק עם כל המיעוט שנעשה בבחינת ז"א, כי ז"א לא נכלל בפנימיות נה"י דישסו"ת, אלא בחיצוניות נה"י שלהם, ואלו ג' הבחינות נקראות פעם בשם ג' בחינות או"א. או או"א וב' תבונות. ונקראים ישסו"ת הכוללים בשם תבונה א', וישסו"ת שירדו בסוד רובצת נקראים תבונה הב'. ולפעמים, נקראים ישסו"ת הכוללים בשם תבונה ב', להיותם הב' לאו"א, וישסו"ת דרובצת נקראים תבונה ג', להיותם הג' לאו"א. וזכור היטב אלו ג' הבחינות בטעמים ונימוקים, ואז לא תתבלבל כלום משינוי השמות.

והאם רובצת על הבנים, ונמצא עתה שגם התבונה נחלקה לג"ר וו"ק, כנ"ל. שהג"ר הם ישסו"ת שחזרו לקדמותן. מפאת שהם פנימיות ואין להם שום חיבור עם המ"ן דז"א. אבל בחינת החיצוניות שלהם, שהמ"ן דז"א נכלל שם, לא יכולה לחזור לקדמותו מטרם שז"א עצמו חזור לעלות למ"ן ומקבל טפת הזווג המורידה ה"ת מעינים שלו ומחזיר אח"פ שלו למדרגתו. והוא מטעם, שתבונה הו"ג, היא אחת עם מדרגת הו"א, ששניהם הם מבחינת החיצוניות דישסו"ת הא'. כנ"ל.

והנה נתבאר היטב, איך שהרב מדבר כאן מג' בחינות של או"א. כי מה שקורא בשם יסוד דכללות, ששם היה הו"א בעת עיבורו, הריהו מדבר גם מאו"א עלאין הכוללים, כי אז או"א אלו מחוברים עם היססו"ת הכוללים, ומה שאומר שצלם המוחין תלויים באויר חוץ מן היסוד. הכוונה היא על בחינת הקטנות שחזרה שם בעת לידת המוחין דז"א, שה"ת עלתה שוב בעינים ואח"פ יצאו לחוץ, ולא נשאר שם אלא ב' כלים שהם גלגלתא ועינים, אשר הרוח

* ע"ה ח"ב שער כה: שער דרושי הצלם אמצע דרוש א'.

ויברא אלהים את האדם בצלמו, וכן כי בצלם אלהים עשה את האדם, כי ז"א נקרא אדם, וצלם זה נקרא צלם אדם.

קיב) ודע כי כללות כל בחי' צלם הזה, הוא שם אחד, הנקרא הוי"ה, כי המוחין דגדלות נקראים הוי"ה, ותבין זה. וג' אותיות ראשונות שהם יה"ו נקראים ג' אותיות צלם, וה' אחרונה נקראת דמות. וז"ס נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. וכללות צלם ודמות, הוא אדם שלם, הכולל זר"ן, שהם אותיות יה"ו עם ה' אחרונה.

קיג) ונבאר ג' אותיות צלם איך הם ג' אותיות יה"ו. ותחלה נתחיל מן ס', דצלם. כי הנה הוא ממטה למעלה, והמ' שבו הוא בחי' נ

אור פנימי

ואע"פ, שלא כל התבונה הג' היא מתלבשת בז"א, שהרי היא מתחלקת על ג' בחינות דצל"ם, ורק הצ' שלה מתלבשת, כנ"ל. מ"מ כיון שגם הם' והל' נעשים ג"כ למקיפים בשביל ז"א, ע"כ נחשבת כולה כמו שמתלבשת בז"א. כמ"ש לפנינו.

וזה אמרו „ם' דצלם הוא התלבשות המוחין בד"ר דתבונה" אין הכוונה על הד"ר של תבונה הב', כי היא אינה מתלבשת כלל בז"א, כי אין לה יחס עמו, להיותה מבחינת פנימיות, ולא מאותה בחינה של הז"א, כנ"ל. אלא הכוונה היא על תבונה הג' שהיא התבונה שירדה לבחי' רובצת, לבחי' ו"ק, כנ"ל. ואע"פ שעדיין אין לה ג"ר, מ"מ המדובר הוא מבחינת מקיפים בלבד, דהיינו שעתידיים להיות ג"ר, אחר שז"א יעלה מ"ן דגדלות. אשר יחזרו חג"ת דתבונה ג' להיות כחב"ד, ותשפיע המוחין דג"ר אל הז"א. וכיון שז"א נכלל בה בעת הזווג הזה, הרי שהמוחין דז"א עתידיים להתלבש בחג"ת דתבונה זו, דהיינו בעת שתשוב לבחינת ראש. והיא נקראת משום זה בחינת ס' דצלם, שהוא ע"ש ההתכללות העתידה הנמצאת בחג"ת אלו.

וזה אמרו „ל' הוא ירידה שניה של המוחין, בהתלבשותו בחג"ת דתבונה" יש

וזה אמרו „והנה התבונה ג' שהיא הב' בה נתלבשו כל מוחין וצלם של ז"א" דהיינו התבונה שירדה למטה בסוד רובצת, שהיא התבונה ג' לאז"א ומבחינת ישסו"ת היא התבונה ב'. כי היססו"ת הא' הם בחינת פנימיות של התנה"י דכללות ב' פרצופים או"א וישסו"ת, והם חזרו לקדמותם בבחינת ג"ר כנ"ל. וישסו"ת הב' שהם בחינת החיצוניות של אותם התנה"י, דהיינו שהם בהתאם אל המ"ן דזו"ן שנתכללו בהם, הנה הם היססו"ת הב'. והם יורדים ועולים ביחד עם הזו"ן, כנ"ל.

ותדע, שלזו התבונה הג' קורא הרב בשם תבונה התחתונה, המתלבשת תוך ז"א. לעיל דף תתק"ד אות ס"ד ע"ש. וכן כאן בדף א' ס' אות ק"ז. שאומר שש"ת דת"ת ונה"י דבינה הם נכנסים תוך ז"א, כוונתו היא על תבונה הג' כולה, שהיא בחינת ש"ת דת"ת ונה"י של התבונה הב', דהיינו בחינת אח"פ דתבונה הא' היורדים ממדרגתה ונעשים לבחינת תבונה ג', דהיינו בבחינת רובצת, כנ"ל. שהמה נחסרו מתבונה הא', וע"כ נעשה זווג חדש להעלות האח"פ דפנימיות בחזרה ולהשלים התבונה א' בג"ר דאורות ותנה"י דכלים כנ"ל (דף א' ג"ד ד"ה וזה אמרו שחיצוניות).

עליונה מכולם. וכנגדו י' של יה"י, והוא חכמה, והנה הם' של צלם כלולה מד' מוחין חו"ב חו"ג, כל א' כלול מ"י הרי מ'.

קיד) ואמנם אלו מוחין יוצאין מרחם תבונה ראשונה, שהיא הב', ונתלבשו בו"ס של תבונה הב' שהיא הג', כנ"ל. והם כחב"ד ח"ג דתבונה זו שהוא עד החזה שבבחי' עצמה. וכבר ידעת כי כפי סדר התחלקות התבונה הוא ג"כ התחלקות החכמה, וממילא יובנו.

קטו) נמצא כי ג"כ יש בחי' מוחין אחרים שנתלבשו בחכמה הג' של החכמה בו"ס ראשונה שבה, שהוא עד החזה שבה. נמצא, כי ב' צלמים זכר ונקבה זו בחי' חיה, וזו בחי' נשמה. וצלם אבא נעשית נשמה אל צלם דאמא, ומתלבש בתוכו ונעלם שם, לכן תמיד אין אנו מדברים אלא בצלם דאמא, וממנו יתבאר צלם אבא וזכור ואל תשכח.

קטז) והנה נודע, כי אר"א הם הוי"ה ואהיה ביודי"ן, והוי"ה נעלם תוך אהי"ה כנ"ל, לכן צלם גי' אהי"ה דיודי"ן. כי הוי"ה נעלם בתוכו

אור פנימי

המה אינם נקראים ל' דצלם, אלא אותם ג"ש העליונים שעלו שמה מן הנה"י, המה הנקראים ל' דצלם.

וזה אמרו, "ול' דצלם הוא ירידה שניה של המוחין בהתלבשותם בחג"ת דתבונה" כי אחר שיצאו המוחין על הזווג שנעשה בראש התבונה, כנ"ל, הנה הם יורדים ומתלבשים בג"ש של הנה"י דתבונה שעלו ונעשו לחג"ת, כנ"ל. ובוה נעשו המוחין ראויים לירד ולהתלבש בו"א. כי אין ז"א יכול לקבל רק מבחינת נה"י דתבונה, ולא מבחינת חג"ת דתבונה, כמ"ש לעיל (בדף א' ל"ט ד"ה וזה אמרו) ע"ש כי חב"ד דז"א מלובשים בג"ר דנה"י דתבונה, דהיינו באותם הג"ר שחזרו ונעשו לחג"ת, אבל לא בחג"ת דתבונה עצמם. וזה שמדייק הרב לכנותו בשם ירידה שניה דהיינו שירדו ממקום חב"ד חג"ת דתבונה, ששם עדיין אין שום התלבשות בכלים לצורך ז"א. ועתה שירדו לבחינת הל' שהוא ג"ש עלאין דנה"י שנעשו לחג"ת, הנה

הבנה גדולה בענין הל' דצלם הזו. כי כבר בתבאר, אשר החג"ת של התבונה הג', נקראת מ' דצלם שהוא משום שכלולים בה הכחב"ד שהיא בחי' ראש המוציא הזווג דגדלות לצורך הו"א, בעת שעולה לעיבוד ב'. כנ"ל בדיבור הסמוך. אשר אז יוחזרו החג"ת האלו להיות כתב"ד וראש. ולפי"ז צריכים להבין היטב ענין ל' הו", שהיא בחינת החג"ת העתיד לצאת בתבונה הג'. כי בעת הגדלות שה"ת יורדת מעינים ומעלה האח"פ בחזרה, נמצאים הב"ש עלאין של כל אחד מהחג"ת שנעשו לראש, וג"ש נה"י עולים ומתחברים עם הג"ש תחתונים שנשארו מחג"ת, ונעשים ביחד לחג"ת. כנודע. ותדע שאלו הג"ש עלאין של הנה"י שעלו ונתהוו לחג"ת, הם הנקראים ל' דצלם, והבן היטב, כי בחג"ת בעת הגדלות יש שם ב' בחינות: א' הם ג"ש תחתונים שנשארו מהחג"ת. וב' הם ג"ש עלאין שנתעלו מנה"י, כנ"ל. ותבין, אשר ג"ש התחתונים שנשארו שם מחג"ת,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף סה

ואינו נגלה, וניכר רק אהי"ה דיודי"ן, שהוא גימטריא צלם. כי כבר נת"ל כי צלם זה מזווג חו"ב עלאין הנקראים הוי"ה ואהי"ה דיודי"ן, ומשם נמשך, לכן נקרא על שמו, עם שמתלבשין אח"כ בתבונה ג', שאינו כך שמה רק שם ס"ג כמ"ש.

קיו) והנה בזה הבחי' המתלבשת ברו"ס ראשונות דתבונה הג', יש כללות כל הבחינות ע"ד שיתבאר, שהם ג' אותיות צלם. ולכן בחי' זו לבדה נק' צלם, כי בה נכללו כולם, עם שאינם רק ס' של צלם כנ"ל, ונמצא היות בחי' ס' זו כמו או"מ ממקומו אל כל הז"א עד רגליו.

קית) ואמנם אינו יורד ממש שם, אמנם נשאר שם למעלה בבחי' או"מ לכל הז"א. וכבר ידעת, כי כל או"מ הוא אהי"ה דיודי"ן, לכן צלם

אור פנימי

של הל' והצ' דצלם, כי עיקר יציאת המוחין הם בהראש ממטה למעלה, והוא הנקרא ס' דצלם, והממעלה למטה של הקומה שיצאה בראש באה בל' והצ'. הרי שיש בהם' כל כללות הל' והצ'. ונ"ש, ונמצא היות בחינת ס' זו כמו או"מ ממקומו אל כל הז"א עד רגליו" דהיינו כמבואר, אשר הממעלה למטה של בחינת ה"ס מתפשטת בהל' וגם בהצ' שהיא כל ט"ס דז"א עד רגליו. ונ"ש, אמנם אינו יורד ממש שם, אמנם נשאר שם למעלה בבחינת או"מ לכל הז"א דהיינו כמבואר, שאין שום בחי' התלבשות למוחין דז"א מן חב"ד חג"ת של התבונה, כי אם מג"ש עלאין דנה"י דתבונה ששבו לחג"ת, שבהם נעשה ההתלבשות הא' לצורך הז"א, והתלבשות זו נקראת ל' דצלם, ושם בעודה בבחינת חג"ת דתבונה היא נחשבת ג"כ לאו"מ, כמ"ש לפנינו, אלא רק כשמתפשט משם למקום הז"א, אז נחשב להתלבשות גמורה שתהיה נקרא בבחינת או"מ, והוא נקרא צ' דצלם כמ"ש לפנינו.

קית) כל או"מ הוא אהי"ה דיודי"ן, לכן צלם בנ"י אהי"ה: כי השם אהי"ה, פירוש, דומין אנא לאולדא, כמ"ש בזהר (ח"ג סה):

כבר באו המוחין לבחינת התלבשות לצורך הז"א.

וזה אמרו, ועם היות כי אינם רק ב' ספירות וחצי, עכ"ז נקרא ל'. והענין, כי חצי ספירה דת"ת דתבונה אינה מכלל ל' דצלם, כי היא הכתר דצ' דצלם וצריך שתדע, שכתר דז"א אינו שייך כלל אל הז"א, אלא הוא כולו הן האור והן הכלי, מיוחד לפנימיות הבינה, שהם בחינת אח"פ של מדרגתה עצמה, כמ"ש להלן. וע"כ הש"ת דת"ת, אינו מצטרף כלל עם הג"ש של נה"י שעלו ונעשו לחג"ת. ונמצא שחסר מהם חצי ספירה. ע"ז אומר שמ"מ הם נקראים ל' כמ"ש עוד לפנינו. וענין טעם הב' דציו"ר, שאומר כשתשפיל זרוע א' וכו', יתבאר במקומו.

קיו) בזה הבחינה המתלבשת ברו"ס ראשונות של התבונה הג', יש בה כללות כל הבחינות: כי בחינה זו, דהיינו ה"ס דצלם עיקרה היא מבחי' הזווג הנעשה בראש שהוא חב"ד, אלא גם בחי' חג"ת הוא בכללה, מחמת שאין שם התלבשות לצורך ז"א, כי אם בג"ש עלאין אשר עלו ונתחברו אל החג"ת כנ"ל בדיבור הסמוך. ונ"ש שיש בזה הבחינה דרו"ס הראשונות כל הבחינות

בג' אהי"ה כנ"ל. נמצא, כי הצלם זה יש בו כללות כל הבחי' התחתונות שהיא צ"ל מצלם וכמ"ש בע"ה.

* (קיט) ואמנם עיקר זו הטפה של הצלם נוצר מן חו"ב העליונים בהיותן מלוכשים ונכללין בחכמה ותבונה הב'. והנה צלם זה נוצר שם ברחם תבונה זו הב', שהיא תבונה הא' כנ"ל, ובעת הלידה יוצא צלם זה מהרחם שלה, ומתלבש תוך תבונה הב' שהיא הג', ושם נקראת צלם

אור פנימי

שפירוש, שגם או"א יתהפכו להיות בבחינת חסדים מגולים כמו ישסו"ת, ואז יכולים או"א להשפיע הארת חכמה בחסדים הצריכים אל המ"ן דו"ן כדי שיוכלו להתגלות בבחינתם ולהביש לנה"י דא"א. וכבר ידעת אשר הגורם לזה, הוא עלית נה"י דא"א לחג"ת שלו, שאז עולים חג"ת דא"א לג"ר שלו, ונמצאים או"א הדבוקים באלו חג"ת דא"א, שגם המה עולים לבחינת ג"ר דא"א, שהוא קומת חכמה בדומה לח"ס דא"א, וכבר אינם בבחי' כי חפץ חסד הוא, ואז חלף עבר ההפרש בין או"א, לישסו"ת, וע"כ נעשים אז לפרצוף אחד, וע"כ הם מזדווגים על המ"ן דו"ן שעלה ונכלל בהם, ומאירים הארת חכמה בחסדים, שהוא קומת הו"ן כנ"ל.

וזה אמרו עיקר זו הטפה של הצלם נוצר מן חו"ב העליונים בהיותם מלוכשים ונכללים בחכמה ותבונה הב': דהיינו כמבואר שחכמה ותבונה הב', נעשו אחד עם חו"ב העליונים. ואז יוצאת קומה של ז"א על המ"ן שלו, אשר בחינת האו"ח המלביש על האו"י, של אותה הקומה, ה"ס הצלם של הו"א, והאו"י עצמו הם המוחין. כנודע. הרי שעיקר טפת הצלם יצאה באו"א העליונים. אמנם כאן במקום יציאת המוחין, עדיין אין הבחן לבחי' הצלם כלל, כי עיקר ההבחן של ג' האותיות צלם, הוא בבחינת התחלקות או"א וישסו"ת לב' פרצופים, העתיד להיות אחר

וע"כ כל או"מ, ענינו, אשר הבחינה שבו עתידה להראות גילוייה בעתיד, כנודע, לפיכך הוא אהי"ה דידיון, שכללות העתיד טבוע בה וזה דומה לעובר במעי אמו. שאין לו אז שום גילוי, אבל גילוי וידוע לכל. שפרצוף שלם עתיד להתגלות ממנו. וז"ש דומין אנא לאולדא.

(קיט) ואמנם עיקר זו הטפה של הצלם נוצר מן חכמה בינה העליונים בהיותם מלוכשים ונכללים בחכמה ותבונה הב' שהיא תבונה הא': כי לצורך זיווג בשביל אצילות מציאות זו"ן, מחויבים חו"ב וישסו"ת להעשות פרצוף אחד. והטעם הוא, כי או"א עלאין ה"ס ג"ר דבינה, שהם תמיד בחסדים מכוסים. וישסו"ת הם בחינת נה"י דבינה, שהם בחסדים מגולים, להיותם שורשי זו"ן אשר בבינה. וכבר ידעת, שכל ההפרש בין זו"ן לבינה, הוא ההארת חכמה שיש בחסדים דו"ן, שה"ס התפשטות הו"א דאו"י, מבינה דאו"י, וכל עוד שאין שם הארת חכמה בחסדים הוא בכלל בינה. ולפיכך גם ישסו"ת שהם שורשי זו"ן כנ"ל, גם המה בהכרח חסדים מגולים בהארת חכמה משא"כ או"א עלאין שהם בחי' ג"ר דבינה, שהם חב"ד חג"ת שבבינה עד החוה, הם בסוד כי חפץ חסד הוא.

ולפיכך כדי להאציל אל הו"ן צריכים ב' חלקי הבינה הנ"ל להעשות פרצוף אחד,

* ע"ה ח"ב שער כ"ה: שער דרושי הצלם אמצע דרוש א'.

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף סז

דו"א, כמ"ש בע"ה. ונבאר תחלה אלו המוחין עצמן, ואח"כ נבאר בחי' העושה אותם צלם.

קכ) והנה המוחין הם ג' בחי': חב"ד, והדעת נחלק לב' שהם חו"ג. והרי הם ד' מוחין חו"ב חו"ג. ואמנם שרשם הם נמשכים כך, חו"ב הם נמשכין ממוחין או"א עצמן, שהם חכמה ממוח אב והיא חכמה שלו, ובינה ממוח האם והיא מבינה שלה, כמבואר בדרוש הציצית.

קכא) ואמנם הדעת הנקרא חו"ג: ב' חצאי הדעת, הם היו תחלה התרין כתפין דא"א, ומשם נמשכו אל ב' העטרות היסודות דאו"א, שהם גבורות דאבא ודאמא, ומשם נמשכו להיות תרין עטרין בדעת

אור פנימי

שבו נעשו לפרצוף ישו"ת, שהם בחסדים מגולים כנ"ל. ואו"א שבו הם בחי' ב' וישו"ת שבו הם בחי' ל'. וזהו שמדייק, ושם נקראת צלם דו"א. והבן.

קכא) התרין כתפין דא"א ומשם נמשכו אל ב' העטרות היסודות דאו"א שהם גבורות דאו"א ומשם נמשכו להיות תרין עטרין בדעת דו"א: כבר ידעת ההפרש הגדול מב"פ עלאין דחג"ת אל הפרקין תתאין דחג"ת, אשר ב"פ עלאין שלהם הם נקיים ממסך להיותם למעלה מהמסך שבכל אחד מהם, הנמצא בטבור של כל אחד ואחד. אבל הפרקין תתאין שהם מטבור ולמטה דכל אחד, כבר המה מצומצמים במסך, והמה בחינת גבורות כנ"ל (דף א' ל"ח ד"ה והנה) ע"ש כי ע"כ רק הפרקין עלאין דחג"ת עולים ונעשים לחב"ד, ולא הפרקין תתאין הנמצאים למטה ממסך.

ובזה תבין, שגם הב' ידין דא"א שהם חסד וגבורה שלו, נחלקים ג"כ לראש תוך סוף, הנקראים ג' פרקין: שב' פרקין עלאין שבהם, שהם חב"ד חג"ת דכל אחד, שהם למעלה ממסך, עולים ונעשים לראש ולבחינת או"א עלאין. אבל הפרקין תתאין שבהם, שהם בחינת נה"י דכל אחד מהם, אינם

לידת המוחין, אשר ב' דצלם, היא או"א עילאין החוזרים לבחינת חסדים מכוסים כמו שהיו לפני הווג ההוא, ול' דצלם היא בחינת ישו"ת שהם חסדים מגולים, כמ"ש לפנינו. אבל במקום לידת המוחין והצלם של הו"א, שהוא בחו"ב העליונים, בהיותם מלוכשים ונכללים עם ישו"ת בפרצוף אחד, שפירושו, שגם או"א עלאין הם בחסדים מגולים, כנ"ל, הרי אין שם עוד שום גילוי במשהו לבחינת צל"ם, ואדרבא, ששמה הוא בהיפך מבחינת הצלם, כנ"ל. וז"ש הרב "עיקר טפה זו של הצלם" כלומר, שמשם יצא ונתגלה עיקר הויתו אמנם לא בהבחן של ג' האותיות צל"ם, הנבחן על שם התחלקות של או"א וישו"ת, המתהווה לאחר לידת הזו"ן.

וזה אמרו, ובעת הלידה יוצא צלם זו מהרחם שלה ומתלבש תוך תבונה הב' שהוא הג', ושם נקראת צלם דו"א" דהיינו כמבואר, שרק אחר הלידה, ששוב נתחלקו או"א וישו"ת לב' פרצופים, וגם ישו"ת בעצמו נחלק ג"כ לב' פרצופים כמבואר לעיל. אז מתלבש הצלם הזה בישו"ת הג' אשר גם הוא נחלק לעת גדלותו לב' פרצופים שמחזה ולמעלה, דהיינו חב"ד חג"ת שלו ה"ס או"א עלאין, שהם בבחינת חסדים מכוסים. ותנה"י

דז"א, כנזכר באד"ר ואדר"ז. ואמנם הב' מוחין עצמן, שהם חו"ב, אלו נמשכין מתרין מוחין, ממוחא דאז"א ממש, ומשם נמשכין אל ב' יסודותיהם, חכמה ביסוד אבא, בינה ביסוד אמא, וב' עטרין שהיו תחלה ב' כתפין דא"א, נמשכו בב' עטרות דיסודות הנ"ל דאז"א, החסדים בעטרת יסוד אבא, וגבורות בעטרת יסוד אמא.

קכב) נמצא, כי ב' מוחין הנקראים חו"ב דז"א, הם בב' היסודות דאז"א, אשר בחי' היסוד הם לעולם זכרים, בין באבא בין באמא. וב' עטרין דדעת הם בב' העטרות של היסודות שלהם ששתיהן נקבות. ומזה תבין למה הדעת נקרא תרין עטרין באד"ז, כי הם בחי' ב' העטרות של יסודות שלהם.

קכג) ובזה תבין פסוק ברכות לראש צדיק הנזכר בזוהר פרשת ויצא קס"ב. והענין כי תרין עטרין אלו ברדתם פה למטה בב' עטרות

אור פנימי

ואז"א, הנה גם הם מתחלקים לג"ר וז"ת, שג"ר של המוחין נקראים חו"ב, שהם בזווג דלא פסיק בחסדים מכוסים וז"ת של המוחין נקראים דעת, שהם בחי' ישו"ת, דהיינו בחסדים מגולים. וזה אמרו, חו"ב נמשכים ממוחין דאז"א עצמם וכו', אמנם הדעת הנקרא חו"ג, ב' חצאי הדעת, הם היו תחלה התרין כתפין דא"א ומשם נמשכו אל ב' עטרות היסודות דאז"א וכו' דהיינו כמבואר, שמוחין דחו"ב דז"א שהם בחינת ג"ר דמוחין דז"א, הם בחינת או"א עלאין דמוחין, כי הם נמשכין ממוחין דאז"א עצמן, שהם היו תחלה ב' פרקין עלאין של הידים דא"א, ואח"כ עלו ונעשו לבחינת ראש ומוחין דאז"א. וע"כ נחשבים בז"א ג"כ לבחינת או"א עלאין, בחסדים מכוסים וזווג דלא פסיק. אבל מוח הדעת של הז"א, שהוא בחינת ז"ת דמוחין, המה נמשכים מז"ת דאז"א, הנמצאים למטה ממסך, שהם בחינת ישו"ת, והם בחסדים מגולים וזווגם פסיק. שהם היו תחלה התרין כתפין דא"א, דהיינו בחינת הפרקין תתאין, שהם נה"י שבהם, כנ"ל, שאינם ראויים לעלות ולהעשות

ראויים לבחינת ראש לאז"א עלאין, להיותם כבר למטה ממסך. והנה סדר רת"ס של הידים דא"א, הוא, שהיד המחובר אל האצבעות היא פרק העליון, והזרוע היא פרק האמצעי, והכתפין הם פרקין תתאין ידיים, שהם מחוברים אל הגוף. באופן, שהיד והזרוע הם חב"ד חג"ת, והכתפיים הם נה"י.

ונודע, שאז"א מלבישים לחג"ת דא"א אלו, שהם קומת בינה. ונחלקים לג"ר ולז"ת: שג"ר דבינה שהם חב"ד חג"ת הם או"א עלאין, בבחינת חסדים מכוסים, ונה"י דבינה הם בבחינת חסדים מגולים. וצריך שתדע שבכל מקום שמופיעים קומת חו"ב, הן באז"א עצמם, הן בישו"ת, והן במוחין של זו"ן, המה נחלקים תמיד, לג"ר וז"ת, ע"ד הנ"ל, שז"ס הראשונות הן בחינת ג"ר, והן בחינת או"א, שהם בחסדים מכוסים, והם בזווג דלא פסיק, וז"ת שבהם, שהם למטה ממצייאת המסך, שהם בעיקר בחינת תנה"י, הם בחסדים מגולים, וזווגם פסיק. והם יסו"ת. ולפיכך כשזו"ן מקבלים מוחין מא"א

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלה סט

דא"א, שמקומם הם בין תרין ירכין, ובירכון דילהון נקראו ברכות, לשון ברכיים, ואלו ברכיים והברכות הם בראש צדיק, כי צדיק יסוד, וראש צדיק עטרה שבו הנקרא ראש יסוד, ושם מקומם גם בזה תבין, איך אח"כ בעת הזווג נותן ז"א בהנוקבא את הה"ג ואח"כ הה"ח, כי כולם בחי' מלכות הם.

* (קכד) ודע כי ד' מוחין אלו שבוה הצלם, הם סוד ד' יודי"ן שיש בשם הוי"ה במילוי יודי"ן דאבא, כי משם נמשכו, והם מ' של צלם. גם זה המ' של צלם אשר נקראת צלם גמור, לפי שגם בחי' התחתונים נכללין בה, הנה בחי' זו נקראת אויר, כי עדיין לא נכנסו תוך גופא דז"א ממש, רק עומדין בסוד או"מ כנ"ל ונקראים אויר.

אור פנימי

נקבות, כי כח המסך עליהם שהוא מלכות ונקבה. כנ"ל.

קכד) ד' מוחין אלו שבוה הצלם ה"ם ד' יודין שיש בשם הוי"ה במילוי יודין דאבא, כי משם נמשכו: כבר ידעת, שפירושה של המילוי, אשר באותיות של השמות, היא בחינת המסך והעביות שעליהם יוצאת הקומה דע"ס שבשם ההוא. גם נודע, ההפרש של מילוי יודין, אל מילוי אלפין, הוא, כי מילוי אלפין פירוש, בחי' עביות דצמצום ב' דה"ת בעינים. ומילוי יודין פירוש, בחינת עביות שמטרם צמצום ב', דהיינו מטרם שעלתה הה"ת בעינים. גם ידעת שכל פרצוף מהג"ר מחציו ולמעלה, נבחן לצמצום א', כלומר שעדיין לא נשרש בו כלום מבחינת צמצום ב', והוא מקבל מן הבחינה שכנגדו בא"ק מחציו ולמעלה, בסוד שם מ"ב דפשוט ומילוי ומילוי המילוי. ולפיכך, אלו החג"ת דתבונה ג', שה"ס ׀' דצלם, כנ"ל, משום שהם עתידים להעשות בגדלות לחב"ד חג"ת, הם חצי העליון של הפרצוף, מחוזה ולמעלה. וזה אמרו, ד' מוחין אלו

לבחינת ראש וחב"ד, ונשארו בבחינת חג"ת וישו"ת בערך או"א, וע"כ נמשכים מהם ב' חצאי הדעת דז"א, דהיינו בחינת ז"ת דמוחין שלו, שהם בבחינת חסדים מגולים כנ"ל, הנקראים ב' עטרין.

ונודע, שבחינת המסך היא מלכות ונקבה. ונמצא ההפרש בין המוחין דחכמה ובינה, אל המוחין דב' עיטרין, כמו ההפרש מזכר לנקבה, או מט"ס ראשונות אל המלכות. כי ב' העטרין שהם בחינת שלישי תתאין דחו"ג, הם נמצאים ממסך ולמטה, שהיא בחינת גבורות ונקבה.

וזה אמרו, ב' מוחין הנקראים חו"ב דז"א, הם בב' היסודות דא"א, שבחי' היסוד הם לעולם זכרים בין באבא ובין באמא, וב' עטרין דדעת הם בב' העטרות של היסודות שלהם ששתיים נקבות דהיינו כמבואר, כי המוחין דחו"ב הנמשכים מב"פ עלאין דחסד וגבורה דא"א שממעלה למסך שבהם, הם נבחנים לזכרים. אבל ב' העטרין שהם נמשכים ממסך ולמטה דכל אחד מהחו"ג דא"א, דהיינו מב"פ תתאין דחו"ג, הנקראים ב' כתפין, נבחנים משום זה לבחינת

קכה) וגם הסבה, כי הנה ידעת כי החו"ב והחסד כל א' כולל ע"ב והגבורות כולל כולם שהם רי"ן, כנ"ל בסוד ויעבור ע"ב רי"ן. והטעם, כי הגבורות הוא לצורך המלכות, ה' אחרונה של שם, וצריך לכלול בה כל הבחינות של ג' אותיות יה"ו שעליה, שהם חכמה בינה חסד, שכל א' כלול מע"ב, והוא כללות ג"פ ע"ב, ונעשים רי"ן.

קכו) והטעם, כי גם היא כוללת י"ס דוגמת הזכר, וכמו שהזכר יש לו ג"פ ע"ב כן תהיה בנוקבא, ולכן בחי' זו נקראת אור, בגי' רי"ן ע"ה, והוא ע"ש היות אור זה, כולל ג"פ ע"ב חב"ח זכרים, שהם רי"ן, וגם בגבורות יש רי"ן א' כנזכר, ולכן בחי' זו נק' אור.

אור פנימי

הוראה מיוחדת כמ"ש לפנינו בדברי הרב. קכה) חו"ב וחסד כל אחד כולל ע"ב, והגבורות כולל כולם שהם רי"ן, והטעם כי הגבורה הוא לצורך המלכות ה' אחרונה של השם: וצריך שתדע, שהמוחין הם ד': חכמה, בינה, חסד, וגבורה. והם בחינת ע"ס, כי חכמה בינה חסד, הם הט"ס הראשונות. וגבורה, היא המלכות שבהם. וכן נקראים חכמה בינה דעת, שג"ר שבהם הם חו"ב, וז"ת שבהם הם דעת, כי הדעת כולל חסד וגבורה, שחסד הוא ו"ק, וגבורה היא מלכות.

ולפיכך, יש הפרש גדול בין חו"ב וחסד שבמוחין דע"ב, אל בחי' הגבורה שבהם, כי ט"ר להיותן מבחינת ע"ב, שאין בו שום התחלה ושורש לה"ת בעינים, ע"כ נבחנו כמו בעקודים שבפרצופי א"ק, שאין שם אלא כלי אחד, שהוא המלכות, אבל הט"ר הן נקיות לגמרי מבחינת כלי ומסך. אבל בחינת הגבורה שבהם, הם בחינת הכלי והמסך עצמה.

וזה אמרו, חו"ב וחסד, כל אחד כולל ע"ב כי בגדלות אחר שתרד משם ה"ת מעינים, הנה אז תתגלה בחינת הע"ב בכל הט"ס ראשונות שבהמוחין, אלא שהם ג' בחינות מיוחדות, כי חו"ב, הם ג"ר דמוחין.

שבזה הצלם ה"ס ד' יודין שיש בשם הוי"ה דע"ב. שהוא אבא". דהיינו כיון שחג"ת הללו הם בחינת פרצוף דישסו"ת הג' מחציו ולמעלה, ע"כ הם בחינת השם מ"ב, והם בחינת עביות דמילוי יודין, שאין בהם משורשם מבחינת ה"ת בעינים ולא כלום. והוא משמיענו בזה, כי אע"פ שבסבת לידת הוי"א נתעברה ה"ת בעינים גם בהם, כנ"ל, מ"מ אין זה פוגם אותם כלום, לאחר כך בעת גדלות, כי אז אחר שתרד הה"ת מעינים, אגלאי מלתא למפרע, שהם מבחינת השם דמ"ב, שאין להם אפילו התחלה ושורש לעלית ה"ת זו. וע"כ מתגלה בהם הוי"ה דע"ב וחכמה. ולפיכך גם עתה בעת קטנות, שעדיין הם בבחינת חג"ת בלי ראש, והה"ת נתחברה בעינים שלהם, מ"מ מבחינת אור"מ, אינם נבחנים לאלפין, אלא למילוי יודין. והבן היטב.

קכד) ה' של צל"ם אשר נקרא צלם גמור, לפי שגם בחינות התחתונים נכללין בה, הנה בחינה זו נקרא אור: „כבר ידעת אשר אור פירושו אור הרוח. ולפי שהמדובר הוא בעת הקטנות דתבונה ג', שהיא בחינת חג"ת נה"י באורות דנפש רוח, ע"כ הם' דצלם מכונה בשם אור. אמנם דבר גדול משמיענו הרב בשם הזה דאור. כי יש לו

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף עא

קכו) ונמצא כי בחי' זו, היא י' ראשונה של הוי"ה, הכולל כל התפשטות המוחין, ונקראת חכמה, והוא מ' של צלם, והוא אויר, והוא ו"ס ראשונה דתבונה הג', ונקרא צלם, כי ב' אותיות צ"ל נמצאים בו ונכללין שרשם פה במ'.

קכח) אח"כ בחי' הב' היא ה' ראשונה של הוי"ה הכולל התפשטות המוחין כנ"ל, ונקראת בינה, והוא ל' דצלם. אמנם גם זו כוללת בה גם

אור פנימי

בבחינת חב"ד וראש, ואחר הלידה ירד לבחינת חג"ת הנקרא תבונה הב' שהיא הג', היא הבחי' הא' של הצלם הנקראת מ' דצלם. והיא נבחת לוי"ס הראשונות: חב"ד חג"ת דתבונה ג', כי אע"פ שלא נשאר בה אחר הלידה רק בחינת חג"ת, כנ"ל, אמנם כיון שלעת הגדלות תרד הה"ת מעינים שלה וחג"ת ישובו להיות חב"ד ע"כ נחשבת גם בעת קטנות שהיא כוללת בה גם חב"ד. וע"כ היא כוללת כל התפשטות המוחין, כי הה"ת היורדת מעינים מתורת האח"פ שנפלו, וג"ר דאורות שהם המוחין מתפשטים או אל הפרצוף, כנודע. הרי שבבחינת ה' דצלם דהיינו בחג"ת דתבונה ג', נכללים כל התפשטות המוחין.

והיא הנקראת אויר, שפירושו: אור דחסדים הנקרא רוח. כי מחמת הה"ת שעלתה בעינים בשעת הלידה, ירדו בחינת חב"ד שבה ונעשו לחג"ת, כנ"ל, ולא נשאר בה אלא אור הרוח. אמנם גם בגדלות, אחר שנעשו לחב"ד, נקראים ג"כ בשם אויר, אע"פ שכבר יש בה אור הנשמה, וזהו מטעם אחר, כי גם במוחין אלו נבחן ענין התחלקות או"א וישו"ת לב' פרצופים כנ"ל (דף א' ס"ח) ד"ה ונודע) אשר או"א עלאין הם בחסדים מכוסים, וישו"ת הם בחסדים מגולים. ע"ש כל ההמשך. ועל פי זה מתחלקים ג"כ ה' והל' דצלם, שם' נבחת לאו"א עלאין, ול' לישו"ת כמ"ש לפנינו. ולפיכך נקראת מ' דצלם בשם אויר אפילו בגדלות, משום שאין

וחסד, הוא ז"א שבמוחין, כנודע. אבל כולם נקיים מבחינת עביות ומסך לגמרי. כנ"ל. וזה אמרו, והגבורה כולל כולם שהם רי"ן, והטעם כי הגבורה הוא לצורך המלכות ה"ת של השם" כי היא בחינת העביות והמסך שעליהם נעשה הזווג עם אור העליון כנ"ל, שהיא בחי' ה"ת דהוי"ה. וע"כ היא כוללת כולם, להיותה מעלה האו"ח שעליו נמדד כל הקומה, ואין גילוי כלל אל הקומה זולת על ידי או"ח העולה מהזווג הנעשה עליה. הרי שהיא כוללת כל הקומה דהיינו החכמה בינה חסד, כנ"ל. וע"כ הגבורה לבדה הגימטריא שלה כנגד כולם, דהיינו רי"ן, כנגד ג"פ ע"ב, שבחכמה בינה וחסד.

קכו) בחינה זו היא י' ראשונה של הוי"ה הכוללת כל התפשטות המוחין ונקרא חכמה ו'ס' דצלם, והוא אויר, והוא ו"ס ראשונה דתבונה הג', ונקראת צלם: כמ"ש לעיל, שבחינה זו דצלם נוצר ברחם דתבונה א' (כנ"ל באות קי"ו) כלומר, בראש דתבונה א' המלביש על שליש תחתון דת"ת דכללות או"א וישו"ת, הנקרא רחם. אלא בעת הלידה, שחזרה בחינת הקטנות אל הרחם, לבחינת ו"ק, כי אז חזרה ה"ת לעינים כנ"ל (דף אלף נ"ד ד"ה וזה אמרו שהתצונות) ירדה קטנות זו לבחי' ישו"ת ב', שהם ג' לאו"א, כי ישו"ת הא' חזרו תכף, לגדלותם, כמ"ש שם. והנה חיצוניות הרחם דתבונה א', אשר היה מטרם הלידה

בחי' ג' שלמטה ממנו, שהוא צ' דצלם, ונקרא צ"ל, ולא חסר ממנו רק מ' דצלם, כי היא עליונה ממנו ונק' צ"ל, אך עיקרה ל' דצלם לבד.

קכט) והענין, כי אחר בחי' א', חוזרין הד' מוחין הראשונים שנתלבשו בו"ס ראשונות של תבונה הג', ויורדין עוד ירידה ב' והתפשטות ב', ומתלבשין בנה"י דתבונה הג' כל א' כלול מ' הם ל' דצלם.

קל) נמצא כי תחלה היו ד' מוחין עצמם ניכרין, לכן נקרא מ' דצלם, אך פה נעלם מציאותו, ואין ניכרים רק המלבושים שהם נה"י דתבונה הנ"ל, והנה"י ההם נקרא ל' דצלם, ובחי' המוחין נעלם ומכוסה תוך ל' זו.

אור פנימי

ואינה מתפשטת בו אלא לבחינת ל' דצלם לבד, שהוא בחינת למטה מחוזה של ה' דצלם, הנקרא ישו"ת, דהיינו על דרך התחלקות של או"א וישו"ת הכוללים, שע"ס שבהם מתחלקות בסוד ס' וס', שו"ס הראשונות שבהם, נקראות או"א, שהם עד החוזה שבהם, ונקראות ס'. ומחוזה ולמטה, שהם תנה"י, נקרא ישו"ת, ונקרא ס' סתומה. כנ"ל בחלק יו"ד ועד"ו מתחלקות ג"כ ע"ס דתבונה ג', שו"ס הראשונות שבהם, שהם חב"ד חג"ת שהם בחינת ס' הם בחינת או"א עלאין, בבחינת חסדים מכוסים, דהיינו בהיפך מבחינת ז"א, שהוא בחי' חסדים מגולים. ומחוזה ולמטה, הוא בחי' ה' סתומה, שנקרא ישו"ת, דהיינו הנה"י דתבונה הג', שבהם החסדים מגולים, כנ"ל. וע"כ צריכים המוחין לירד ירידה ב' והתפשטות ב' למקום הנה"י דתבונה הג', דהיינו לבחי' ישו"ת שבה, ואז ראויים המוחין להתפשט לז"א בהארת חכמה כמו שצריך. והתפשטות המוחין הזו לבחי' ישו"ת, נקראת ל' דצלם.

קל) תחלה היו ד' מוחין עצמן ניכרין לכן נקרא ס' דצלם, אך פה נעלם מציאותו וכו', ובחינת המוחין נעלם ומכוסה תוך ל' הזו: כי כאן הם נעשים לג' מוחין בלבד, הנקרא חכמה בינה דעת, אבל בבחינת ה'

בחינת גילוי אל הארת חכמה בחסדים שבה, והם מכוסים ונעלמים מהארת חכמה, בדומה לאור חסדים דו"ק, אלא מטעם כי חפץ חסד הוא נחשבים אלו החסדים לג"ר ממש, כנודע. הרי שאין שום שינוי נעשה באור חסדים שבו' דצלם, גם לאחר גדלותם, וע"כ היא נקראת בשם אויר גם בגדלות. והיא הנקראת חכמה, ויוד ראשונה של הוי"ה. כנ"ל, שה' נעשה בגדלות לבחינת או"א עלאין, שהם נקראים שניהם בשם חכמה, כנודע. כי אבא הוא י' דהוי"ה, ואמא היא בחינת המילוי של י' שהוא ו"ד. משום שאמא נעלמת וטמירא גוי אבא, ורק בחי' אבא נגלית כאן. כנ"ל (דף תת"צ אות מ"ב) ע"ש באו"פ. הרי שבחי' ס' דצלם, נקראת חכמה, שהיא אבא, והיא בחינת יו"ד של הוי"ה. כי הם בחינת או"א עלאין.

קכט) ירידה ב' והתפשטות ב' ומתלבשים בנה"י דתבונה הג' כ"א כלול מיו"ד הם ל' דצלם: נודע, שאין ז"א מתיחס לאו"א, אלא לישו"ת, כי או"א המה בחינת ג"ר דבינה, ששם החסדים מכוסים, אלא הישו"ת שהם שורשי הווי"ן, דהיינו הו"ת דבינה, המה בחסדים מגולים, שהם כל עיקר מציאותו של הו"א, כנודע. ולפיכך אין מ' דצלם נחשבת לזעיר אנפין, אלא בחינת מקיף לבד,

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף עג

קלא) ונודע, כי אהי"ה דיודי"ן הוא בבינה העליונה, כי תבונה נקרא שם ס"ג ולכן צ"ל זה עם ב' אותיותיו גימטריא מילוי דאהי"ה דאלפין וגימטריא בצל שדי, וחסר ממנו אהי"ה עצמו, ולא נשאר בו רק מלואו כנ"ל, כי שם אהי"ה בעצמו הוא בבינה ולא בתבונה.

קלב) נמצא, כי למעלה בבחי' הא' שהיתה נקרא ע"ש מוחין עצמם, נקרא מ' דצלם, ע"ש המוחין עצמן, לכן היה מ' דצלם רומז אל ד' יודי"ן של הוי"ה דיודי"ן כנ"ל. אך בבחי' זו הב' שנקרא ל' דצלם ע"ש נה"י

אור פנימי

ישסו"ת, והחור"ג מתיחדים, ומגלים הארת החכמה כטבע היסודות. וזה אמרו, „אך פה נעלם מציאותם ואינם ניכרים רק המלבישים, שהם נה"י דתבונה ונקראים ל' דצלם, ובחינת המוחין נעלם ומכוסה תוך ל' זו" דהיינו כמבואר, שאע"פ שטבע המוחין האלו ממקורם, הם בחפץ טבוע לכסות החכמה בסוד כי חפץ חסד הוא, הנה בבואם, למקום נה"י דתבונה הג', שהוא בחי' ישסו"ת, ומתלבישים בהם, הנה כת הכיסוי שיש בהמוחין נעלמים בהמלבושים, שהם ישסו"ת, והמלבושים מתגברים עליהם ומוציאים ומגלים ההארת חכמה בחסדים. כנ"ל.

קלא) אהי"ה דיודי"ן הוא בבינה העליונה כי תבונה נקרא שם ס"ג, ולכן צל זה עם ב' אותיותיו גימטריא מילוי דאהי"ה דאלפין: כי יוד דהוי"ה היא או"א עלאין, הנקראים הוי"ה אהי"ה. וה' דהוי"ה היא ישסו"ת, שהם בחינת הוי"ה דס"ג. כנודע. ונמצא שבינה עלאה היא השם אהי"ה, ותבונה היא הוי"ה דס"ג. אמנם גם בינה עלאה נחלקת בעצמה לה"פ, שהם: אהי"ה פשוטה, וד' מילויים דאהי"ה: שי"ה שבה, הם ב' אהי"ה במילוי יודין, שהם ג"ר שבה, וז' שבה, שהיא ז"א דבינה עלאה, היא אהי"ה במילוי אלפין: אלף הא יוד הא. וה"ת שבה, שהיא נוקבא היא אהיה במילוי

דצלם, שהיא בחינת או"א עלאין, אינם נקראים כן, אלא: חכמה, בינה, חסד, וגבורה. כי זה הווג דחסד וגבורה בסוד הדעת, המכה בחכמה ובינה ומוציא מהם הארוותיהם להתגלות בחוץ, אין לו שם עוד שום גילוי, אלא שמזדווגים שם בבחינת דעת הנעלם כמ"ש במקומו, וע"כ עדיין לא נגמר שם הווג של החסד וגבורה על סופו, עד שיהיו שניהם למוח אחד, והם נבחנו משום זה לב' מוחין חסד וגבורה, ולכן הם שם ד' מוחין. וכבר ידעת טעם הדבר, שהוא מסבת היותם בסוד חסדים מכוסים בסוד כי חפץ חסד הוא, ואין הדעת יכולה להתגלות שם ולהוציא הארת חכמה לחוץ.

אכן בנה"י דתבונה הג', שהיא בחינת ישסו"ת שבה, ששם החסדים יכולים להתגלות, כנ"ל, נעשה שם וווג הזה דחסד וגבורה, המעלים או"ח עד חכמה בינה, ומוציאים הארת החכמה לחוץ, שזווג זה מיחד את חסד וגבורה למוח אחד, בשם מוח הדעת. ויש כאן הפנה רבה: כי עצם מציאות המוחין הם מאו"א עלאין דהיינו מ"מ דצלם, והנה בהם אין מקום גילוי להארת חכמה, אלא שהם בחינת חסדים בלי הארת חכמה, כנ"ל. ובשעה שיורדין בהתפשטות ב' אל ה' דצלם, הנה נעלם השליטה העזה שהיה בהם ממקורם בה"ל לכסות החכמה, והמה מקבלים בחינת השליטה של המלבישים החדשים שהם

דתבונה עצמה, והנה התבונה אינה רק שם ס"ג כנ"ל, ולכן נעלם ממנו אפילו אהי"ה עצמו, ולא נשאר ממנו רק המילוי דאלפין שהוא גי' צ"ל.

קלג) וגם שרשו אינו רק ל' לבדה של צלם, שהוא רומז אל ס"ג תבונה, והם גי' יודי"ן שבס"ג, שהם גימטריא ל' דצלם, והם גי' יודי"ן אלו גי'ס נה"י דתבונה כי הם הנגלין לא המוחין עצמן.

קלד) גם בחי' זו נקראת אור, כי הראשונה נקרא אור, ועתה חסר ממנו י' דאור כנ"ל, כי בחי' ראשונה הוא י' דהויה מ' דצלם, וזהו הב', נקרא ה' כנ"ל, אור דאשתאר מאור.

אור פנימי

עלאין של התבונה הגי' עד החזה שלה. ול' היא בחינת ישו"ת דתבונה גי', שמחזה ולמטה שלה. שהם גי' ספירות נה"י דתבונה הגי'. וע"כ בחינת ה"ם היא ד' יודין דהויה דע"ב, ואמא היא אהי"ה דיודין, כמו אור"א הכוללים. אבל נה"י דתבונה זו, שהיא ל' דצלם, היא הויה דס"ג, כמו ישו"ת הכוללים. והתבוחן שביניהם הוא, שבאור"א עלאין החסדים מכוסים, וחור"ג שבהם אינם מתיחדים לעלות ולהכות בחור"ב שבהם, ולהוציא ההארת חכמה לחוץ, וע"כ הם ד' מוחין אבל בנה"י דתבונה, שהם ישו"ת החסדים מתגלים בהארת חכמה, וחור"ג שבהם, מכים בחור"ב, ומגלים הארוותיהם בתוך החסדים, וע"כ נחשבים החור"ג למוח אחד, שנקרא דעת. וזה אמרו, כי הם הנגלין ולא המוחין עצמם" שאע"פ שהמוחין עצמם הם ד', כי החסד וגבורה שבהם אינם נעשים לאחד, מתוך שבאים מאור"א עלאין, מ"מ לאחר שיורדים לנה"י דתבונה שהם ישו"ת, נעלם כח הכיסוי שבהם, ונה"י של התבונה שולטים, והמה מיוחדים את החור"ג לגלות הארת חכמה בחסדים, ונעשים שניהם מוח אחד.

קלד) אור, כי הראשונה נקראת אור, ועתה חסר ממנה י' דאור, כי בחי' הראשונה היא יוד דהויה ה' דצלם, וזהו הב' נקרא

ההיו: אלף זה יוד הה. וטעם הדבר, כבר ידעת, כי מילוי יודין הם מבחינת צמצום א', כלומר מטרם שנתהוה ענין עלית ה"ת בעינים שנקרא צמצום ב'. ובחינת מילוי של אלפין, רומזים על צמצום ב': שה"ס צורת הא', שמחמת עלית ה"ת לעינים, נחלקו המדרגות לב' בחינות: לגו"ע הנבחנו למים עליונים, ולאח"פ הנבחנו למים תחתונים. והפרסא, שהיא הו' שבאמצע א', מבדילה ביניהם כנודע.

וזה אמרו ולכן צל זה עם ב' אותיותיו גימטריא, מילוי דאהי"ה דאלפין, וגימטריא בצל שד"י, וחסר ממנו אהי"ה עצמו, ולא נשאר בו רק מילואו" כי הגימטריא של מילוי אלפין, הרומז על בחי' המסך דצמצום ב', כבר שולט כאן בל' דצלם, מתוך שהיא בחינת מחזה ולמטה של הפרצוף, כנ"ל, וע"כ היא דומה כמו המחזה ולמטה דאמא עלאה, שנקראת משום אותו הטעם, בשם אהי"ה דאלפין. אמנם אהי"ה עצמה אין בה, כי השם אהי"ה הוא בחינת אמא עלאה ולא בחינת התבונה. כמו שמפרש בעצמו.

קלג) שרשו אינו רק ל' לבדו של צלם שהוא רומז על הס"ג תבונה וכו', גי' ספירות נה"י דתבונה כי הם הנגלין לא המוחין עצמן: כמ"ש לעיל שם' היא בחינת אור"א

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף עה

קלה) גם נקראת מגדל הפורח באויר, והוא בחי' ה' בעצמו. והנה הוא תלוי ונאחז בבחי' ראשונה הנקרא אויר, וזהו מגדל הפורח באויר. כי כבר ידעת כי אות ל' נקרא מגדל הפורח באויר, כמ"ש בזהר פרשת יתרו, והוא בחי' ל' זו דצלם, שהוא נה"י של תבונה הג', והבן זה.

קלו) ונמצאת בחי' זו הב' שהוא ה' ראשונה של הוי"ה, הכולל התפשטות המוחין, ונקראת בינה, והוא ל' דצלם, והוא אור, הוא נה"י דתבונה ג' ונקרא צ"ל, כי גם בחי' ג' הנקראת צ' נכלל בה, וגם נקרא ל' ע"ש ג' יודי"ן שיש בשם אהי"ה באמא במילוי יודי"ן. כי הצלם שהיא בחי' א' נקרא ס' ע"ש ד' יודי"ן דהוי"ה דע"ב, יען נגלו המוחין עצמן, אך כאן שנתגלו

אור פנימי

דהוי"ה, כי ל' דהוי"ה, שה"ס או"א עלאין, נשארים תמיד בחסדים מכוסים, אפילו בגדלותם. וה"ר דהוי"ה, שהיא ישו"ת, מתגלה בהם חכמה בעת הגדלות. וזה אמרו „כי הראשונה נקרא אויר, ועתה חסר ממנה י' דאויר וכו' והוא אור דאשתאר מאויר“ כלומר, אותו יוד היורדת מאויר לעת גדלות, ונעשה אור, הנה היא ניכרת רק בבחינה השניה, שהיא ל' דצלם, כי עי"ן חוזרת להיות בחינת אור חכמה. אבל בראשונה, שהיא ס' דצלם, אין היוד נחסרת מאויר לעולם כי היא או"א עלאין, ונשארת בבחינת אויר גם בעת גדלות. וזה שמסיים „וזהו הב' נקראת ה', והוא אור דאשתאר מאויר“ דהיינו כמבואר, שענין יציאת ה' מאויר וחזרתה לבחינת אור, נגלה רק בבחינה השניה שהיא ה"ר דהוי"ה ובחינת ישו"ת, אבל לא בראשונה, שהיא ס' ואו"א.

קלה) מגדל הפורח באויר והוא בחינת ה' בעצמו והנה הוא תלוי ונאחז בבחינה הראשונה הנקרא אויר: כי ס' דצלם, שהיא או"א, היא עצמות האור ול' שהיא ישו"ת, אינם אלא בחי' מלבושים לתנה"י דאו"א כנ"ל, וז"ש של' תלויה ונאחזת בבחינה הראשונה שנקראת אויר, וע"כ נקרא מגדל הפורח באויר. כי מגדל, פירושו אור הגדלות

ה', והוא אור דאשתאר מאויר: טובב על מ"ש בזהר בראשית דף ט"ו ע"ב, וז"ל דהא א"ס בקע מאוירא דיליה וגלי האי נקודה י', כיון דהאי י' אתפשט, מה דאשתאר אשתכח אור, ע"ש, פירוש: כי ע"י עלית ה"ת בעינים, ירדה המדרגה מבחינת אור של ג"ר לבחינת אויר שה"ס רוח, הנקרא ו"ק, שז"ס הקטנות דכל הפרצופים, כנודע, ולעת הגדלות, הפרצוף עולה למ"ן, ומעורר הזווג דע"ב ס"ג העליונים, וממשיכים אור חדש מא"ס ב"ה, הבוקע לפרסא ומעלה אח"פ שנפלו, בחזרה למדרגתם כבתחילה, ואז מתגלים הג"ר של הפרצוף, כנודע, וזה אמרם „דהא א"ס בקע מאוירא דיליה וגלי להאי נקודה י'“ כלומר שאור הזווג בוקע ומבטל להפרסא דצמצום ב', וחוזר ומתגלה נקודת ה' שפירושה, בחינת המסך דצמצום א' לבד, שה"ס קומת ע"ב, הנקראת י' ראשונה דהוי"ה, שאור הזה מוריד הה"ת למקומה, ומחדש אור הג"ר בפרצוף. כנודע.

והנה הגילוי הזו דהארת ג"ר וחכמה, נזהגת רק בישו"ת, אבל לא באו"א עלאין. כי או"א עלאין נשארים בבחינת אויר דהיינו באור דחסדים, אפילו לאחר שהשיגו גדלותם כנ"ל (דף א' ע"א ד"ה והיא הנקרא אויר) כי זה כל ההבחן בין י' דהוי"ה, לבין ה"ר

נה"י דתבונה ונעלמים המוחין, לכן נקרא ל' ע"ש ג' יודי"ן דאהי"ה דיודי"ן דאמא וכו"ל.

קלז) אח"כ בחי' ג', הוא ר' של הכוללת התפשטות המוחין כנ"ל, ובבחי' זו נקרא ז"א ר' של הוי"ה, והבן זה. ור' זו שהוא בחי' הג' נקרא דעת. ופה נשלמו ג' אותיות יה"ו של הוי"ה, הכוללת התפשטות מוחין כנ"ל. ונודע כי יה"ו הם חב"ד, והבן זה.

קלח) ועתה הוא בחי' צ' של צלם לבדה, והוא בחי' ג' של ז"א שנתפשטו המוחין התפשטות ג', ונכנסו תוך ז"א עצמו בסוד מוחין פנימים, ולא מקיפים. ואמנם היותם עתה נקרא צ' של צלם, כי הנה ד' מוחין אלו בהתלבשותן תוך נה"י דתבונה ג', נעשין ג' לבד, כי החי"ג נעשין דעת א' ואלו הג' מוחין בהיותן מלווים תוך נה"י דתבונה, ירדו ונתלבשו תוך ז"א, כמ"ש, ותחלה נכנסין בגלגלתא, ואח"כ מתפשטין בכל גופו, כמ"ש בדרושים אחרים לקמן בע"ה. ונודע, כי הז"א הוא ט"ס ולא יותר, וכל אחד כלול מ', והם צ', לכן המוחין אלו המתפשטין בכל ז"א, נקראו צ' דצלם.

קלט) והנה עתה בוז הבחי' הג', נתקנו ג' מוחין תוך גלגלתא דז"א בסוד חב"ד. וכבר נת"ל כי ג' בחי' הנ"ל הם ג' אותיות צלם, והם חב"ד: מ' חכמה, ל' בינה, צ' דעת. והנה תחלה באה, החכמה, ואח"כ הדעת, ואח"כ הבינה שהם ג' אותיות שבצלם הזכר, א"כ יהיה הסדר מצ"ל, שהם: חכמה, דעת, בינה, והוא נקרא ביחזקאל יפה ענף וחורש מצ"ל שהוא ז"א, הנק' ארז הלבנון כנודע.

קמ) ונמצא היות בחי' זו צ', ע"ש ט"ס דז"א עצמו, שבהם מתלבשין המוחין הנ"ל, דוגמת בחי' הב' הנקרא ל' ע"ש נה"י דתבונה הג', שבהם

אור פנימי

והארת חכמה, ועכ"ז הוא תלוי ונמשך מאור דחסדים דאור"א. והבן. וע"י בזה יתרו דף צ"א ע"א.

קלח) התפשטות ג' ונכנסו תוך ז"א עצמו בסוד מוחין פנימים ולא מקיפין: כי עד כאן היתה התפשטות מבחינת התבונה בעצמה, ונודע שאין התחתון יוצא מבחי' פנימיות העליון עצמו, אלא מחיצוניות העליון. ולכן, ב' ההתפשטויות הראשונות הם' והל' שהיו מבחינת פנימיותה דתבונה ג', אינן ראויות להתלבשות תוך הז"א כי אינן בהתאם לבחינתו, אלא בחינת החיצוניות היורדת מהל' דצלם, שהיא בהתאם למדרגת ז"א, היא הראויה להתלבש בתוכו. וז"ש „בחינת צ' של צלם לבדה, שהיא בחינה

מתלבשין המוחין, ואע"פ שגם פה ג"כ מתלבשת תוך נה"י דתבונה, עכ"ז כיון שגם נה"י דתבונה מתלבשין תוך ט"ס דז"א, והם נגלים, לכן נקרא צ' ע"ש הט"ס דז"א שהם הנגלות.

קמא) והנה נת"ל, כי בחי' א' הוא ס', נגד ד' יודי"ן דהוי"ה דיודי"ן, ובחי' ב' ל' דצלם, שהוא נגד ג' יודין דאהי"ה דיודי"ן, כי צלם זה הוא בחי' אלו מאו"א, הנקרא הוי"ה ואהי"ה דיודי"ן נמשכו כנ"ל, ולכן אלו ב' שמות נרמזין בכל ג' בחי' הצלם.

* קמב) גם דע, כי צלם זה הוא כלול מב', והוא צלם א' דמוחין מצד אמא, וצלם ב' מצד אבא. והם זה בתוך זה, צלם דאבא תוך צלם דאמא. ותחלה נכנסים פנימים דצלם דאמא, ואח"כ המקיפים, ואחר

עור פנימי

באה החכמה, ואח"כ הדעת, ואח"כ הבינה. וע"כ מדייק, שהם ג' אותיות שבצלם הזכר, דהיינו הו"א, ולא ג' האותיות צל"ם דתבונה הג' שהיא נקבה.

ופירוש הדברים הוא: כי הארת חכמה, אינה באה אל הבינה, רק ע"י הדעת, שהוא מתתא לעילא, כי אור העליון שהוא בחינת חכמה, מתפשט בתחלה עד לסוף הדעת, דהיינו לבחינת יסוד ומלכות שבדעת, שהיא עטרא דגבורה, ואז עולה או"ח ממטה למעלה עד החכמה, ומוציא הארת חכמה לחוץ ומשפיעה אל הבינה. באופן שמתחלה נמשך אור החכמה אל מוח הדעת, ונעשה הווג בדעת, וע"י הדעת מושפעת הארת החכמה אל הבינה. כי כן ביאר הרב בהרבה מקומות. וע"י במבור"ש שער ה' ח"א פ"ט. ובשער מאמרי רשב"י תרומה דף קס"ז. ובעוד הרבה מקומות.

קמב) צלם זה הוא כלול מב', והוא צלם א' דמוחין מצד אמא, וצלם ב' דמוחין מצד אבא: כי המוחין האלו באים ע"י זווג זכר ונקבה, שהם: או"א, וישטו"ת, הכלולים

ג' של צלם דז"א, שנתפשטו המוחין התפשטות ג', ונכנסו תוך ז"א עצמו בסוד מוחין פנימים ולא מקיפים" דהיינו כמבואר כי רק בחינת הג' שהיא צ', שהיא בחי' החיצונית של הל', היא לבדה ראויה להתלבש בפנימיות ז"א, להיותה כהתאם למדרגת ז"א, אבל ב' הבחינות הראשונות, שהן מבחינת הפנימיות דתבונה נחשבות למקיפים כי אינן ממדרגת ז"א.

ג' מוחין תוך נגללתא דז"א בסוד חב"ד וכו', תחלה באה החכמה, ואחר כך הדעת, ואח"כ הבינה, שהם ג' אותיות שבצלם הזכר: אין לטעות כאן, שהכוונה היא על ג' אותיות דצלם הבאות בג' התפשטויות הנ"ל בתבונה הג', כי בהם ודאי שמקודם שנתפשטו בבינה, שה"ס הל' דצלם, אי אפשר שיתפשטו אל הדעת שהיא צ' דצלם. אלא הכוונה היא, רק על ג' מוחין חב"ד המתפשטים בגלגלתא דז"א, דהיינו בבחינת הצ' לבדה. שגם ג' המוחין חב"ד דז"א, נקראים בשם ג' אותיות צל"ם, שמוח החכמה הוא ס', ומוח הבינה הוא ל', ומוח הדעת הוא צ'. ועל אלו ג' המוחין אומר, שתחלה

* מבוא שערים ש"ה ח"א אמצע פרק י"ג.

כך פנימים דצלם דאבא, ואח"כ המקיפים. ומ' דצלם בא מלוכש בתוך חב"ד של התבונה, והל' תוך חג"ת של התבונה, והצ' תוך נה"י של התבונה הג', שהיא הב', ודוגמתן הם צלם דמוחין דאבא.

קמג) גם יש בחי' אחרת, כי אלו המוחין בבחי' האורות שלהם, הם שתי בחי': א', הם נפש ורוח ונשמה פנימים כנוכר, וגם יש נפש רוח ונשמה מקיפים מבחוץ, ע"ג תלת הבחינות שיש בכלים כנוכר גם נתבאר שם, כי הלבושים שהם מפאת ישסו"ת. הם כלים רקים בלי אורות מצד עצמן, ובתוכם הם אורות המוחין דז"א לבד. והנה כל אלו הבחי' הם, בין בבחי' העיבור, בין בבחי' היניקה, בין בבחי' מוחין דגדלות.

קמד) ועתה צריך לדעת, א"כ במה ישתנו בחי' צלמי המוחין דעיבור משל יניקה או משל עיבור ב' דגדלות, בין בבחי' המוחין עצמם, ובין בבחי' לבושיהם, שהם התבונה או יש"ס. והענין כמ"ש, כי כל

אור פנימי

בפרצוף אחד, כנ"ל. וע"כ יש בהכרח ב' מיני מוחין, וב' מיני לבושים, הנקראים צלמי מוחין, שיש מוחין וצלם מצד אמא, ומוחין וצלם מצד אבא. ותחלה נכנסים פנימים דצלם דאמא, ואח"כ המקיפים. ואחר כך פנימים דצלם דאבא: כי אמא שהיא בינה, נחשבת לבחינת עליון דז"א, הסמוך לו במדרגה, וע"כ היא מתלבשת בו תחלה, בפנימים ומקיפים, ואחריה מתלבש בו אבא בפנימים ומקיפים. הל' תוך חג"ת של התבונה, והצ' תוך נה"י של התבונה הג': אין זה סותר מ"ש לעיל דף א' ע"א ששש ספירות ראשונות חב"ד חג"ת דתבונה הג' הן ה' דצלם. ולמ"ש בדף א' ע"ה שג"ס נה"י דתבונה ג', נקראים ל' דצלם. כי שם עוסק הרב בענין השתלשלות המוחין והצלם דז"א בעת הקטנות של התבונה הג' דהיינו בעוד שהיא בבחינת רובצת, כמ"ש שם בתחלת הדרוש, באות קי"ט, ובאות ק"ד. כי הולך ומסדר המוחין וצלם מעת הלידה, עד כניסתם אל הז"א, עש"ה. והנה בעת הקטנות אין לתבונה

הג' אלא ב' בחינות: נפש ורוח לבד, שהם חג"ת עד החזה, ונה"י, והיא חסרה חב"ד, כנודע. אלא שחג"ת שלה כוללים אז גם חב"ד, משום שבעת גדלותה, נעשים ב"פ עליונים דחג"ת שלה, לבחינת ראש וחב"ד, כנודע. ונה"י שלה כוללים חג"ת נה"י, כי הפרקין עלאין דנה"י דקטנות, מתחברים עם הפרקין תתאין דחג"ת דקטנות ונעשים לחג"ת בעת הגדלות, כנודע. ולפיכך חושב שם את חג"ת עד החזה שלה, לבחינת חב"ד חג"ת, שהוא לפי מה שיוכפלו לעת הגדלות, שב"פ עלאין דכל אחד מחג"ת יהיו אז לחב"ד, והפרקין תחתונים דכל אחד מהם יהיו אז לחג"ת, שכל אלו הם בחינת ה' דצלם ודאי, כי עיקר הפירוש של ה' דצלם, הוא בחינת התפשטות א' של המוחין דז"א, הנעשה במקום הרחם דכללות או"א וישסו"ת, שהוא בחינת הראש דתבונה א' שהיא הב'. כמ"ש הרב (באות קי"ט. ובאות קי"ד) אשר שמה יצאו המוחין ע"י זווג או"א בכללות עם ישסו"ת לפרצוף אחד, והרחם היה אז בבחינת ג"ר וראש

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף עט

ספירה וספירה יש בה תלת בחינות כלים: חיצון, ואמצעי, ופנימי. וכנגדן שלש מיני אורות המתלבשים בתוכם, והם: נפש בכלי החיצון, ורוח בכלי האמצעי, ונשמה בכלי הפנימי.

קמה) והנה בהיות הז"א בעיבור במעי אמו ושלם באבריו, אז

אור פנימי

ומעורר לווג ע"ב ס"ג, וה"י יורדת מאויר. ואח"פ חוזרים למדרגתם, הנה אז חוזר כל המקום הזה דבחינת הרוח, למעלתו הקדומה, והאויר נעשה לאור, וחג"ת נעשים שוב לג"ר ולחב"ד. ואלה הם דברי הרב שבכאן, כי ה' של צלם, היא מתלבשת בחב"ד דתבונה ג', כי עתה המדובר הוא בעת הגדלות, שהחג"ת האלו שוב נעשים לחב"ד. כי ה"י ירדה מאויר ואשתאר אור, אמנם פעולה זו אינה ניכרת עוד בם' של צלם זו, להיותה עתה בחינת או"א עלאין, כנ"ל באורך, ע"ש. אלא היא מתגלית בעיקר בל' דצלם שהיא בחינת ישו"ת דתבונה הג'.

וזה אמרו, "והל' תוך חג"ת של התבונה" כי אחר שחג"ת עולים ונעשים לחב"ד, שאז נתעלה ה' דצלם ונתלבשה בחב"ד, כנ"ל, נמצא ג"כ שנה"י דתבונה, שהיו מקודם למטה מחזה, נתעלו ג"כ והיו לחג"ת. ונמצא שגם ה"י דצלם שהיתה בעת הקטנות למטה מחזה, נתעלה עתה לבחינת חג"ת. הרי שהל' מתלבשת עתה בחג"ת דתבונה הג' ולא בנה"י כמקודם לכן.

ויו"ש והצ' תוך נה"י של התבונה הג"י דהיינו מבחינת חיצוניות נה"י שלה, ולא מפנימיותה. כי זה הכלל, שאין התחתון יוצא מפנימיות דעליון אלא רק מחיצוניותו. כנודע. כמ"ש בחלק י' באורך.

קמה) כלים החיצונים שלהם עם בחינת הנפש שלהם הפנימי והמקיף: מברר בזה ענין הגורם לשינויים של המוחין וצלמי המוחין בין עיבור ליניקה, וגדלות, וכן

דישו"ת, אלא בעת הלידה, ירדה בחינת הרוח הו"ו לבחינת חג"ת דתבונה ג', ונתערבה היוד באור הג"ר של הרוח, ונעשה לבחינת אויר, כמ"ש (באות ק"ח) אשר בעת הלידה, נמצאו צל"ם המוחין עומדים תלויים באויר, חוץ מהיסוד בין ב"פ קדמאין דנו"ה דכללות, ששם עתה הוא ג"ר דתבונה זאת, והרי בחי' זו נקראת ה' של צלם עש"ה. וע"ש גם באו"פ, שירידת מקום הרוח לחוץ מג"ר דתבונה, לבחינת אויר שהוא אור הרוח, אינה פוגעת כלום בתבונה הב' שהוא הא', להיותה בחינת הפנימיות דישו"ת עצמם, שאינם משותפים עם הצלם דו"ן, שזווגו נכלל רק בבחי' החיצוניות דישו"ת. וע"כ נבחן ירידה זו דרוח לבחינת חג"ת, בשם ישו"ת הג', שהם חיצוניות לישו"ת הב' שהם הא'. והנה אמנם בחינה זו דוקא, דהיינו בחינת הרוח, ששם נעשה הזווג הראשון והעיקרי על המ"ן דז"א הנכלל באו"א, הנה הוא ביחוד נקרא בשם ה' דצלם, המורה על שורש הראשון של המוחין וצלם, כמו שדייק הרב באות ק"ח. אלא שנבחן, לא מזמן הזווג שהיה אז בבחינת ג"ר, אלא מזמן של אחר הלידה, שאז ירד ונעשה לבחינת חג"ת של תבונה ג'.

והנך רואה, איך טרח לנו הרב להשמיענו בדיוק נמרץ בחינת ה' דצלם שהיא בחינת מקום ג"ר דתבונה שירדה ונעשה לחג"ת דתבונה ג', מחמת ה"י, שה"ס העביות ומקום הזווג, שעלה אז בעינים, והפיל אח"פ לחוץ, ואור דג"ר נעשה לאויר. אשר על פי זה נמצא, כי לעת גדלות שז"א עולה שוב למ"ן,

מזדווגים או"א בבחינת כלים החיצונים שלהם, עם בחינת הנפש שלהם הפנימי והמקיף כנ"ל, ומולידין בחי' מוחין אל הז"א לימי העיבור, והם סוד נפש שבו ונעשים צלם א' כנזכר ומתלבשין בז"א אחרי גמר יצירת הצלם הנזכר שם, בתוך חיצוניות הכלים של התבונה הנזכר, ונכנסים בתוך כלים דז"א להחיותו בזמן העיבור.

קמו) והנה האורות הפנימים נכנסים תחלה בסוד צ' דצלם, והמקיפים שהם ל"ם דצלם, נשארים בסוד אורות מקיפים על אלו הכלים דבחי' חיצוניות דז"א עצמו מבחוץ, ולא מבחוץ של התבונה עצמה. באופן כי האור הפנימי של המוחין הוא תוך כלים החיצונים דתבונה, והמקיפים של המוחין הם מחוץ הכלים החיצונים של הז"א עצמו. והרי נתבאר ענין המוחין דבזמן העיבור בבחי' עצמם, וגם בחינת לבושיהם, שהם הכלים החיצונים דתבונה, ושאר ב' הבחינות דיניקה וגדלות יתבאר במקומם, וע"ש תשלום הדרוש הזה.

קמו) גם תראה שם, ב' מיני צלם שיש באדם: א' הוא צלם אלהים, שהוא זה דעיבור. ואחר כך בגדלות יש לו צלם דהויה, וע"ש, איך אלו המוחין להיותם אלהים מבחי' דינין, שהם מן החיצוניות דז"א ומן החיצוניות דתבונה אינן נקראים מוחין, זולתי המוחין דגדלות, שהם היות ורחמים גמור מפנימיות או"א.

קמח) ונמצא, כי הז"א מתחיל ממטה למעלה מעט מעט, עד שנשלם. וכבר ידעת כי כל השערות ממותרי מוחא נפקי, וכיון שיש לו מוחין בהכרח יש לו אח"ך שערות, כנראה בחוש העין, כי יש שערות בראש העובר, וא"כ יש אל הז"א שערות בראשו אף בסוד העיבור.

* קמט) דע כי יש שינוי א' בין המוחין שבזמן העיבור אל המוחין דיניקה והגדלות, כי אע"פ שנתבאר לעיל, שהמוחין דגדלות הם העיקרים,

אור פנימי

לגדלות ב' ויחידה. כי מאחר שלכלהו זווגים דזו"ן, מחויבים או"א וישסו"ת לחזור ולהעשות פרצוף אחד, עד שגם או"א יאירו בהארת חכמה כמו ישסו"ת, כנ"ל בחלק " באורך, וא"כ במה תלוים הבדלי המדרגות של הז"א. ועל זה מתרץ, כי הבדל המדרגות הוא תלוי במדת המ"ן של הז"א, כי או"א מזדווגים תמיד בהתאם אל המ"ן של זו"ן שעלו ונכללו בהם, ואם המ"ן דז"א הוא בבחינת העיבור, אז מזדווגים או"א בבחינת

חלק י"א תלמוד עשר ספירות אנ"כ דעובר אלף פא

שהם הרחמים, והקטנות שהם דעיבור ודיניקה הם שוין שהם דינין, גם יש בהם חילוק ביניהם, כי בהכרח עולה ממדרגה אל מדרגה, ומדרגת היניקה גדולה משל העיבור, ויש בה תוספת לשבח על של העיבור.

קנ) והענין, כי ביניקה או בעיבור ב', יש בו היכר ג' מוחין שהם חב"ד. אמנם בזמן העיבור, אין לו רק ב' מוחין דחור"ב, אבל מוח הג' שנקרא דעת אין בו עדיין.

קנא) והנה ב' מוחין הנקראים חור"ב דצלם דאמא, הם סתומים תוך הנ"ה של התבונה, וכן חור"ב דצלם דאבא, הם סתומים תוך נ"ה דאבא, אמנם הדעת הוא תוך בחי' היסוד דאבא ודאמא, ולכן הוא נגלה ויוצא משם בסוד החסדים, שיוצאין משם ומתפשטין בז"א, ומגדילין אותו, וגם הם מגדילים את תרין המוחין הסתומים שהם חור"ב.

קנב) ונמצא, כי עיקר הארת וגילוי המוחין באדם, הוא ע"י הדעת, והוא הנותן בו ידיעה. ולכן העובר שעדיין לא נתגלה בו מוח הדעת כלל, וגם התרין מוחין דחור"ב הם סתומים כנזכר, לכן העובר אין בו דעת כלל, והוא כאבן דומם, משא"כ בזמן היניקה, שכבר יש לו קצת דעת למה שצריך לו כנ"ל.

אור פנימי

נמשך ע"י החכמה וחסדים, ומכה בעטרא דגבורה שבו, ועולה או"ח עד החכמה, ומוציא הארת חכמה לחוץ, ומושפעת אל הבינה, שז"ס שהדעת מזווג לחור"ב ממטה למעלה. ואח"כ יורדת הקומה הזו בכל אותו השיעור שממטה למעלה, ומתפשטת גם ממעלה למטה לתוך הגוף, והחסדים מתגלים בהארת חכמה, מחזה ולמטה דגוף. כנודע. והנה כל זה הוא בעת גדלות, אבל בקטנותם ומכ"ש בעובר, שאין לו אז אלא בחי' עביות דאור הנפש, דהיינו רק מקומת מלכות ואינו ראוי לשום זווג, אלא שאוכל מה שאמא אוכלת, כלומר ע"י הזווגים שאמא עושה, אבל מעצמו אין לו שום כח של זווג, ולכן נבחן שאין בו דעת, וממילא שאין

כלים החיצונים שלהם, שהם מבחינת הנפש שבהם, כי מתעורר בהם בחינת הקטנות דנפש והמה מודדים קומת ע"ס דז"א דעיבור על פי קטנותם הזו דנפש. וכן אם המ"ן הוא דרוח, מזווגים או"א מבחינת כלים החיצונים שלהם דבחינת הרוח. ועד"ז בנשמה המה מזווגים מבחינת כלים הפנימים שלהם בהתאם להמ"ן דנשמה דז"א הנכלל בהם וכו' עד"ן. וטעם הדבר כבר נתבאר היטב בחלקים הקודמים.

קנב) וגילוי המוחין באדם הוא ע"י הדעת והוא הנותן בו ידיעה ולכן העובר אין בו דעת כלל וכו': כי הדעת היא בחינת הזווג הנעשה בראש, בחור"ג אשר בו, ואור העליון

* קנג) ונבאר ענין הראש של העובר מה עניינו, כי הנה הראש הוא הכלים של המוחין, בסוד חללי גלגלתא כנ"ל. והנה אמרנו, שאין בו עדיין רק ב' מוחין שהם ב' אלהים, ונודע, כי אלהים דחכמה הוא במילוי יודין, שהוא בגימטריא ש'. ואלהים דבינה הוא בבחי' אחרים פשוטים דשם אלהים, כזה: א', א"ל אל"ה אל"ה, אלהים. שהוא בגי' ר', כמ"ש בענין היניקה. ואלו השתי בחינות הם ש"ר מן רא"ש, וא' יתירה היא כללות. אמנם בחי' דעת אין בו עדיין כנ"ל. ואחר שנתבאר ענין המוחין דעיבור, נבאר עתה אמתי נעשים.

קנד) הנה בחינת הכלים, שהם תלת חללי גולגלתא, הם נחלקים לד', כי החלל הג' שהוא כלי אל הדעת, צריך שיהיה בו שתי בחינות, כמו שיש במוח עצמו, שהוא כלול מחסדים וגבורות. ונמצאים שהם ד' חללים, והם ארבע שמות של אלהים בבחינת כלים, וכל אלהים בגי' פ"ו, שהם ימי שלשה חדשים בקירוב. נמצא שלד' הכלים, שהם ארבע כלים של ארבע המוחין, הוצרכו עיבור י"ב חדש.

קנה) אלא שבשלשה ימי הקליטה, נתקשרו יחד כל הארבע כלים, ע"י טיפת הזווג כנ"ל. ובשלשה חדשים ראשונים נתקן כלי מוח החכמה, שהוא העיקרי שבכולם. ולכן אז הוא היכר העובר, כמשו"ל. ושאר הכלים של המוחין נשלמו בי"ב חדש, ובחי' הניצוצות שהם הקרומות כנ"ל, הנה הם תלת מוחין לבד, בבחי' הקרומות, שהם ג'.

קנו) והנה בשלשה חדשים ראשונים נגמר הראשון של החכמה שהוא העיקרי, ולכן אז הוא היכר העובר כנ"ל, וב' האחרים בו' חדשים אחרים, הרי הם שלשה קרומות דניצוצות, שהם ג' אלהים בתשעה חדשים דעיבור לבד, ע"ד הנ"ל, כי שם אלהים בגי' פ"ו, שהם ימי שלשה חדשים בקירוב. ובחי' המוחין בעצמן הם האורות, כנ"ל.

אור פנימי

המוחין יכולים להתגלות בו, כי אין מה קנג) הראש של עובר מה ענינו וכו': שיוזוג אותם וע"כ המה דוממים, וכמו שאין ענין זה יתבאר להלן בחלק י"ב בביאור לו מוחין, הוא דומה. המוחין דיניקה בע"ה.

לוח השאלות לפירוש המלות

(א) מהי אהיה דאלפין.	(ל) מהם זקנים.
(ב) מהו אויר.	(לא) מהי חלתו של עולם.
(ג) מהי אחיות כלים זב"ז.	(לב) מהם חסד ת"ת ויסוד דעיבור
(ד) מהם ב' חצאי הדעת.	(לג) מהם ט' קבין ופרישות
(ה) מהם ב' כתפים.	(לד) מהו טלטול ברה"ר.
(ו) מהם ב' עטרין.	(לה) מהי י' דאור.
(ז) מהם בעלי קבין.	(לו) מהם י"ט ניצוצין.
(ח) מהם ג' בחי' שבעיבור.	(לז) מהי ירידה ב'.
(ט) מהם ג' יודין.	(לח) מהם כלים שהיו בעולם.
(י) מהם ג' ימי קליטה.	(לט) מהי ל' דצלם.
(יא) מהם ג' חדשים דהכר עובר	(מ) מהם ל"ז ניצוצין.
(יב) מהם ג' עיבורים.	(מא) מהי מ' דצל"ם.
(יג) מהם ג' שני ערלה.	(מב) מהם מ' יום ליצירת הולד.
(יד) מהם גבורה נו"ה דעיבור.	(מג) מהו מגדל הפורח באויר.
(טו) מהו גרון דז"א.	(מד) מהם מ"ו ניצוצין.
(טז) מהן ד' יודין.	(מה) מהי מילוי בגימטריא אלקים.
(יז) מהי דמות.	(מו) מהי מילוי בלי הפשוט.
יח מהו דעת הגלוי.	(מז) מהי מילוי בלי השם.
(יט) מהו דעת המתפשט.	(מח) מהי מילוי י"ט.
(כ) מהו דעת הנעלם.	(מט) מהי מילוי ל"ז.
(כא) מהו הבל דגרמי.	(נ) מהי מילוי מ"ו.
(כב) מהי הגדלה.	(נא) מהו מקום פנוי וחלל.
(כג) מהי הכפלה.	(נב) מהם נ"א יום וחצי.
(כד) מהו הכר העובר.	(נג) מהם ע"ב רי"ו.
(כה) מהו התלבשות בקבין.	(נד) מהי ערלה.
(כו) מהי התלבשות ניכרת.	(נה) מהו פורת באויר.
(כז) מהי התפשטות ב'.	(נו) מהו צלם.
(כח) מהי התקשרות הכלים.	(נז) מהי צ' דצלם.
(כט) מהו זעיר אנפין.	(נח) מהו צלם אבא.

נט) מהו צלם אמא.	סח) מהו קב שאיננו כל כך טהור.
ס) מהו צלם אלקים.	סט) מהו קיטע יוצא בקב שלו.
סא) מהו צלם הוי"ה.	ע) מהם קרומות המוחין.
סב) מהם צלמי מוחין דעיבור.	עא) מהי ראש העובר.
סג) מהם ק"ב אותיות דאחורים.	עב) מהם רגלים שנקטעו.
סד) מהו קב חדש.	עג) מהו שם בלבד בלי מילוי.
סה) מהו קב חרובין.	עד) מהו שם ומילוי יחד.
סו) מהו קב טהור.	עה) מהי תבונה ג' שהיא ב'.
סז) מהו קב ישן.	

לוח התשובות לפירוש המלות

אהי"ה דאלפין:

(א) או"א עלאין הם הוי"ה אהי"ה. וכשאמא עלאה בלבדה נבחנת בה"פ שלה, הכתר שלה הוא בחינת אהיה פשוטה בלי מילוי, וחור"ב שהם י"ה שבה, הם ב' אהי"ה במילוי יודין. וז"א שבה הוא אהי"ה במילוי אלפין. ונוקבא דז"א שבה, היא אהי"ה במילוי ההין. ונודע שה"פ אלו דאמא עלאה הם מתלבשים זב"ז, כמו ה"פ הכוללים דאצילות, שג' הפרצופים הראשונים כתר וחור"ב שבה, הם עד החזה, וזו"ן שבה הם מחזה ולמטה. ונודע שסוד מילוי יודין מורה לצמצום א', ומילוי אלפין מורה לצמצום ב'. ולפיכך, עד החזה שבה, שהיא מקבלת מבחינה שכנגדה בא"ק, מלמעלה מטבור שלו, שעדיין אין שם שום התחלה לצמצום ב', נבחנים לב' אהי"ה דחור"ב שהם במילוי יודין. אבל מחזה ולמטה שמקבלת מבחינה שכנגדה בא"ק, מלמטה מטבור, שכבר הושרש שם צמצום הב', ע"כ נבחן המילוי דאהי"ה שהיא במילוי אלפין. וז"ס שמילוי אלפין דאהי"ה היא בגימטריא צ"ל, כי הה"ת עושה צל על ה"ר מפאת התחברותן זב"ז. (אות קל"א).

אור:

(ב) אור, פירוש: אור הרוח, דהיינו אור חסדים כנודע. ואוירא דכ"א, פירוש: אור חסדים דג"ר דבינה, אשר אע"פ שהיא חסדים, מ"מ נחשבת לג"ר גמורים כמו אור חכמה. ואויר סתם, פירוש: ו"ק בלי ג"ר, כלומר, שכבר הם צריכים להארת חכמה, להיותם מבחינת ז"ת דבינה או ז"א, ובלי זה נחשבים כגוף בלי ראש. (אות קכ"ו).

אחיות כלים זב"ז:

(ג) הארת הה"ג דאמא, המעלה ה"ת לעינים, ועושה בזה קו שמאל בכל ע"ס כנודע, נמצא שמאחזי הכלים כולם דע"ס זה בזה, ומקשרם יחד כאלו היו ספירה אחת

וכלי אחד, כי אח"כ נעשה הזווג על בחינת העביות הזו שבשמאל, ונמשכת הקומה באו"י ואו"ח ונעשה בזה הכרע דקו האמצעי ואז נמצאים שלשת הקוין קשורים ומיוחדים זה בזה. כי הקו ימין שהם עצם הע"ס, מקבל הארת הקו האמצעי ע"י הזווג הנעשה על קו השמאל. כנ"ל. (אות ז').

ב' חצאי הדעת:

(ד) המוחין הם ע"ס, הנבחנים לג"ר וז"ת, שהם חור"ב וזו"ן, שיש בכל אחד מהם ע"ס. ונודע שע"ס דבחינת אור חכמה, נבחנים לה' בחינות: כח"ב זו"ן. וע"ס דאור דחסדים, אין בהם בחינת כח"ב, כי הכח"ב ירדו בהם לבחינת חג"ת, וע"כ הם מכונים ה' חסדים: חג"ת ג"ה. או ה"ג חג"ת ג"ה. כי ה' הבחינות דז"א, נקראים ה"ת. וה' דנוקבא, נקראים ה"ג. ואלו הם ד' המוחין הנקראים: חכמה, בינה, חסדים, וגבורות. ואלו ב' המוחין התחתונים שנקראים חור"ב, הם מתיחדים לאחד, בעת שהם מעלים או"ח ממטה למעלה, ומזווגים לב' המוחין העליונים, הנקראים חור"ב, ואז נבחנים החור"ב שהם רק מוח אחד, הנקרא מוח הדעת, הרי שהדעת נעשה מב' בחינות מיוחדות, שהם ז"א ונוקבא דמוחין, אלא שמתחדים למוח אחד בסוד הזווג כנ"ל. וע"כ נבחן מוח הדעת שהוא נעשה מב' חצאים. וע"י לקמן בתשובה ה' (אות קכ"א).

ב' כתפין:

(ה) הנה ג' המוחין חב"ד דז"א, מתחלקים על דרך התחלקות או"א וישסו"ת, שחור"ב שבו, הם או"א עלאין דמוחין, והם בבחינת חסדים מכוסים, וזווגם לא פסיק לעלמין. והדעת שבו הם בחינת ישסו"ת דמוחין, שהם בבחי' חסדים מגולים, וזווגם פסיק, כנודע, ולפיכך בעת קבלתו המוחין, הרי הוא מקבל כל בחינה מבחינה שכנגדה

באו"א, באופן שב' המוחין העליונים חו"ב שבו, הוא מקבלם מב"פ עלאין דחסד וגבורה דא"א, שהם מתלבשים בשש ספירות עליונות דאו"א, הנקראות ס', דהיינו עד החזה שבהם. וב' חצאי המוחין דדעת, הוא מקבל מנה"י דאו"א, מחזה ולמטה, שהם בחינת ישסו"ת. והנה ידיים דא"א, שהם חו"ג שבו, המתלבשים באו"א, הנחלקים לרת"ס חב"ד חג"ת נה"י, הנה היד המחוברת עם האצבעות, היא חב"ד, והורוע היא חג"ת, וראשי הכתפים המחוברים לגוף הם נה"י שבהם. ונמצא שחו"ג של המוחין שהם הדעת דו"א, המקבלם מבחינת נה"י ידיים, שהם בחי' ישסו"ת כנ"ל, הנה הוא מקבלם מב' כתפים דא"א. ע"י להלן תשובה ו'. (אות קכ"א).

ב' עטרין:

ו) כשמוחין דו"א שהם חו"ב חו"ג, כנ"ל בתשובה ה', באים ביסודות דאו"א, אשר חו"ב נמשכים מפרקין עלאין ידיים, דהיינו הרו"ת שבהם, המתלבשים באו"א עלאין, וחו"ג נמשכים מפרקין תתאין ידיים דא"א, דהיינו הסוף שלהם, שהם בחינת ישסו"ת, כנ"ל בתשובה ה', הנה הם באים ביסוד ג"כ כדרך התחלקותם למעלה, כי גם היסוד מתחלק לרת"ס, שב' פרקין עלאין הם היסוד, ופרק התחתון הוא העטרה. כנודע. וע"כ ב' המוחין עלאין חו"ב שבו מתלבשים ביסוד, ע"ד המשכתם מב"פ עלאין ידיים דא"א, ומוח התחתון שבו שהוא החו"ג, מתלבש בעטרת היסוד, שהוא שליש תחתון דיסוד, כמו ב' הכתפין שהם שלישי תתאין ידיים דא"א.

ולפיכך נקראים ב' חצאי הדעת, בשם ב' עטרין, לפי שהמה מתלבשים בעטרת היסוד דאו"א. כמבאר. (אות קכ"א).

בעלי קבין:

ז) כל הגדלות דו"א, כלול בהמילויים דע"ב ס"ג מ"ה שהם בגי' ק"ב. ע"י בתשובה ס"ד. ובהם באים הכלים של נה"י, שהם הרגלים שלו, וג"ר דאורות, כנודע. ושלימות

זו הוא משיג ביום השבת, כי אז הוא מלביש לאו"א עלאין, ויש לו כל האורות בשלימות, כמו שהיה לו בעת הנקודים. וכל זה הוא רק מצד האורות לבד, אבל מצד הכלים, הוא נבחן בערך הו"א הקדמון דנקודים, שהוא עדיין מחוסר נה"י דכלים. כי הו"א דנקודים היה שלם גם מצמצום א', כי ע"כ היה מתפשט עד עשיה בשוה עם נה"י דא"ק. משא"כ הו"א דאצילות נפסק על הפרסא שבין אצילות לבריאה, גם ביום השבת, ולא מטי רגלים דו"א לרגלים דא"ק. והוא, משום דכל תיקונו דו"א דאצילות הוא מצמצום ב', מסוד השיתוף דמדת הרחמים בדין, בסוד ותלכנה שתיהן, שב' ההיין כלולות זו בזו. ומכאן באים המילויים דע"ב ס"ג מ"ה שלו, שהם המוחין דיום השבת, כי ע"כ נשאר הפרסא שמתחת האצילות בכל תקפה גם בשבת, ואינו יכול להתפשט לבי"ע בשוה עם רגלי א"ק דצמצום א' כמו שיהיה לעתיד, שיתקנו נה"י שלו גם מבחינת צמצום א', ואז יהיה מטי רגלים ברגלים דא"ק, ויתגלו בסוד ועמדו רגליו על הר הזיתים, כנודע.

והנה הנשמות שלא נבררו לגמרי עם כל התיקונים הנחוצים לבחינת צמצום ב', להיותם מבחינת אחורים דעסמ"ב דנקודים, הנקראים מדרגה ו'. ע"י בתשובה ס"ג. הנה גם הם מקבלים הארת הו"א ביום השבת, וקונים בחינת נה"י דכלים וג"ר דנשמה, ואע"פ שאין נה"י אלו מבחינתם, דהיינו מצמצום א', כי הם מבחינת המילוי דעס"מ שנקרא ק"ב חדש דצמצום ב', מ"מ כיון שמבחינת האורות כבר הגיע כל השלמות ביום השבת, ע"כ יכולים להנות משם גם הנשמות השייכות עוד לצמצום א'. וע"כ נבחנים שמה, שמשמשים ברגלים שאינם שייכים להם, דהיינו נה"י דהארת הו"א דאצילות, שהם רגלים דצמצום ב'. כנ"ל. ורגליהם עצמם שהם נה"י דצמצום א', עדיין חסרים להם, כי הם עדיין חסרים גם בו"א דאצילות עצמו. כנ"ל.

ולפיכך הנשמות האלו מכונות בשם

ההפרש בין הוי"ה דע"ב, שהיא בדי' יודין, לבין הוי"ה דס"ג שהיא בגי' יודין. כי בע"ב שהם או"א עלאין יש ד' מוחין, שהם חו"ב חסד וגבורה, והוא משום שחסד וגבורה, שהם בחי' זו"ן דמוחין, אינם מתחברים בגלוי להזדווג ולהעלות או"ח עד חו"ב להוציא הארת החכמה לחוץ, כי הם בבחינת חסדים מכוסים ואין דרכם לגלות הארת חכמה, בסוד כי חפץ חסד הוא כנודע. וע"כ נקראים חו"ב אלו בשם דעת הנעלם, כי אינם מזדווגים להתפשט בהארת חכמה. וע"כ נבחנים לבי' מוחין מיוחדים, ויש כאן ד' מוחין: חו"ב חו"ג. שעליהם רומזים ד' היודין דמילוי הוי"ה דע"ב.

אמנם בס"ג, שהם ישסו"ת, שדרכם לגלות החסדים, הגה מתחדדים בהם בי' המוחין חו"ג שהם זו"ן דמוחין, ומעלים או"ח עד חכמה ובינה, ומציאים הארת חכמה לחוץ, וע"כ חו"ג אלו נקראים בשם דעת הגלוי, או דעת המתפשט. ולפיכך, הם נבחנים למוח אחד, ויש כאן ג' מוחין לבד, שהם חב"ד. וע"ז רומזים ג' היודין דהוי"ה דס"ג, להורות שיש בהם רק ג' מוחין. (אות קל"ג).

ג' ימי קליטה:

(י) ג' ימי קליטה הם בחינת התיקון דג' הקוים, הבאים ע"י זווג של או"א, אשר קו וחצי מהם מתתקנים ע"י אבא, וקו וחצי מהם ע"י אמא, כי אבא מאיר בסוד ל"ב נתיבות החכמה, ומחלק אל המ"ן דז"א לש"ך בחינות, ומתוך שהוא מאיר רק לס"ר שבכל נתיב, ואינו מאיר אל המלכיות שבכל נתיב, נמצא שדוחה בזה את ל"ב המלכיות שבכל נתיב ונתיב בחזרה לבי"ע בסוד פסולת, ואת ס"ר שבכל נתיב הוא מאיר ומתקן בסוד הלובן שכולד הבא מאבא, שה"ס רפ"ח ניצוצין כי ט"פ ל"ב עולה רפ"ח. ורפ"ח אלו כוללים קו הימין, וחצי הימני של קו האמצעי, כלומר כל עצמותם דע"ס דזו"ן, מלבד העביות והמלכיות שבהם, שהרי

בעלי קבין. כי במקום רגליהם עצמם החסרים להם, המה משמשים עם הק"ב חדש, המתוקנים מצמצום ב', המספיק להם כמו שהיו רגליהם ממש, מחמת ההארה הגדולה שביום השבת, וכן בכל זמן שז"א דאצילות מלביש לאו"א עלאין, כי קונים על ידיהם ג"ר דנשמה. והבן, (אות ל"ו). ועי' באו"פ (שם).

ג' בחינות שבעיבור:

(ח) כמו שיש ג' בחינות בכללות מדרגת הז"א, שהם: עיבור: ניקה, מוחין, שפירושם גרנח"י דאורות, וכח"ב זו"ן דכלים, כן ישנם לג' בחינות הללו גם בזמן עיבורו דז"א, שהם: ג' ימי קליטה, ומ' יום דיצירת הולד, וג' חדשים להכר העובר, שהמה כוללים גרנח"י דעובר, כי ג' ימי קליטה הם בחי' נפש דעובר, שהוא בחינת עשיה שלו, ומ' יום דיצירת הולד, הם בחינת רוח דעובר, ובחינת יצירה שלו. וג' חדשים להכר העובר, הם נח"י של העובר, ואצילות שבו. וג' בחינות אלו נוהגים שם הן בבחינת הכלים והן בבחינת הניצוצין והן בבחינת האורות, וע"כ חוזרים עליו ג"פ בג' המדורות: שבמדור הא' הם בחינת כח"ב זו"ן דכלים שלו. ובמדור הב' הם גרנח"י דניצוצין. ובמדור הג' הם גרנח"י דאורות. (מאות מ' עד אות נ').

ג' יודין:

(ט) מילוי הוי"ה דע"ב הוא במילוי יודין, כי בכל מקום שהוא מאיר הוא מוריד הח"ת מעינים שנתהוה בצמצום ב', ומחזיר אח"פ למקומם. והוא מטעם שע"ב דאצילות מקבל מן הבחינה שכנגדו בע"ב דא"ק, ששם עוד לא היה שום התחלה לצמצום ב', כי צמצום הב' מתחיל מטבור למטה דא"ק, כנודע, ולכן הוא במילוי יודין, כי מילוי יודין מורה על צמצום א'. כנודע. אמנם יש בזה בי' בחינות, שהם: או"א עלאין שדרכם בחסדים מכוסים, ובחינת מחזה ולמטה שלהם, הנקרא ישסו"ת, שדרכם בחסדים מגולים. וזה כל

בחי' העובר, אין בו שום הכר מטרם שיעברו עליו ג' חדשים כי רק בגמר ג' חדשים, שנכנס בו המילוי דמ"ו ניצוצין של הוי"ה דע"ב, שהוא בחינת חי"ה דעובר, יש לו בחינת העצמות שלו, ויש לו הכר כלפי חוץ. (אות כ"א)

ג' עיבורים:

(יב) ג' עיבורים הם: עיבור ז' הוא לאורות. עיבור ט' חדשים, הוא לניצוצין. עיבור י"ב חדשים, הוא לכלים. (אות א').

ג' שני ערלה:

(יג) שורש הנוקבא הוא בעטרת יסוד דז"א, כנודע. מטעם, כי שם היתה המלכות בעת הנקודים, בעת שהיו הו"ת בבחינת קו אחד, כנוהג בצמצום א', שמלכות היא תחת כל הט"ר, והט"ר כולם נקיים מבחינת צמצום ועביות, כנודע. ומלכות זו ה"ס מדת הדין הגמור, שבסבתה היתה שביה"כ, כנודע. אמנם לעת תיקון, עלו הו"ת בסוד עיבור במעי בינה, בסוד ג' גו ג', נה"י בחג"ת, ונכללה עטרת היסוד בת"ת, שהוא בינה דה"ת, ונשתתפה מדת הרחמים בדין, כי ה"ת שבעטרת היסוד, נכללה בה"ר שבת"ת, שהיא מדת הרחמים, ומלכות נמתקה. ועכ"ז, כיון ששם היתה שורש המלכות, ע"כ נבחן בה פנימיות וחיצוניות, שז"ס ב' העורות שעל עטרת היסוד, כי בחי' שורשה ממדת הדין, עוד נשאר שם בבחינת חיצוניות, וצריכים להסיר משם העור הזה, כי יש אל החיצונים שנקראו ערלה אחיזה גדולה בה, שז"ס המילה, לאחר שנולד ויצא לאויר העולם. ולפיכך נבחנים המוחין דבחי' העיבור לדינין גמורים, משום שהגם שכבר נמתקה הה"ת במדת הרחמים כנ"ל, אמנם הערלה עדיין לא הוסרה משם, וע"כ ג"ס נה"י הללו דעובר, הנכללים בחג"ת, נבחנים לג' שני ערלה, ואין הרחמים יכולים להתגלות

דחה כל בחינת המלכיות שבל"ב הנתיבות, והוריד אותם לבי"ע, ולא נשאר שם זולת העצמות של הספירות. שז"ס שהלובן שבו נותן אבא, כי ע"י הבריורים דאבא, לא נשאר בהמ"ן של הולד, זולת בחינת ימין המכונה לבן שמורה, שאין שם מבחינת מלכיות ומבחינת עביות ולא כלום.

ואמא נותנת את האדם שכולד. דהיינו בחינות המלכיות והעביות, שעליהם נעשה אח"כ כלהו זווגים של זו"ן, שהם מכונים אדם, על שם התכללות דצמצום ב', המשותפת במדת הרחמים דה"ר, כי אז מכונה הבינה בשם ארץ אדם, ע"ש התחברות ה"ת בה ועושה בה מקום עביות וזוג, כנודע. ואדם זה מכונה בשם הארת ה"ג דאמא, כי גבורות דאמא מטבורה ולמטה הם מבחינת צמצום ב', שה"ת עולית עד העינים ועושיית קו שמאל בכל הע"ס עד חכמה, כנודע. הרי שקו השמאלי בא מאמא, ולא מאבא, כי אבא הוא בחינת ע"ב והוא מקבל מן הבחינה שכנגדו בע"ב דא"ק, שאין בו מבחינת צמצום ב' כלום, כנודע.

והנה הלובן שבו שהוא קו הימין, הוא מתתקן ביום א', מאבא. והאדם שבו, שהוא קו שמאל, הוא מתתקן ביום ב' ע"י אמא. וביום השלישי או"א מזדווגים על המ"ן הנבררים ומתוקנים האלו והאו"ת העולה מהשמאל מלביש האו"י, ונמשכים שם הע"ס דנפש הנפש, שזה בחינת התחברותם של ב' הקוים ימין ושמאל זב"ן, בסוד קו האמצעי. וצריך שתדע כאן כי יש זווג מיוחד בחו"ב דאבא לבד, והוא הנעשה ביום א'. וכן בחו"ב דאמא לבד, הנעשה ביום ב', אבל ביום ג' הם מתחברים כלליתם יחד בסוד הזווג. (אות ד').

ג' חדשים להכר העובר:

(יא) אור החיה בכל מדרגה שהיא, הוא נבחן, לבחינת עצמות ועיקר, שבלעדו אין עוד שום הכר בהמדרגה. ולפיכך גם

חלק י"א לוח התשרי לפי המלות אנ"כ דעובר אלף פט

בפרצוף, עד לאחר הסרת הערלה משם. (אות פ"ו)

גבורה נצח והוד דעיבור:

יד) הם ג' ספירות שאינם מקבלים תיקון בירחי העיבור, כי גבורה שהיא בחינת קו שמאל דחג"ת, אינה מקבלת תיקון, כי עדיין אין שם קומת חג"ת אלא קומת גה"י. ואין בהקומה אלא בחינת ת"ת ויסוד הכלולים זה בזה, שאין הגבורה מוכרעת על ידיהם וגם נו"ה אינם מתבררים לגמרי מטעם הזה, משום שהמה' כלולים בחג"ת ואין להם גילוי במקומם. ועי' להלן בתשובה ל"ב. (אות ח' ט').

ד' יודין:

טז) עי' תשובה ט'. (אלף ס"ט אות קכ"ד).

דמות:

יז) לבושי מוחין דז"א נקראים צלם, ולבושי מוחין דנוקבא דז"א נקראים דמות. וג' אותיות צלם הם בחי' ג' אותיות יה"ו דהוי"ה. ודמות, היא בחינת ה"ת דהוי"ה. (אלף ס"ג אות קי"ב).

דעת הגלוי:

יח) עי' תשובה ט'.

דעת המתפשט:

יט) עי' תשובה ט'.

דעת הנעלם:

כ) עי' תשובה ט'.

הבל דגרמי:

כא) הנה האורות של ז' המלכים שנשארו באצילות דהיינו הרשימות שלהם, המה מתחלקים לאור זך ולאור עב. (כנ"ל תתקפ"ג תשובה ס"ב ע"ש) ורק אור הוד נשאר באצילות, אבל אור העב שלהם נפלו עם הכלים לבי"ע. וה"ס הרפ"ח ניצוצין שנפלו עם הכלים לבי"ע כדי להחיותם. והם הנקראים הבל דגרמי, מחמת היותם נבלעים בהכלים גם בעודם בבי"ע במקום המיתה. ולעת תיקון אחר שעלו ונתקנו באצילות, נעשו הניצוצין האלו לבחי' נפש אל הכלים החיצוניים. (אלף נ"ז אות צ"ו וצ"ז).

גרון דז"א:

טו) הנה הראש דז"א הוא שורש לכל האצילות בכללות, הן לחכמה והן לחסדים. והגרון דז"א, אע"פ שיצא מבחינת ראש דז"א, נבחן ג"כ לראש ולכתר, והיינו רק לבחינת הגוף לבד, שהוא חסדים, כנודע. שהגרון דז"א הוא כתר לאו"א, שהם בחינת חסדים מכוסים. ועד"ז נבחן הגרון דז"א, שהוא בחינת ראש וכתר, בעת שהוא בבחינת גוף בלי ראש. והנה הראש דז"א נמשך מג"ר דנה"י דז"א, כנודע, דהיינו בבחי' מה שעלו ונעשו לחג"ת דאו"א בעת הגדלות. והנה בעיבור ז"א, אע"פ שגם אז עלו גה"י ונעשו לחג"ת, מ"מ לא עלו אלא רק ב"פ עלאין דנו"ה בלבד, אבל היסוד לא עלה להצטרף לחג"ת, משום המצאו למטה ממסך דסיום העומד באחורי ת"ת. ונמצא שרק ב"פ דנו"ה העליונים נעשו בבחינת ראש, דהיינו חג"ת, אבל היסוד יצא מבחינת ראש דז"א, כי לא נתעלה לבחינת חג"ת. ולפיכך נבחן פ"ע דיסוד דז"א, שהוא בערך אחד עם הגרון דז"א, כי כמו שהגרון דז"א שהוא בחינת בינה שלו, והיא בחינת ג"ר וראש, אלא שיצאה מבחינת ראש מחמת המסך שנעשה בסיום החכמה סתימאה דז"א, כן היסוד דז"א,

אלף ז

חלק י"א לוח התש"י לפי המלות אנ"כ דעובר

הגדלה:

כב) כשהפרצוף בקטנותו, אין לו אלא ששה הכלים: חג"ת נה"י. ובעת גדלות, שיורדת ה"ת מעינים ואח"פ שהם נה"י החדשים מוחזרים אל הפרצוף, ומשיג ג"ר דאורות, הנה אז הכלים של הפרצוף מתכפלים ומתגדלים: הכפלה סובבת על הכלים עצמם, כי קנה נה"י חדשים, על נה"י הראשונים, וכן מתג"ת נעשו חג"ת וחב"ד. והגדלה, סובבת על נה"י דעליון, המתחברים עם הכלים דתחתון ומגדילים אותם. כי כל ספירה צריכה להיות מג"ש, וכיון שרק ב"פ עלאין דחסד עולים ונעשים לחכמה, הנה מצטרף להם שליש עליון דנצח דאמא, ומשלים אותו לג"ש. וכן שליש עליון דהוד דאמא, משלים אל ב"ש הגבורה שעלו ונעשו לבינה. וכו' עד"ן, עד שמשלימים לכל ספירה על ג"ש. והשלמה זו מצד העליון נקרא בשם הגדלה. (אלף ס' אות ק"ו וק"ז).

הכפלה:

כג) ע"י תשובה כ"ב. (שם)

הכר העובר:

כד) ע"י תשובה י"א (אות י"ח).

התלבשות בקביון:

כה) ע"י תשובה ז' (אלף כ"ט אות ל"ז).

התלבשות ניכרת:

כו) ההתלבשות בל' דצלם, נקראת התלבשות ניכרת. אבל התלבשות בם' דצל"ם, נבחנת להתלבשות בלתי ניכרת. והוא, כי ה' דצלם היא בחינת חסדים מכוסים, כי בגדלות המה נעשים לבחינת או"א עלאין דתבונה, וע"כ אינם ראויים להתלבשות המוחין בשביל ז"א, שהוא צריך לחסדים מגולים. אלא אחר שהמוחין דז"א יורדים ומתלבשים בל' דצלם, הנעשים בגדלות לבחינת ישו"ת, שהמה בחסדים מגולים, אז יש אל המוחין התלבשות גמורה, להיות הלבושים מבחי' חסדים מגולים בהתאם לבחינת המוחין

דז"א. וע"כ נבחן להתלבשות ניכרת. (אות ק"ח).

התפשטות ב':

כז) ע"י להלן בתשובה ל"ו. (אות קכ"ח).

התקשרות הכלים:

כח) ע"י תשובה ג'. (אות ו').

זעיר אנפיון:

כט) זעיר הוא מלשון קטן. ונקרא כן, על שם הגבורות והדינים המתגלים בו, ולכן הוא נמשל לקטן, שמדרך הקטן להיות אכזרי ובעל חימה, וכל שהולך ונגדל הוא מתישב בדעתו. ולכן גילוי הרחמים נקרא בשם זקנה ושיבה. (אות פ"ב ופ"ג).

זקנים:

ל) ע"י בתשובה כ"ט (אלף ג"ג אות פ"ג).

חלתו של עולם:

לא) נודע, שכל הנרנח"י דז"א אינם בערך הנקודים אלא בחינת נפש בכלי דכתר, וחסר ט"ס תחתונות דכלים, וט"ר דאורות, דהיינו רק קב אחד מעשרה קבין דנקודים, כנ"ל בתשובה ל"ג. ונמצא שז"א בעיבור, שאין לו אלא בחינת נפש מנרנח"י אלו, דהיינו חלק עשירי מהקב שנתקן באצילות, הרי הוא עתה אחד ממאה ממה שהיה לו בנקודים. וע"כ נקרא אז בעובר בבחינת חלה. שהיא אחד ממאה. וכן אדם הראשון נקרא חלתו של עולם מאותו הטעם. כי כל השלימות שנתקנה בו היתה מבחינת קב אחד דאצילות ואחר החטא לא נשאר בו אלא נפש דנפש, בכלי דכתר הכתר, שהוא אחד ממאה, כמ"ש לעיל בדף תרפ"ג אות צ"ג. ובאו"פ שם ע"ש. (אות כ"ד).

חסד תפארת ויסוד דעיבור:

לב) קומת הנפש שהעובר מקבל

חלק י"א לוח התשר' לפי המלות אנ"כ דעובר אלף צא

כי הה"ת יורדת מעינים למקומה, ואז חוזר האור דג"ר לפרצוף כמקודם לכן. ונמצא שאין כאן חידוש האור, אלא אותו האור שהיה מתעלם מקודם מחמת עלית הה"ת לעינים, חזר עתה אחר שירדה משם הה"ת.

והנה מוחין אלו הנ"ל, שנוהג בהם עליה וירידה, שפעם הם בבחינת אור ופעם הם בבחינת אור, כפי מעשה התחתונים, נוהגים רק בישויות ובבחינת ל' דצלם, אבל אינם נוהגים באו"א עלאין, להיותם תמיד בבחינת חסדים. וכן אינם נוהגים במ' דצלם שהם ג"כ בחינת או"א עלאין דתבונה, וז"ס שהל' דצלם נקרא מגדל הפורח באויר. כי פעמים הם בבחינת אור כי ה' נפיק מאויר ואשתאר אור, ולפעמים הם בבחינת אור, כי מחמת פגם התחתונים חוזרת הה"ת לעינים וה' שוב נכנסת באור ונעשה אויר. והבן ע"י תשובה נ"ה. (אות קל"ד וקל"ה).

י"ט ניצוצין:

לו המילוי דהוי"ה דאלפין, הוא י"ט, שהם: ג' אלפין, וב' ויין וד', שעם כ"ו דהוי"ה עצמו, הם בגי' מ"ה. ונודע, שבחינת המילוי, היא העביות והמסך, שעליהם נעשה הזווג עם אור העליון. וע"כ הם בחינת י"ט ניצוצין מבי"ע, בסוד מ"ן, בהתכללות או"א, עד המ' יום דיצירת הולד. והמה נבחנים לחיות דעיקר ז"א בעצמו, דהיינו בחינת הנפש רוח שבו. (אות י"ב)

ירידה ב':

לו נודע, שסוד הצלם הוא בחינת האו"ח העולה ממ"ן דז"א בעת שנכלל בעביות ומסך דאו"א, המלביש על הקומה דאו"י. ע"י בתשובה נ"ו. ובחי' האו"י הם עצם המוחין, ובחינת האו"ח הם לבושי המוחין שנקראים צלם. והנה התלבשות זו של המוחין דז"א שבעת עיבורו, היא

בהיותו בהתכללות הזווג דאמא, כולל ג' אורות אלו, כי עיקר הקומה הוא בקו אמצעי כנודע, והוא כולל ב' האורות ת"ת ויסוד, הכלולים זה בזה, ושורש הקומה הוא אור החסד, שה"ס יומא דאזיל עם כלהו יומי. ואין להקשות א"כ ז' חדשים למה ל', כי בדרך התכללות עולה מהם התיקון לכל ז' האורות. (אות ח').

ט' קבין ופרישות:

לג) כל בחינת התיקון דה"פ אצילות מצד המוחין הקבועים בהם, לא תיקנו מבחינת הנקודים אלא גו"ע שבהם, שהם רק בערך הכתרים שבהם, ומבחינת ט"ת לא נתקנו בקביעות העולם האצילות. ולכן הק"ב טהור שנתקן בז"א, בסוד ג' המילויים דע"ב ס"ג מ"ה, שהם בגי' ק"ב, נבחנים רק לקב אחד בלבד, דהיינו בחינת הכתרים כנ"ל, וט' קבין דהיינו ט"ס התחתונות חסרים ממנו. וע"ז רמזו ז"ל רוצה אשה בקב ותפלות, כתובות סב: סוטה כ. שהיא בחינת החיבור דנוקבא עם הו"א הנתקן באצילות בבחי' קב אחד, שהוא טוב יותר מט' קבין דנקודים, הגורמים פרישות ביניהם, כי כל אחיזתם של הקליפות היא מהם. (אות כ"ה).

טלפול ברה"ר:

לד) ע"י בתשובה נ"א. (אות ל"ג).

י' דאויר:

לה) החיבור דה"ת בעינים, הנוהג בעת קטנות, ה"ס ה' דאתערב באור ונעשה אויר, כי מחמת עלית ה"ת ירדו חב"ד שהם בחי' אור דג"ר, ונעשו לחג"ת שהם בחי' רוח נפש, הנק' אויר. ולעת גדלות, ע"י הארת הזווג דע"ב ס"ג, יורדת הה"ת מעינים למקומה, וג"ר חוזרים אל הפרצוף, כנודע. וז"ש בזהר בראשית דף ט"ו ע"ב. עה"כ יהי אור ויהי אור, שהוא אור דכבר הוה, כי י' אתפשט ונפיק מאויר, ומה דאשתאר אשתכח אור, דהיינו כנ"ל,

אלף צב

חלק י"א לוח התש"ו לפי המלות אנ"כ דעובר

בבחינה גבוהה מאד, כי אז או"א וישסו"ת נכללים בפרצוף אחד, והזווג נעשה בג"ר דישסו"ת א', שהוא מקום ש"ת דת"ת דכללות שניהם. וכדי להתלבש בו"א במקומו, צריכים לב' ירידות ממקום הגבוה הזה: ירידה א' היא בעת הלידה, שאז הג"ר של ישסו"ת, ששם עמידת המוחין דז"א, הם יורדים ונעשים לבחינת חג"ת, דהיינו ו"ק בחוסר ג"ר. ונמצאים לבושי מוחין דז"א שאבדו בחינת ג"ר שבהם, ואז מכונים הלבושים בשם ב', דצלם, והוא התפשטות א' של המוחין דז"א, כי נתפשטו מלבושים דג"ר, ובאו ללבושים דו"ק.

ובאו לבחינת התחתון. ב' הם הכלים היוצאים עם הזווג החדש הנעשה בבחי' התחתון, כי אחר שהמסך מזדווג עם האור העליון ומעלה או"ח ממטה למעלה לבחינת ע"ס דראש, הנה הוא מתהפך ומתפשט לע"ס מניה וביה ממעלה למטה לבחינת כלים דגוף. והכלים האלו הם כלים חדשים שעדיין לא היו בעולם, כי אם שיצאו עתה מכח הזווג כמבואר. ובפרצופי אצילות נקראים הכלים שכבר היו בעולם בשם ב', והכלים החדשים בשם מ"ה, (אות ז').

ל' דצלם:

לט) כשהמוחין ולבושיהם במקום יציאתם, שהוא בג"ר דתבונה א', שהוא בחינת בטן דכללות או"א וישסו"ת יחד, אשר בשעת הלידה ירדו הג"ר דתבונה לבחינת חג"ת, הנה אז נקראים ב' דצלם. ואח"כ שירדו מבחינת חג"ת ג"כ, ובאו ונתפשטו בבחינת נה"י דתבונה, אז נקראים ל' דצלם. וע"י לעיל בתשובה ל"ז שהארכנו בזה. (אות קכ"ח. ואות קל"ז).

ל"ז ניצוצין:

מ) ל"ז הניצוצין, הם שיעור העביות שבמילוי הוי"ה דס"ג, כלומר הראוי לצאת עליהם קומת בינה ונשמה. (אות ב').

ב' דצלם:

מא) ע"י לעיל בתשובה ל"ז ול"ט. (אלף ע"א אות קכ"ז).

מ' יום ליצירת הולד:

מב) בגמר המ' יום נכנסו בהעובר ל"ז ניצוצין דמילוי ס"ג, שהם בחי' בינה שהיא אמא המציירת אל הולד. (אות כ"א).

מגדל הפורח באויר:

מג) ע"י תשובה ל"ה, ותשובה נ"ה (אות קל"ה).

כלים שהיו בעולם:

לח) כבר נתבאר זה בחלקים הקודמים בפרצופי א"ק, כי כל תחתון ממלא הכלים דגוף דעליון, אחר שנזדכך המסך שלו, ונתרוקנו הכלים דגוף שלו מאורותיהם. וע"כ נבחן בכל פרצוף ב' מיני כלים: מין א' הם הכלים שכבר היו בעולם, כלומר הכלים דגוף העליון שנתרוקנו מאורותיהם

חלק י"א לוח התשרי לפי המלות אנ"כ דעובר אלף צג

מ"ו ניצוצין :

מד) הוא הגימטריא של המילוי דהוי"ה דע"ב. והוא בחינת העביות הראויה לצאת עליה קומת חכמה. (אלף י"ט אות כ"א).

מילוי בנימטריא אלקים :

מה) המילואים של השמות, רומזים על בחינות העביות ומסכים שאור העליון מזדווג עליהם, ומוציא קומת ע"ס ע"פ מדתם של העביות כנודע. אמנם כשאינם בסוד הזווג, נבחנים שהמילואים הם בלי השמות, ואז המה בחינת דינים. וזה הרמז, אשר מילוי בגימטריא אלקים, דהיינו כשהם בלי השם אז המה דינים, כי שם אלקים מורה על דינים, אבל כשהמה בסוד הזווג, דהיינו עם השם, אז אדרבה המה בסוד הרחמים, ובחינת הוי"ה. (א' כ"ה אות ל"ג).

מילוי בלי הפשוט :

מו) המ"ן והעביות שאור העליון מזדווג עמהם, נקרא מילוי, וכל עוד שלא באו בסוד הזווג, נבחנים למילוי בלי הפשוט. ע"י לעיל בתשובה מ"ה. (אות ל"ב).

מילוי בלי השם :

מז) לעיל תשובה מ"ה מ"ו. (שם)

מילוי י"ט :

מח) ע"י תשובה ל"ז.

מילוי ל"ז :

מט) ע"י תשובה מ'.

מילוי מ"ו :

נ) ע"י תשובה מ"ד.

מקום פנוי וחלל :

נא) נודע שז"א עולה ביום השבת עד א"א, והוא משיג כל קומתו שהיה לו בזמן הנקודים, ונמצא שכבר מתוקן כל הקלקולים שנגרמו בזמן שביה"כ. כי ע"כ חזר הז"א, שהוא בחינת ז"ת ונקודים שגשברו, לכל

קומתו ושלמותו שהיה לו מטרם שביה"כ. אמנם כל זה הוא רק מצד האורות לבד, אבל לא מצד הכלים, כי לא נתקנו ג' עולמות בי"ע במקומם, אלא בסוד העליה לבד. וע"כ מצד אחד נבחנים בי"ע שכבר באו על כל שלמותם, משום שכל האורות שלהם נתקנו ע"י עלית הז"א, וע"י עלית העולמות לאצילות. ומצד ב' דהיינו מצד הכלים, הרי הפרסא דאצילות עדיין קבועה במקומה, ואין השלימות הגדולה דאצילות יכולה להתפשט למקום בי"ע, מחמת הפרסא המעכב עליהם. ולפיכך נבחן מקום בי"ע לבחינת מקום פנוי וחלל, שפירוש, שאין שם אור השלימות של אצילות, גם אין שם שום אחיזה לקליפות וחיצונים, משום שהגם שהאורות אינם יכולים להתפשט מחמת הפרסא, מ"מ אין שום חסרון נבחן שם, מחמת שהמה מתקנים מצד עלייתם לאצילות. וז"ס מחלליה מות יומת, כי העושה מלאכה גורם לס"א שיוכלו להתאחו גם במקום הפנוי וחלל, שכבר נתעבר משם הס"א לגמרי, כנ"ל (אלף כ"ז אות ל"ה).

נ"א יום וחצי :

נב) הוא מספר הימים הנחוץ לתקון כלי אחד בעת העיבור. כי המה ז' כלים, ותקונם נמשך י"ב חודש, שהם ג' מאות וששים יום וחצי, נמצא נ"א יום וחצי לכל כלי. (אות ז').

ע"ב רי"ו :

נג) השם הזה, מתבאר בסוד ג' הפסוקים שבפרשת קריעת ים סוף, שהם: ויסע, ויבא, ויט. שיש בהם רי"ו אותיות, ובסוד החסדים דא"א עלאין המה מתחברים בסוד ע"ב גשרים של מימי החסד, כי כל ג' אותיות שבהם מתחברים לתיבה אחת ולשם אחד. כי החסדים האלו דג"ר דבינה, מכונים גשרים, משום שאין הצמצום וה"ת שולט בהם, כנודע, בסוד כי חפץ חסד הוא, וכבר ידעת שא"א עלאין מתחלקים לס'

אלף צד

חלק י"א לוח התש"ו לפי המלות אנ"כ דעובר

צלם :

נו) צלם, הוא האו"ח העולה על התכללות המ"ן דתחתון במסך ועביות דעליון, המלביש לע"ס דאו"י דזווג ההוא, שהם המוחין גופייהו. והנה האו"ח הזה נחשב לבחינת העליון ממש, כי יצא על בחי' המסך ועביות דעליון. אמנם כיון שאין העליון מזדווג לצורך התחתון מבחינתו עצמו, אלא מבחינת חיצוניות שלו, דהיינו שמעורר הרשימו דקטנות הנשאת בו מעת קטנותו שהיא בהתאם אל המ"ן שעלו אליו. וגם לא מבחינת מסך ועביות דקומתו עצמו, אלא מן הנמוך במדרגה, כנודע. נמצא שאין לעליון שום צורך במדת האו"ח הזה, וע"כ יורד האו"ח הזה עם ע"ס דמוחין אל התחתון, ומלביש גם שם את המוחין שלו, כמו שהלביש אותם בעת יציאתם במקום העליון. אכן התחתון אינו נוטל אותו במדרגתו הגבוהה כמו שיצא בעליון אלא שצריך לירד ב' ירידות בהעליון גופיה ע"י תשובה ל"ו. ואז הוא ראוי להתלבש תוך התחתון. וירידה א' נקראת ס' דצלם, וירידה ב' נקראת ל' דצלם, אשר בם' הוא מתמעט לבחינת חג"ת, ובל' הוא מתמעט לבחינת נה"י. ואחר זה הוא מתפשט בתחתון, וההתפשטות גופיה תוך התחתון נקרא צ' דצלם. (אות צ"ט).

צ' דצלם :

נו) ע"י תשובה נ"ו. (אות קל"ח).

צלם אבא :

נח) כבר ידעת שענין הצלם, הוא האו"ח העולה בשעת התכללות המ"ן דתחתון במסך ועביות דעליון. וע"כ כיון שבזווג הנעשה על המ"ן דזו"ן, באים ב' פרייפים: אבא, ואמא, בזווג הזה, נמצא ממלא' שיש ב' בחינות מסך ועביות המעלים או"ח, דהיינו מצד אבא ומצד אמא. וע"כ יש להבחין בזה, צלם דאבא וצלם דאמא. (אות קמ"ב).

ו) שער החזה ה"ס ס', ושם הם בחינת ע"ב הגשרים, ובחינת חכמה בינה חסד שבהם. ומחזה ולמטה ה"ס ס' כי שם עומד הגבורה, שה"ס המסך והצמצום שכבר שולט מחזה ולמטה, להיותם צריכים להארת חכמה, כנודע. ולפיכך נבחנת הגבורה בסוד אותיות מפורזות, דהיינו רי"ו אותיות. כי התסדים דג"ר דאמא, אינם יכולים לחברם להיותם מבחינת ז"ת הצריכים לחכמה. וז"ס שרי"ו בגי' אויר, הרומו לג"ר דתבונה, שירדה לבחינת ז"ת בעת לידת הו"א, בסוד רובצת. ולעת גדלות יורדת הי' מאויר, והתבונה חוזרת לבחינת ג"ר דאמא, לבחי' הס' כנודע. (אות קכ"ו).

ערלה :

נד) ע"י תשובה י"ג (אות פ"ו).

פורח באויר :

נה) הבינה שיצאה לבר מראש דא"א, נקראת מגדל הפורח באויר, שמצד אחד נחשבת לראש, כי הבינה בחינת ג"ר היא, ומצד אחד היא נחשבת לו"ק שהרי היא נמצאת למטה ממלכות דראש דא"א, וע"כ נחשבת לפורח באויר, כי אינה לא בראש ולא בגוף. ועד"ז היסוד דא"א מבחינת ההארה אל הו"א, נחשב ג"כ למגדל הפורח באויר. כי בעת עליית נה"י דא"א לתג"ת דאו"א, רק ב' הפרקים העליונים דנו"ה נתעלו להיות חג"ת וג"ר לצורך ז"א, אבל היסוד דא"א לא יכול להתעלות, מחמת המסך דסיום הקו האמצעי השורה בסוף הת"ת דא"א. וע"כ נבחן היסוד דא"א שיצא לבר מראש דז"א, כמו הבינה שיצאה לבר מראש דא"א ועד"ז נקרא גם היסוד מגדל הפורח באויר. וכן התבונה דתבונה נקראת ג"כ מגדל הפורח באויר, משום כי לפעמים היא ג"ר, ולפעמים היא ו"ק, בסוד הי' דנפיק מאויר ומה דאשתאר הוי אור, אז היא ג"ר. ולפעמים הדרא הי' לגוי אור ושוב נעשית אויר וו"ק, ע"י תשובה ל"ה. (אות צ"ו וצ"ז ואות קל"ד וקל"ה).

חלק י"א לוח התש"י לפי המלות אנ"כ דעובר אלף זה

צלם אמא:

נט) ע"י תשובה נ"ח.

צלם אלקים:

ס) נודע שיש ב' עיבורים: עיבור א' לצורך הקטנות. ועיבור ב' לצורך הגדלות. ולפיכך בחינת האו"ח המלבישה לקומה דעיבור א', נקראת צלם דעיבור, או צלם אלקים, שהוא דינים וקטנות וביחית אור החזר המלבישה למוחין בעת עיבור הב', נקראת צלם דגדלות או צלם דהוי"ה, שהם רחמים. (אות קמ"ז).

צלם הוי"ה:

סא) ע"י תשובה ס'. (שם).

צלמי מוחין דעיבור:

סב) ע"י תשובה ס'. (אות קמ"ד).

ק"ב אותיות דאחוריים:

סג) האחורים דמילוי ע"ב, שיש בד' השמות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן דנקודים, הם עוד לא קבלו תקונם באצילות, והם מכוונים ק"ב חרובין, כי יש בהם ק"ב אותיות. ופירוש הדברים הוא: כי לא נתקנו באצילות זולת הכלים דפנים של הנקודים, שהם גלגלתא ועינים, אבל הכלים דאחורים לא נתקנו עוד, שהם אח"פ שבכל מדרגה ומדרגה שהיו בנקודים. וגלגלתא שהיא הכתר יש בה ד' מדרגות, שהם: א', ד' אותיות דפנים, שיש בשם הוי"ה פשוט. ב', יוד אותיות דאחורים, של הוי"ה פשוטה. ג', הגימטריא דד' אותיות הפנים שהם כ"ו. ד', הגימט' דיווד אותיות דאחורים שהוא ע"ב. וכל אלו ד' המדרגות הן בחינת גלגלתא. וכן יש ד' מדרגות בבחינת עינים, שהוא ע"ב וחכמה ביחס הכלים, שהם: יוד אותיות דפנים, מהויה במילוי ע"ב. וגימטריא דיווד אותיות דפנים שהוא המספר ע"ב. והגימטריא של כ"ו האותיות דאחורים שהוא מספר קפ"ד, וכל אלו ד' מדרגות הן דבחינת עינים. והנה לא

נתקן באצילות רק ד' המדרגות הפשוט שיש בבחינת גלגלתא, ומדרגה ראשונה של הפנים שיש בבחינת עינים, דהיינו רק ה' מדרגות בלבד. אבל מדרגה ה' שהיא האחורים דמילוי ע"ב, היא לא נתקנה אפילו בבחינת ע"ב, ומכ"ש בשאר המדרגות דאזן חוטם פה עצמם. שהוא מטעם הנ"ל כי לא נתקן רק בחי' הפנים לבד, שהם גו"ע, ולא נתקן מן האחורים כלום, ואפילו מאחורים של בחינת העינים, וע"כ מכוונים אלו המדרגות שמן מדרגה ה' ואילך בשם ק"ב חרובין, כלומר שעדיין שורה שם החורבן של שביה"כ, ועדיין מחכים לתקונם. ואין להקשות מ"ש הרב בעץ חיים בשער רפ"ח ביצוצין, שרק משם ע"ב נשתיירו ו' מדרגות, ולא משאר השמות, כי שם סובב על בחינת נפילת הניצוצין, וכאן סובב על ענין עלייתם ותקונם באצילות. ואין לדמותם כלל זה לזה. (אות כ"ו).

קב חדש:

סד) ג' המילויים שיש בג' השמות ע"ב ס"ג מ"ה, שהמה מתקנים לו"א בכל גרנח"י שלו כולם, המה בגימטריא ק"ב. ומכוונים קב חדש, משום שהמה באים ממ"ה החדש, שפירושו: מן הקומות שיצאו באצילות. ויש ג"כ בחינת קב ישן, שפירושו בחינת אח"פ של כל המדרגות דנקודים, שעדיין לא נתקנו באצילות, שהם בחינת ק"ב אותיות שיש באחורים דד' שמות עסמ"ב כנ"ל בתשובה ס"ג. (אות כ"ו).

קב חרובין:

סה) ע"י תשובה ס"ד (אות כ"ו).

קב טהור:

סו) קב החדש שנתקן באצילות, כנ"ל בתשובה ס"ד, נקרא קב טהור, על שם שנברר ע"י ל"ב נתיבות החכמה דאבא, ונתקן ע"י הארת ה"ג דאמא. והקב חרובין, כנ"ל בתשובה ס"ג, נקרא קב שאינו כל

חלק י"א לוח התש"י לפי המלות אנ"כ דעובר

אלף צו

נעשו הקרומות אל המוחין. ומאורות שלהם
נעשו המוחין עצמם. (אות צ"ו).

כך טהור, כי עדיין לא נבררו, ויש לקליפות
אחיזה בהם. (אות כ"ז).

ראש העובר:

עא) גם אל העובר יש ראש וגוף, שהם
ע"ס מגוף וראש, שהגוף הוא בוי"ק והראש
הוא בג' מוחין. אלא שהם רק מצד הכלים
בלבד, אבל מבחינת אורות אין בע"ס כולם,
רק בחינת אור של הג"ס תחתונות, שהם
נה"י, שהוא בחינת אור הנפש בלבד,
המלוכש בכלים הראש העובר, כי בכלים,
נמצאים תמיד שהעליונים נגדלים מתחלה,
ולכן אור הנפש מלוכש בכלים דכתר, שהוא
הראש דעובר. וז"ס שאמרו חז"ל שראשו
בין ברכיו, כלומר כלים דראש ואורות
דנה"י שנקראו ברכים. וע"כ אין לראש
דעובר מעלה יתירה מבחינת נה"י, כי
אין הכלים מגלים פעולתם מבחינת עצמם,
אלא רק מבחינת שיעור האור המלוכש בהם.
(אות ע"ט ואות פ"ה).

רגלים שנקטעו:

עב) הנה ז' המלכים קדמאין בעת
מלוכתם בעולם הנקודים, היו מתפשטים
במלוכתם, עד לנקודה דעוה"ז בשה עם
רגלי א"ק דצמצום א', כי נה"י שלהם בקעו
הפרסא שמתחת אצילות ונתפשטו בכל
בי"ע, כנודע. אמנם בעולם התיקון שחזרה
הפרסא למקומה, והז"מ קדמאין קבלו תיקונם
בו"א דאצילות, אסף הנה"י שלו למעלה
מפרסא דאצילות, ונמצאו שנקטעו מן
המלכים קדמאין בחינת הרגלים שלהם,
דהיינו אותם הנה"י שלהם שמזמן הנקודים,
שנתפשטו בג' עולמות בי"ע בעצמם עד
לנקודה דעוה"ז. ורגלים אלו לא יתקנו רק
בגמר התיקון, בסוד דמטי רגלין ברגלין,
כנודע. ע"י אות ז'. (אות ל"ה).

שם בלבד בלי מילוי:

עג) נודע, שהאורות שהם הרשימות
שנשארו מהקומות שיצאו בעולם הנקודים,
לא ירדו עם הכלים לבי"ע בעת שנשברו,

קב ישן:

סז) הקב חרובין נקרא קב ישן, ע"י
תשובה ס"ג. (אות כ"ז).

קב שאינו כ"כ טהור:

סח) ע"י תשובה ס"ו. (אות כ"ז).

קיסע יוצא בקב שלו:

סט) אח"פ שנתעלו בו"א דאצילות,
הם מבחינת הקב חדש, ונחשבים לבחינת
כלים דפנים דנקודים. כנ"ל בתשובה ס"ג.
אמנם בחינת אח"פ ששמשו בעת המלכים
מטרם שביה"כ, המה לא נתקנו עוד
באצילות, כנודע, ולכן נבחן ז"א דאצילות
בערך ז"א של הנקודים שהוא חסר בחינת
אח"פ שלו שהם הנה"י דזמן המלכים. ובערך
הזה מכונה הו"א בשם קיסע, כלומר שחסר
אח"פ, שהם הרגלים.

ואותם הנשמות המיוחסות לצמצום
א', כלומר שעדיין לא קבלו תקונם של
ז"א דאצילות מצמצום ב', מ"מ ביום
השבת, שאז ז"א הוא בתכלית השלמות,
הנה אז יוצא ז"א בק"ב חדש שלו לרה"ר,
ששם שורים הנשמות שלא הובררו עוד,
שהוא במקום החזה ולמטה דאדם דבי"ע,
ומפרנס לאותם הנשמות בהיותם עוד בתוך
הקליפות. וזהו הרמז הקיסע יוצא בקב שלו.
כי אז הנשמות ההם מקבלים בחינת נה"י
דכלים של הקב חדש דז"א, ומשמשים בהם
כאלו היו בחינת נה"י של עצמם. ועל שם
זה נקראו אותם הנשמות בשם בעלי קבין-
ע"י לעיל בתשובה ז'. (אות ל"ד).

קרומות המוחין:

ע) בו"ת דנקודים שנשברו ונפלו
לבי"ע, נבחנים בהם ג' בחינות, שהם:
אורות, ניצוצין, כלים. והנה מכלים שלהם
נעשו ג' חללי גלגלתא. ומניצוצין שלהם

חלק י"א לוח התש"ו לפי המלות אנ"כ דעובר אלף צז

האורות בלבד, כלומר שבחינת הפנימיות דבי"ע עולה למעלה לאצילות ומקבלים כל תיקונם משלם, אבל בחינת המילויים עצמן השייכים להקב חרובין, (ע"י אות ס"ג) עדיין לא עלו בבחינת מ"ן אל הרשימות, שהם השמות שלהם, המכונים מדרגה ו' ועדיין השמות הללו שרונים בקטנותם, כי אם גם המילויים האלו יעלו ביום השבת למ"ן, אז היתה נבטלת הפרסא, והיו מתפשטים הנה"י מן הקומות האלו עד לנקודה דעוה"ז, בסוד דמטי רגלין ברגלין, שרגלי האצילות היו מגיעין בשוה עם רגלי א"ק דצמצום א', והיה הס"א מבערת מהעולם. אלא שאינו כן כי המילויים האמיתיים דקב חרובין אינם עולים בסוד הווג, וכל הווגים הנעשים ביום השבת, הם מבחינת הקב חדש, שה"ס המילויים דע"ב ס"ג מ"ה של ז"א, שנתקנו מחדש באצילות בסוד אסיפת נה"י למעלה מפרסא שמעל לבי"ע, שבחינת המילויים והמ"ן הללו מכונים קב חדש, או קב טהור, ואותם המילויים משפיעים הארתם ממעלה למטה ביום השבת, גם לבחינת הנשמות שלא נבררו עדיין, הנמצאים עוד תוך הקליפות. והנך רואה איך המילויים האלו המאירים ביום השבת, חשובים יותר מהשמות בלי מילוי, שהם מדרגה ה' הנ"ל, כי השמות אלו עדיין נמצאים בקטנותם גם ביום השבת, ואין הארתם יכולה לפרנס אל הנשמות המיוחסות להם, גם ביום השבת, אבל המילויים דקב חדש, אע"פ שהם מתפשטים בבי"ע בלי השמות שלהם ביום השבת, כי השמות שלהם לא יוכלו לעבור ולבקוע הפרסא, להיותם בחינת אור העליון גופיה, כנ"ל, וע"כ רק המילויים לבד שהם הקב חדש בלי השמות שלהם, מתפשטים ומאירים לנשמות שבבי"ע, ומפרנסים ביום השבת. הרי שהמילויים חשובים עתה מן השמות שהם בלי מילויים. אמנם אין לטעות בדברי הרב אשר המילויים דבי"ע עוד מטרם שעלו בסוד הווג יהיו חשובים מהשמות בלי מילוי, כי זה לא ניתן להאמר, שהרי

אלא שנסתלקו מהכלים ונשארו באצילות. והנה האורות אלו הם סוד השמות. ובחינת הניצוצין שירדו עם הכלים לבי"ע, הם בחינת המילויים של השמות, כי הם בחינת אור העב של הרשימות, הכוללים בתוכם בחינת העביות הנקראת מ"ן, שאור העליון מזדווג עמהם בעת עלייתם לאצילות. ונקראים מילויים של השמות, כי בעת עלייתם והתחברותם אל השמות, דהיינו לרשימות שלהם, נמצא אור העליון מזדווג עמהם, ומוציא קומת ע"ס השייך לשמות, דהיינו לרשימות בערך הקומה שהיתה ברשימות ההם לפני שביה"כ. והנך מוצא, שכל מעלת הרשימות, שהם השמות תלוי רק בהמילוי שהם הניצוצין, כי מטרם עלייתם של הניצוצין נמצאים השמות בתכלית הקטנות, כי אין להם זווג עם אור העליון, אלא בעת עליית הניצוצות בסוד מ"ן, שאז השמות קונים בחזרה את קומתם ממה שהיה להם בטרם השבירה והבן זה היטב.

ועם זה תבין, שבעת שהשם נמצא עם המילוי שלו ביחד, הנה אע"פ שכל שבחו ומעלתו הגיע לו מן המילוי שהיא המ"ן שעלה מבי"ע, מ"מ מעלת השם גדלה בהרבה על בחינת המילוי, שהרי השם הוא שירים מהאורות עליונים בעצמותם, שהופיעו בספירות מטרם שביה"כ, שהם בחינת רחמים גמורים, משא"כ המילויים שהם הניצוצין שירדו עם הכלים לבי"ע, המה בחי' דינין, והם בחינת אור העב של הרשימות. אמנם בשעה שהשם לבדו בלי המילוי, דהיינו מטרם שהניצוצין עלו אליו בבחינת מ"ן. הנה השם הוא בתכלית המיעוט, ואין מעלתו ניכרת כלל, כי לא נשאר בו רק בחינת שירים המוכרח שלא יתבטל לגמרי, כנודע.

ולא עוד אלא שנבחן לפעמים, אשר המילוי הוא עוד יותר חשוב מן השם בלי המילוי שלו, וזה יצויר בבחי' יום השבת. כי אז חוזרת כל השלימות אל העולמות, כמו שהיו מטרם שביה"כ, והיינו רק מצד

אלף צח

חלק י"א לוח התש"ו לפי המלות אנ"כ דעובר

אז נמצאים המילויים תוך הקליפות, והשמות שהם הרשימות עומדים באצילות בכל קדושתם, ומעולם לא ירדו לבי"ע. אלא הכוונה היא כנ"ל. דהיינו על המילויים שכבר באו בסוד הזווג, אלא כדי לפרנס הנשמות שלא נבררו המה מתפשטים בלי השמות שלהם. כמבואר.

והנה נתבאר היטב, שהשם והמילוי כשהמה ביחד, הנה ודאי שהשם חשוב בהרבה לאין ערך ממילוי שלו. ובעת שהשם בלי המילוי, והמילוי הוא עוד בבחינת ניצוצין שלא נבררו, הנה ודאי גם כאן השם חשוב לאין ערך מן המילוי שלו, שהרי המילוי עוד לא נברר והוא מעורב עם הקליפות. ובעת שהמילוי כבר עלה ונברר בסוד הזווג, אלא שמשום איזה סבה הוא מתפשט להאיר בלבדו בלי השם שלו, כדוגמת הקב החדש הנ"ל ביום השבת, אז יצוייר שיש לבחינת מילוי בלי השם חשיבות מרובה מבחינת שם בלי מילוי, כנ"ל. (אות ל"ב ול"ג).

שם ומילוי יחד:

עד) ע"י תשובה ע"ג. (אות ל"ב).

תבונה ג' שהיא ב':

עה) או"א דאצילות, שהם קומת בינה, נחלקים תמיד לב' פרצופים: או"א וישסו"ת, דהיינו ב' בחינות של או"א: או"א עילאין, ואו"א תתאין, ובעת לידת זו"ן, נחלקים גם או"א תתאין עצמם לב' בחינות, שראשונה נשארת בקומתה, ושניה מתמעטת לבחי' ו"ק, בסוד רובצת. ונמצא עתה ג' בחינות אמא: אמא עילאה, ותבונה א' ותבונה ב', ועפ"י תבין, אשר תבונה הבי' הזו, אפשר לכנותה תבונה ג', דהיינו בצירוף עם אמא עלאה הראשונה והרי היא שלישית אליה. ואפשר לכנותה תבונה ב', דהיינו רק ע"פ השם של תבונה, שאין אמא עילאה בכלל השם הזה, שלפ"י אין כאן אלא ב' תבונות הא' והב'. וע"כ דרכו של הרב לכנותה בשם תבונה ג' שהיא הב', כלומר, שהיא ג' לאמא עילאה, והיא ב' לבחי' תבונה. (אות ק').

חלק י"א לוח השאלות לענינים אנ"כ דעובר אלף צט

לוח השאלות לענינים

- עו) כמה חדשי עיבור צריכים האורות, הניצוצין, והכלים.
- עז) איך סדר תיקונם של אנ"כ בירחי העיבור.
- עח) איך אומר, שהכלים מתתקנים במדור התחתון בג"ח הראשונים, הלא הם צריכים י"ב חדש.
- עט) מה מתתקן ביום א' דימי קליטה.
- פ) מה מתתקן ביום ב' דימי קליטה.
- פא) מה מתתקן ביום ג' דימי קליטה.
- פב) כיצד מתתקנים ג' קוים של העובר בג' ימי קליטה על ידי או"א.
- פג) איזה אורות מתתקנים בזמן העובר.
- פד) למה לא נתקנו בזמן העיבור רק המילואים של השמות בלבד.
- פה) מה פירושם של ג' המילואים: י"ט, ל"ז, ומ"ו.
- פו) מה הם התיקונים שבד' הזמנים דג' חדשים הראשונים מהעיבור.
- פז) מה הם התיקונים שבד' הזמנים דג' חדשים האמצעים מהעיבור.
- פח) מה הם התיקונים שבד' הזמנים דג' החדשים האחרונים מעיבור.
- פט) מהו הפירוש שהאשה רוצה בקב ותפלות יותר מט' קבין ופרישות.
- צ) למה ז"א בעיבור נבחן לבחינת חלה.
- צא) למה השם בלי מילוי, גרוע ממילוי בלי שם.
- צב) למה נקרא ז"א בשם קטוע.
- צג) מהי הפלוגתא מקב לחלה, ומקבים לחלה.
- צד) מהו פירוש, דקב ישן וקב שנשכו זה בזה.
- צה) מה הן המדרגות ה' ו' וז' שישנן בכל שם.
- צו) למה נבחנו חג"ת דו"א דנקודים, שהם ג' שמות נפרדים: ע"ב ס"ג מ"ה. ובאצילות נבחנו תמיד חג"ת שלו תחת שם אחד, או כולם מ"ה, או כולם ס"ג, או כולם ע"ב.
- צז) למה מלך הדעת דנקודים אינו נמנה במספר הרפ"ח ניצוצין רק שמתחילים מחדש דנקודים, שהוא הוי"ה דע"ב.
- צח) מאחר שז"ת דנקודים נשברו כולם פנים ואחור, א"כ מה הפירוש, ש' המדרגות הראשונות דמלך החדש שהוא הוי"ה דע"ב, נשארו כולם באצילות.
- צט) למה נפלו הניצוצין מע"ב, רק ממדרגה ה' ואילך.
- ק) למה נפלו הניצוצין מס"ג שהיא גבורה דו"א, ממדרגה ה' ואילך.
- קא) למה נפלו הניצוצין ממ"ה שהוא ת"ת דו"א, ממדרגה ג' ואילך.
- קב) למה נפלו ניצוצין מב"ן, שהיא מלכות, ממדרגה ב' ואילך.
- קג) איך אומר שג' המלויים של ע"ב ס"ג מ"ה נשלמו בעת העיבור, כיון שאין היות אלו בז"א רק בעת הגדלות כשמלביש לאו"א.
- קד) למה נקראת מדרגה ה' בשם קב חרובין.

חלק י"א לוח השאלות לענינים אנ"כ דעובר

אלף ק

קא) למה נעשה החסד נצח דו"א בעיבור, מפרק אמצעי דנצח דא"א.	קה) למה נמנה רק המדרגה הו' דשם ע"ב לבחינת קב חרובין.
קכב) למה נעשו ת"ת ויסוד דו"א בעיבור, מש"ת דנצח דא"א.	קו) מהו הפירוש, שז"א יוצא בקב שלו מרה"י לרה"ר בשבת, כדי לפרנס השירי מלכין קרמאין שעדיין לא נבררו.
קכג) למה נעשה חכמה דו"א בעיבור, משליש תחתון דת"ת דאריך אנפין.	קז) למה המלכים שלא נבררו אינם יכולים להתפרנס מעצם השמות רק מהמילואים שלהם בלבד.
קכד) למה נעשה בינה דו"א בעיבור מיסוד דא"א.	קח) מהו ענין ביאת החלב בדדים בתחלת ימי העיבור.
קכה) למה נעשה כתר דו"א מיסוד דעתיק.	קט) למה לוקח ז"א בג' ימי קליטה מא"א, רק ש"ת דת"ת ונצח ויסוד בלבד.
קכו) מתי מלוש יסוד דעתיק בש"ת דת"ת דא"א.	קי) למה לוקחת הנוקבא דו"א בג' ימי קליטה מא"א, רק ש"ת דהוד.
קכז) למה אין לו"א בעיבור מוח הדעת.	קיב) מה גרם להתחלקות נו"ה דא"א לג"ש, לצורך העיבור דו"א.
קכח) מהיכן נעשה הגרון דו"א בעיבור.	קיג) מה גרם ליציאת ו"ק דו"א בעיבור.
קכט) למה מכונה יסוד דא"א, מגדל הפורח באויר.	קיד) למה אינם יכולים הפרקים התחתונים דחג"ת, להתעלות ולהיות חב"ד.
קל) איזה בחי' יסוד דא"א נקראת שופר.	קטו) למה מתעלים מנה"י לחג"ת רק הפרקים העליונים בלבד.
קלא) למה אומר פעם, שש"ת דת"ת דא"א מתלבש בז"א, ופעם אומר מחציתו.	קטז) למה לא נתעלה גם השליש עליון דיסוד דא"א להיות חג"ת, ביחד עם ב"פ העליונים דנו"ה שלו.
קלב) מה הם ב' מיני התכללות הנבחנים בעלית נה"י לחג"ת דא"א.	קיו) מאין באו ט"ס דו"א בעיבור.
קלג) למה פעם אומר שנה"י דא"א עולים לחג"ת דעצמו, ופעם אומר שנה"י דא"א עולים לחג"ת דא"א, ולא לחג"ת דעצמו.	קיח) מהיכן נמשך כתר דו"א בעיבור.
קלד) מה הם התיקונים שבעיבור דעיבור הז"א.	קיט) למה נעשו ההארות דב"פ עליונים דנו"ה דא"א, לבחי' דדים באו"א.
קלה) מהו הגורם אל התקונים שבעיבור דעיבור הז"א.	קכ) למה עולים ב"ש עליונים דנו"ה דא"א, לחג"ת דא"א.
קלו) מה הם התקונים דיניקה דעיבור הז"א.	

חלק י"א לוח השאלות לענינים אנ"כ דעובר אלף קא

קלז) מהו הגורם את התקונים דיניקה שבעיבור הז"א.	קנב) למה נפסק הוסת תכף בתחלת העיבור.
קלח) מהי בחינת תקוני הגדלות, של בחינת העיבור דו"א.	קנג) למה אין ז"א בעיבור נוטל כלום מב"ש עליונים דנו"ה דא"א.
קלט) מהו הגורם לתקוני הגדלות, של בחינת העיבור דו"א.	קנד) מהו הפירוש, שמחצית ו' משמשת לחג"ת דאו"א, ומחצית ו' משמשת לג' מוחין דו"א.
קמ) כיצד מתתקנים ט"ס דו"א, בסדר ד' הזמנים: עי"מ, וכניסת הכתר בג' מדורים דירחי העיבור.	קנה) למה נקרא יסוד מגדל הפורח באור.
קמא) איך מתכללים ג' השמועות הסותרות זו את זו, שבהלבשת הז"א דעיבור לנה"י דא"א.	קנו) למה יסוד ובינה נקראים שניהם מגדל הפורח באור.
קמב) מה הם החג"ת נה"י דו"א מיחס פרצוף הכתר דא"א, ויחס א"א דאצילות.	קנז) מתי נעשה יסוד דא"א לבינה דו"א.
קמג) איזו ספירה של חג"ת נ"ה דו"א, נחשבת לעיקר ז"א ביחס הכלים.	קנח) למה נקראת בחינת העיבור, ג' שני ערלה.
קמד) איזו ספירה מחג"ת נ"ה דו"א היא עיקר ז"א מצד האורות.	קנט) באיזה מצב היה נמצא ז"א בזמן חורבן ביהמ"ק.
קמה) לאיזה פרצוף דא"ק מתיחס המשכת הכלים דו"א.	קס) באיזה מצב היה ז"א תכף אחר חורבן ביהמ"ק ובזמן הגלות.
קמו) לאיזה פרצוף דא"ק, מתיחס בחי' התלבשות האורות בכלים של ז"א.	קסא) מהיכן נעשה ג' חללי גלגלתא שהם הכלים דמוחין.
קמז) למה רק ספירה אחת מו"ק דו"א נחשבת לעיקרו של ז"א.	קסב) מהיכן נעשו קרומות המוחין.
קמח) מהיכן שורש זו"ן ביחס של פרצופים.	קסג) מהיכן נעשו המוחין עצמן, שהם בחינת בשר זך.
קמט) למה ז"א בג' ימי קליטה, מקבל מג' ספירות דא"א: ת"ת, יסוד, ונצח.	קסד) איזו שמות הם במוחין דעיבור ויניקה.
קנ) למה נוקבא דו"א מקבלת בג' ימי קליטה, מספירת הוד דא"א.	קסה) מתי בינה ותבונה נחלקות זו מזו, ומתי נכללות ונעשות פרצוף אחד.
קנא) מאיזו בחינה נחשבים או"א, שהם מחוסרי נה"י דכלים וג"ר דאורות, ומאיזו בחי' נחשבים שיש להם עשר ספירות שלמות.	קסו) באיזה מקום הוא היסוד דאו"א וישסו"ת, כשהם פרצוף אחד, ששמה היה יצאת המוחין דו"א, ולידתו.
	קסז) למה צריכים או"א וישסו"ת לחזור ולהתחלק לב' פרצופים בעת לידת הז"א.

אלף קב חלק י"א לוח השאלות לענינים אנ"כ דעובר

- קסח) מה הם ב' הפעולות המתנגדות זו לזו שישנן באו"א לעת לידת הו"א.
- קסט) מאחר שלעת לידת הו"א נעשית התבונה בסוד רובצת, שפירוש, ו"ק בלי ראש, א"כ למה צריכים הגה"י דאו"א להתחלק לכח"ב תג"ת נה"י.
- קע) איך אומר פעם שחג"ת דתבונה נקראו ל' דצלם, ופעם אומר שנה"י דתבונה נקראו ל' דצלם.
- קעא) איך אומר פעם שהתלבשות המוחין בד"ר דתבונה נקראו מ' דצלם, ופעם אומר שהתלבשות בו"ס ראשונות דתבונה נקרא מ' דצלם.
- קעב) מהיכן נמשך ונוצר עיקרו של הצלם.
- קעג) באיזה מקום נוצר הצלם.
- קעד) מהיכן נמשך הדעת דו"א.
- קעה) למה נקרא מוח הדעת דו"א ב' עטרין.
- קעו) למה המוחין בם' דצלם נבחנים שהם ד' מוחין חו"ב חו"ג. ובל' דצלם נבחנים רק לג' מוחין חב"ד.
- קעז) למה נבחן הים' דצלם שהוא: ו"ס ראשונות דתבונה ג', ו"י דהויה הכוללת כל התפשטות המוחין, ונקראת חכמה, ונקראת אויר, ונקראת צלם.
- קעח) למה ל' דצלם היא: נה"י דתבונה ג', וה' דהויה, ונקראת בינה, והיא אור דאשתאר מאויר, והיא צל מצלם, ונקראת מגדל הפורח באויר, והיא חסרה מ' דצלם ומ' דאויר.
- קעט) למה אין המוחין יכולים להתלבש בז"א, מטרם שיורדים ב' ירידות: בם' ובל'.
- קפ) למה נעלם השם אהיה מל' דצלם.
- קפא) מהו הפירוש, שיש בל' דצלם בחינת המילוי דהויה דאלפין בלי הפשוט.
- קפב) למה צ' דצלם היא: התפשטות ג' דמוחין דז"א, ונקראת דעת ונקראת ו' דהויה של התפשטות המוחין דז"א, והיא בחינת מוחין פנימים.
- קפג) למה הסדר דביאת מוחין דז"א בסוד מצ"ל: שמתחלה באה החכמה ואח"כ הדעת ואח"כ הבינה.
- קפד) איך אומר של' דצלם היא כנגד ג' יודין שבאה"י דיודין, הלא אה"י היא באמא עלאה, ול' דצלם היא בחי' ישו"ת שבהם הויה דס"ג ולא אהיה.
- קפה) כיון שסדר ג' בחינות הצלם נוהגים בין בעיבור בין ביניקה, ובין בגדלות, א"כ במה משתנה הצלם דעיבור מהצלם דיניקה או דגדלות.
- קפו) למה נבחנים המוחין דחו"ב דז"א לסתומים בנו"ה דאו"א, ורק מוח הדעת נבחן שהוא נגלה.
- קפז) אחר שמוח הדעת הוא תחתון לחו"ב, איך יכול להגדיל אותם כיון שהם עליונים וחשובים ממנו הרבה.
- קפח) למה עיקר גילוי הארת המוחין הוא רק על ידי הדעת.

לוח התשובות לענינים

(עו) האורות נגמרים לז' חדשים. כי אינם בחי' אורות רק הג"ר לבד, כנודע, והניצוצין נגמרים לט' חדשים. והכלים ל"ב (אלף י"א ד"ה האורות). חדשים. (אות א').

(עז) אע"פ שהם ג' בחינות מיוחדות, מ"מ תיקונם בא בבי"א, כדברי הרב לעיל תתקנ"ג אות קנ"ח, אשר כפי הנברר מן הנפש, נתברר גם מן הכלים. ע"ש. הרי שתיקונם דאנ"כ באים ביחד. באופן שבחדש א' נתברר קצתם דאנ"כ, ובחדש ב' נתקנו יותר, וכו', עד גמר ימי חדשי העיבור. (אות ב' וג').

(עח) מה שאומר שבמדור התחתון מתקנים הכלים ובמדור האמצעי הניצוצין, וכו', אין הכוונה, שכל בחינות הכלים מתקנים בג' החדשים הראשונים שבמדור התחתון, והניצוצין בג' חדשים הב' וכו', כי אין הסדר כן, אלא מתחלה נתקנו האורות והניצוצין, ולפי מה שנתקן מהאורות והניצוצין כן מתקן מהכלים, כנ"ל בתשובה ע"ז. אלא שהמדובר הוא מאיוו בחינת מסך שמקבלים משם את תיקונם, כי ג' מסכים יש כאן: מיסוד דתבונה, וממקום החתך, ומיסוד דבינה עלאה, שהם נקראים ג' מדורין. ובמדור התחתון שהוא יסוד דתבונה, עולה הזווג רק לבחינת כלים, שפירושו בחינת עשיה ונפש דנפש, וזה כולל ג' בחינות אנ"ך, כי הנפש דנפש דאורות, נבחן ג"כ רק לבחינת כלים. וכן במדור האמצעי, עולה שם הזווג רק לבחינת ניצוצין, שהוא בחינת יצירה ורוח דנפש, וכולל ג"כ כל ג' בחינות אנ"כ, כי אור הרוח דנפש, נבחן ג"כ כמו בחינות ניצוצין. ובמדור העליון שהוא בחינת יסוד דבינה עלאה, עולה שם הזווג לבחי' ג"ר דנפש, שרק הם מכונים בשם אורות. אמנם האורות ד"ק דנפש, נקראים בשם כלים וניצוצין,

(פ) ביום ב', מתקן האדם שבולד, דהיינו התכללות המלכות ועביותה בכל ספירה וספירה דז"א, שנעשתה שם בחי' קו השמאל בכל ספירה, שזה נעשה ע"י הארת ה"ג דאמא. (אות ו').

(פא) ביום ג' הוא בחינת הזווג של או"א יחד, שע"י מתאחזים הקוים זה בזה, כי קומת האור הנמשכת שם בסוד הזווג, על בחינת האדם שבולד, דהיינו על בחינת העביות דמלכות הנכללת בכל ספירה, נבחנת לקו אמצעי, המחבר ומשוה מעלת הימין עם השמאל, הנקרא הכרעה. שנמצאים כל ג' קוים משתתפים בפעולה אחת והיא להמשכת האור, ונעשים בזה בסוד רשות היחיד. ונמצא מחצית דאבא, שהיא הלובן שבולד, מתחבר עם מחצית דאמא שהיא האדם שבולד, ואז נשארים שניהם ברחם אמא בסוד העיבור. (אות ו').

(פב) מתחלה פועל אבא על המ"ן דז"א שעלו, כי ע"י הארת ל"ב נתיבות החכמה הוא מחלק המ"ן לש"ך נצוצין, דהיינו לעשר ספירות בכל נתיב ונתיב, וי"פ ל"ב עולה ש"ך. ואז הוא מאיר רק לט"ר שבכל נתיב ולא אל המלכיות שבהם, שע"י נובליו

אלף קד חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

נצח והוד לא נתקנו בשלמות, משום שעוד הכלים אלו אינם מוכנים להלבשת האור שלהם. משום שאינם מתבררים לגמרי בימי העיבור כנודע. ומשום זה נבחנו אורותיהם לבלתי נשלמים. והנה באמת מגיע תיקון לכל ז' האורות חג"ת נהי"מ דו"א, כי ע"כ המה צריכים לו' חדשים, כנודע. אלא המדובר הוא כאן מבחינת תיקון גמור להתלבשות בכלים: שזה אינו מגיע רק לג' האורות: חסד ת"ת ויסוד בלבד. כמבואר. (אות ח' וט').

פד) השמות הם בחי' הרשימות שנשארו באצילות, מע"ס דו"א, אחר שבירת הכלים. והמילואים, הם בחינת העביות ששמשו בנקודים, שעליהם יצאו כל הקומות דעסמ"ב במלכים דנקודים. והנה בימי העיבור, הגם שהווג נעשה על המ"ן של ז"א, מ"מ כיון שהיה בתוך היסודות דאו"א, אין השמות של ז"א יכולים לקבל שם תיקונם, ונבחן שרק בחינת המ"ן והעביות דז"א, שהם המילואים, קבלו שמה תיקונם מתוך התחברותם עם השמות דאו"א, אבל השמות דז"א מתחילים להגלות רק אחר שנולד ובא למקומו.

ויש עוד טעם ב', כי נודע שכל מדת שיעור קומה של הפרצוף תלויה במדת העביות שבמסך. ובפרצופי אצילות בא באמת כל שיעור העביות של הפרצוף עוד בימי העיבור, וכל ההבחן בין הגדלות אל הקטנות של הפרצוף, הוא רק במקום הזווג. כי בקטנות נמצא מקום הזווג בבחינת עינים, וע"כ אין לו אלא ג"ר לבד. ובגדלות יורדת הה"ת למקומה לפה, ע"כ הוא משיג ג"ר שלו. ולפיכך הכרח הוא שהעביות דד' הקומות עסמ"ב באים בהפרצוף בעת העיבור אלא מתוך שהווג הוא שלא במקומו ע"כ אין שם אלא נפש בלבד, כנ"ל. ונמצא שבחינת המילואים דעסמ"ב נכנסים בימי העיבור, אמנם השמות עצמם דעסמ"ב אינם מתגלים, משום שהווג הוא שלא במקומו, ואין שם אלא בחינת ב"ן בלבד, שהוא

ויורדין כל המלכיות שבהם בחזרה לבי"ע, שהם ל"ב מלכיות, ונשאר שמה רק רפ"ח ניצוצין, דהיינו ט"ר מכל נתיב הנקיים לגמרי מעביות המלכות, כי לא נשאר מהל"ב מלכיות רק בחי' רשימות דהתלבשות לבד. וע"כ המה מכונים בחינות הלובן שבולד, ובחי' קו ימין. ואז נכללים זה בזה בבחי' ג' גו ג'. וזהו נבחן ליום א' של ימי קליטה. ואח"כ פועלת אמא, שחז"ב שבה מזווגים ומורידים טפת הזווג בסוד הארת ה"ג, שהיא בחינת עביות של המלכות מבחינת מסך דקטנות שלה, מעת שהיתה בה הה"ת בעינים, שהיא נמתקת ממדת הרחמים, דהיינו בחינת מלכות דצמצום ב', כנודע. וה"ג אלו דאמא, מתחברות עם בחינת ל"ב מלכיות של התלבשות דאבא שנשארו בו לאחר הבריור דרפ"ח ניצוצין כנ"ל. והמה מתאחזים ונעשים לבחינת קו שמאל. וזהו נבחן ליום ב' דימי קליטה.

ואז אחר שכבר נמתקה בחינת העביות דמלכות בצורתה הראויה, דהיינו בחינת הקו שמאל ע"י הארת ה"ג דאמא, נעשה עליה הזווג דאו"א, שאור העליון המיוחס לאבא מכה ומעלה או"ח מהמסך שעל העביות שבקו שמאל המיוחס לאמא, ונמשך שמה קומה חדשה דע"ס: או"י מאבא, ואו"ח מאמא כנ"ל, וקומת האור הזה נקרא קו האמצעי, אשר ב' הקוים ימין ושמאל מתחברים בו, ומיכרעים בתוכו במעלה אחת בשוה. ופעולת הזווג הזה נבחן ליום ג' דימי קליטה. (אות ו' ובאו"פ ד"ה ביום).

פג) עיקר השלמות לא הגיע בימי העיבור רק לג' אורות: חסד ת"ת ויסוד. כי החסד הוא בחינת השורש של כל האור, ות"ת ויסוד הם בחי' קו האמצעי, דהיינו קומת הזווג שיצאה על העביות דז"א הנכלל במסכים דאו"א, כנ"ל בתשובה פ"ב. אכן בחינת השמאל שבו לא נתקן שם עוד בשלמות שיהיה שוה לקו ימין לגמרי, כי זה אינו נגמר עד שיעשה הזווג בבחינת ז"א עצמו במקומו אחר שנולד. גם בחינות

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קה

לנפש רוח. ומ' יום לנשמה. וג' חדשים לחיה. וביציאת הג' חדשים, ליחידה. ואז נגמרים נרנח"י דרוח הנפש. (אלף י"ז ד"ה הרי).

פח) בג' החדשים האחרונים, הווג הוא מבחינת המסך דמקום יסוד בינה עלאה, המוציא בכללו בחינת ג"ר דעובר, דהיינו בחינת נשמה חיה יחידה דנפש דכללות הפרצוף. והם צריכים ג"כ לד' זמנים כמו הנפש ורוח דעובר, לפרטות נרנח"י דג"ר אלו, שבג' ימי קליטה באה הנפש רוח דג"ר דעובר, ובמ' יום הגשמה דג"ר ובג' חדשים חיה דג"ר, ועם יציאת ג' החדשים באה יחידה דג"ר. ואין להקשות כיון שהם ג' אורות היו להם לבא בג' פעמים ד' זמנים, ע"ד ביאת הנפש רוח. והענין הוא, כי ג"ר חשובין כאחת, משום שאין שם באמת אלא בחינת בינה שהיא נשמה, אשר חיה ויחידה נכללים בה ומלווים בה, כי לחיה ויחידה אין כלים, כנודע. ולפיכך מספיק סדר אחד של ד' זמנים לכל הג"ר, שהוא לבחינת בינה ונשמה שבהם. (אלף י"ז ד"ה ועד"ז).

פט) ג' המילויים: י"ט, ל"ז, ומ"ו, של השמות ע"ב ס"ג מ"ה, הם בגי' קב. ונודע שהם כוללים כל המוחין דז"א הצריכים לו לסוד הווג דפ"פ עם הנוקבא. והנה אע"פ שהם תכלית שלמותו בעולם האצילות והתיקון, מ"מ כשנעריך אותם בערך שהיה לו בעולם הנקודים מטרם שביה"כ, אינם אלא בחינת הכתרים בנרנח"י דנפש, וחסרים ט"ר דאורות וט"ת דכלים בערך ז' המלכין קדמאין, ולפיכך נבחן כל התיקון דז"א בערך הקודם, כמו אחד מעשרה. וע"ז רמזו ז"ל רוצה אשה, דהיינו הנוקבא דז"א, בקב ותפלות, דהיינו בבחינת המילואים של המוחין דז"א דעולם התיקון, שהם בגי' ק"ב כנ"ל, יותר מבשרה קבין ופרישות, שהיו לז"א בעלה בעת הנקודים. כי אותם העשרה קבין, גרמו שבירת הכלים ופרישות ממנה, אבל עתה בתיקון, הגם שאין לה

אור הנפש כנודע. ורק בימי הגדלות אחר שה"ת, דהיינו העביות דעסמ"ב, יורדים למקומם, אז מתגלים בהם ההיות עצמם, ומתגדל קומתו לקומת אבא ואמא, כנודע. (אות י"א).

פה) המילוי דהוי"ה דאלפין, כזה: יוד הא ואו הא. היא י"ט. והיא בחינת עצמות ז"א, דהיינו קומת ו"ק, שהוא רוח נפש. והמילוי דהוי"ה דס"ג: יוד הי ואו הי, היא ל"ז, והיא קומת בינה, דהיינו אור נשמה. והמילוי דהוי"ה דע"ב: יוד הי ויו הי, היא מ"ו, והיא קומת חכמה דהיינו חיה. (אות י"ב).

פו) בג' חדשים הראשונים, הווג הוא מבחינת מסך דיסוד תבונה, המוציא בכללו רק בחינת נפש דעובר, דהיינו נפש דנפש דכללות הפרצוף, כי כללות קומת העובר, אינו אלא נפש. אמנם גם בנפש דנפש הזה, נבחינים בו ג"כ ע"ס, שהם נרנח"י, שהם נכנסים בעיבור בד' זמנים, שהם: בג' ימי קליטה בסופם, נגמר להכנס בו מילוי מ"ה, ומשיג העיבור רוח נפש דנפש הנפש. ובגמר מ' יום, נגמר להכנס בו ל"ז ניצוצין דמילוי ס"ג, והוא משיג בחינת נשמה דנפש הנפש. ובגמר ג' חדשים נגמר להכנס בו מילוי ע"ב, שהם מ"ו ניצוצין, והוא משיג חיה דנפש הנפש. ועם יציאת הג' חדשים, הוא משיג יחידה דנפש. ובזה נשלמים נרנח"י דנפש הנפש, שבג' החדשים הראשונים, בסוד מדור התחתון. (אות י"ט וכ"א).

פז) בג' החדשים האמצעים, הווג הוא מבחינת המסך דמקום החתך, המוציא בכללו בחינת רוח דעובר, דהיינו בחינת רוח דנפש, מכללות הפרצוף אכן גם ברוח דנפש והיא יש ג"כ נרנח"י הנכנסים בו בד' זמנים, בהמשך ג' החדשים האמצעים. כי גם הם נחלקים לד' זמנים ע"ד הזמנים דג' החדשים הראשונים, שהם ג' ימי קליטה

הקומה, מכונה קב, על שם שיש בה ק"ב אותיות. ע"י להלן תשובה צ"ה. וכיון שאחורים אלו לא קבלו תיקונם בתחלת התיקון דעולם האצילות, ע"כ המה נקראים ק"ב חרובין, כלומר, שהחורבן דשביה"כ שורה עליהם. ונקראים ג"כ קב ישן, בערך הניצוצין שקבלו תיקונם בעולם התיקון ממ"ה החדש, שהם ג"כ מכונים ק"ב על שם הגימטריא של המילואים דג' השמות ע"ב ס"ג מ"ה, שעולים בחשבון ק"ב, שהם כל בחינת הגדלות ופב"פ שיש בעולם התיקון מבחינת מ"ה החדש, וע"כ הם מכונים קב חדש. גם הקב ישן נבחן לקב בלתי טהור, כי עדיין לא נברך לעלות מבי"ע להתחבר לקדושת האצילות, והקב חדש שכבר נברר ועלה לאצילות הוא נבחן לקב טהור. (אות כ"ז).

צה) ענין המדרגות האלו מבוארים

בדברי הרב בע"ח שער י"ח בדרוש רפ"ח ניצוצין ונתבאר שם, שיש להבחין בכל קומה את ההויה הפשוטה שבה: בבחינות אותיות ביושר וריבוע, ומבחינות החשבון דאותיות ביושר וריבוע. וכן את הויה במילוי שבה: בבחינות אותיות ביושר וריבוע, ומבחינות החשבון דאותיות ביושר וריבוע. שהם ח' מדרגות.

פירוש הדברים: כי המילואים של הויות, המה בחינות המסך והעביות המתוקן בכלי המלכות שעליהם נעשה הזווג, ועל פיהם נמדדת הקומה של הפרצוף, כנודע. ומתוך שבחינת הממטה למעלה של הזווג הנקרא ראש אינו נבחן לבחינת כלים, אלא לשורש להם בלבד, משום שאין העביות שבאו"ח יכול להתעלות במשהו ממטה למעלה, כנודע. ע"כ נבחן תמיד כל ראש של פרצוף, שהוא בהויה בלתי מילוי, כי המילוי, שפירושה עביות אינו יכול להתעלות ממטה למעלה לע"ס דהויה דראש, וע"כ הוא נבחן להויה פשוטה בלי שום מילוי.

לפיכך אין המילוי נבחן רק בבחי ממעלה למטה של הזווג, שנקרא בשם גוף

אלא קב אחד מהם, הרי הוא גורם לה תפלות, שפירשו, חיבור עמה פב"פ. (אות כ"ה).

צ) התיקון של כל הקומות דאצילות שנתקן בהם בקביעות, נבחנו בערך הנקודים בגדלותם, רק בערך נרנח"י דנפש לבד. ונמצא שכל הגדלות שז"א משיג באצילות, אינם אלא בחי נפש, בערך שהיה לו בגדלות דנקודים. ולפי זה נמצא, שבעת עיבורו, שאז אין לו עוד אלא בחינת נפש דכללות פרצופו, הרי הוא אז בערך הנקודים רק חלק אחד ממאה, שה"ס חלתו של עולם הנקודים, כי אפילו בעת גדלותו אין לו באצילות רק אחד מעשרה. כנ"ל. (אות כ"ד).

צא) ע"י לעיל בתשובה ע"ג.

צב) ע"י לעיל תשובה ס"ט.

צג) בחינת התיקון דעיבור הז"א, נקרא בשם חלה, בסוד חלתו של עולם, שהוא אחד ממאה, כנ"ל תשובה צ'. גם נק' בשם ק"ב, על הגימטריא דג' המילואים דע"ב ס"ג מ"ה, ונקרא קב טהור. ונגד זה יש קב חרובין, שהם בחינת המלכים מטרם שנבררו, שעדיין בחינת החורבן דשבירת הכלים רוכב עליהם. וע"כ ב"ה סברי מקביים לחלה, כי צריכים לרמוז על בחינת קב טהור שה"ס תיקון הראשון של הבריורים העולים מבי"ע לסוד העובר, שהוא ג' המילואים שהם בגי' ק"ב. וגם צריכים לרמוז על בחינת המלכים מטרם הבריור, שהם בחינת הקב שאינו טהור, שמהם נברר קב הטהור. וע"כ צריכים לקביים. וב"ש סברי שעל הקב שאינו טהור אין צורך לרמוז, אלא על קב הטהור בלבד, שה"ס חלתו של עולם. וע"כ סברי מקב לחלה. (אות כ"ד).

צד) מדרגה ה' שבכל קומה שיצאה בז"ת דנקודים, שהיא בחינת האחורים של

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קז

שהיא הג"ע שלה. והוי"ה בריבוע, כזה:
י, י"ה, י"ה, י"ה, י"ה, נבחת לבחינת
אחורים של הקומה.

ומעתה יצא לנו להבחין ד' מדרגות
בכל קומה, הן בראש שלה, והן בגוף שלה.
שהן: ב' מדרגות בעצמות של הספירות,
המכונות בשם אותיות של הוי"ה, א' בחינת
הפנים דאותיות מהוי"ה דיושר, דהיינו ט"ס
הראשונות מבחינת גו"ע שבה. ב' בחינת
אחורים דאותה הוי"ה, שהיא הריבוע שלה,
דהיינו ט"ס הראשונות מבחינת אח"פ שבה.
וכן יש ב' מדרגות בבחינת המלכיות של
הקומות, הנקראות בשם חשבון של
האותיות: א' היא החשבון של אותיות הוי"ה
דיושר, שהוא המלכות המשמשת בזווג
בבחינת הפנים של הקומה, דהיינו בגו"ע
שבה.

ב' היא החשבון שבאותיות דהוי"ה
בריבוע, שהיא המלכות המשמשת בזווג
בבחי' האחורים של הקומה, דהיינו אח"פ
שבה. וזה נוהג בהכרח בין בראש ובין
בגוף, הרי לך ד' מדרגות: פו"א דאותיות,
ופו"א דחשבון בראש, שנקרא בשם הוי"ה
פשוטה. וד' מדרגות: פו"א דאותיות, ופו"א
דחשבון בגוף, שנקרא בשם הוי"ה במילוי.
הנה נתבאר לך היטב ח' המדרגות שיש
בכל קומה, שהרב עוסק בהם בענין ירידת
רפ"ח ניצוצין, בע"ח שער י"ח. וכן כאן
באות י' ואות כ"ו.

והעיקר מה שצריכין להבין בהם
לעניננו הוא, המדרגה ה' וה' וה' שהן
ג' מדרגות הראשונות דמדרגות דגוף,
שמדרגה ה' של הוי"ה דע"ב, הוא עצמות
העשר אותיות דהוי"ה דיושר: יוד הי ויו
הי, שהם ט"ס הראשונות דבחינת ע"ס
דפנים דגוף מקומת ע"ב, דהיינו גו"ע שלה.
ומדרגה ואו היא עצמות האותיות דהוי"ה
במילוי ע"ב בבחינת הריבוע שבה, שהם:
יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי.
שהם כ"ו אותיות, שפירושם, ט"ס הראשונות

הפרצוף, משום שהמסך והעביות מתערב
בהא"ח היורד ממעלה למטה, ונעשה לכלים
להלבשת האורות, כנודע. וע"כ כל גוף נבחן
להוי"ה במילוי, אשר כל שבחה של הוי"ה
ההיא ניכרת ומתבארת, על פי המילוי שבה.
משא"כ בראש, אין שיעורה של הקומה ניכרת
שם, ואיננו מתבארת לנו, משום שאין שם
בחינת מילוי, שאין המילוי מתגלה ממטה
למעלה, כנ"ל, שהיא הוי"ה פשוטה תמיד
בכל הקומות. וז"ס שאין לנו תפיסה והשגה
בשום ראש, אלא בבחינת הגוף.

ואחר שידענו היטב ההבחן בין הוי"ה
פשוטה להויה מליאה, יש עוד לידע ההבחן
מאותיות של הוי"ה אל בחינות החשבון של
האותיות מאותה ההויה. ותדע, כי המסך
והעביות המתוקן בכלי המלכות, שמעלית
או"ח בעת הזווג הן מבחינת ממטה למעלה
שהוא הראש, והן מבחינת ממעלה למטה
שהוא הגוף, הנה המלכות ההיא נקראת תמיד
בשם חשבון, משום שמדת השיעור קומה,
וכל הבחינות שבפרצוף תלוים רק בהמסך
ועביות ההיא, בדומה לחשבון, המבאר לנו
שיעור של המהותים בדיוק גמור. ועל פי
זה נבחן תמיד בין עיקר מהותה של הקומה,
דהיינו ה"ס הראשונות שבה, שהן עצם
האותיות של ההוי"ה. ובין החשבון של אלו
האותיות דהיינו בחינת מלכות שבה. שמהות
הע"ס של הקומה נקראת בשם עצמות
האותיות דהוי"ה ההיא, ובחינת המלכות עם
המסך ועביות שבה, המקבלת הזווג מאור
העליון ומעלית או"ח, היא נקראת בשם
הגימטריא והחשבון דאותיות שבהוי"ה
ההיא.

ואחר צמצום הב', שה"ת עלתה לעינים,
והוציאה אח"פ מחוץ למדרגה, ונתחלקו כל
המדרגות לב' בחינות: פנים ואחורים,
כנודע. יצא לנו להבין בכל הוי"ה את
בחינת הפנים שלה, ואת בחינת האחורים
שבה. ואלו מתבטאים בהוי"ה ביושר, והוי"ה
בריבוע. כי הוי"ה ביושר, דהיינו שאותיותיה
כסדרן, נבחת לבחינת פנים של הקומה,

אלף קח חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

הממעלה למטה של מוח הדעת המתפשט בפנימיות הגוף, היא בחינת מלך הדעת דנקודים. באופן שהגוף שהוא חג"ת נהי"מ, יש בו בו בחינות חג"ת נהי"מ: א' בפנימיות, וב' בחיצוניות. וחג"ת נהי"מ הפנימים, נקראים בשם דעת. וחג"ת נהי"מ החיצוניים, נקראים בשם גוף. ולכן כמו שמבחינים ד' הקומות עסמ"ב בחג"ת נהי"מ החיצונים דנקודים, הנה עד"ו ממש מבחינים חג"ת נהי"מ פנימים גם במלך הדעת: שחג"ת שלו, הוא בחינת הממעלה למטה, שנתפשט מהווג דהסתכלות עיינין דאו"א עלאין זה בזה, ונתפשט במלך הדעת. ונהי"י של הדעת, הוא בחינת הממעלה למטה שנתפשט מהווג דהסתכלות עיינין דיסור"ת זה בזה, שהמה בחינת הפנימיות של ד' מלכי תנהי"מ דנקודים.

ולפיכך אין שום צורך לפרש את בחינת הניצוצין שנפלו במלך הדעת דנקודים במיוחד, כי אין בהם שום הבחנה מיוחדת, כי גם הם מתחלקים בד' הקומות: ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן, שיש בכל אחר ח' מדרגות: ד' בראש בשם יושר וריבוע דאותיות הפשוט וחשובים, וד' בגוף בשם יושר וריבוע דאותיות המלאים וחשובים.

צח) ענין ה' מדרגות הראשונות של הוי"ה דע"ב, דהיינו של מלך החד, שהרב אומר שנשארו באצילות, אין הפירוש שהם לא נשברו כלל, כי זה ודאי שכל הבחינות של ז"ת דנקודים נשברו ונפלו לבי"ע, הן בחינת הפנים שלהם, והן בחינת האחור שלהם כמ"ש בכמה מקומות. אלא שהמדובר הוא רק בבחינת הניצוצין בלבד.

כי כבר ידעת ההפך מאורות אל הניצוצין, שהם בחינת ג"ר וו"ק הנבחרים בהרשימות שנשארו מהאורות שנסתלקו מהכלים השבורים אשר אור הו"ה שבהרשימות, שפירושם בחינת ג"ר שבהם, הם נשארו באצילות בבחינות רשימות, ולא ירדו עם הכלים השבורים לבי"ע, כי הפרסא

דבחינת י"ס דאחורים דגוף מקומת ע"ב. דהיינו בחינת אח"פ שבה. ומדרגה הו', היא הגימטריא והחשבון של עשר האותיות דהוי"ה דיושר, דהיינו בחינת המלכות דבחינת ע"ס דפנים דגוף מקומת ע"ב. ואותם ח' המדרגות המתבארות בקומת ע"ב נוהגות בכל הקומות: בס"ג ומ"ה וב"ן, ד' מדרגות בראש שלהם נקרא הוי"ה פשוטה, וד' מדרגות בגוף שלהם הנקראת הוי"ה במילוי. (אות כ"ו).

צו) משונה חג"ת דו"א דנקודים, מכל בחינת חג"ת דו"א הנוהגים באצילות. כי חג"ת נהי"מ דנקודים, המה ז' קומות נבדלות שיצאו בזו אחר זו, שכל אחת יצאה, אחר שבירתה של העליונה ממנה. כי הממעלה למטה מקומת אבא, נתלבש במלך החד, ואחר שנשבר, נעשה הווג בקומת אמא, אשר הממעלה למטה דקומת אמא, נתלבשה במלך הגבורה. ואחר שנשבר הגבורה, נעשה הווג בבחינת היסודות דאו"א, והמעלה למטה שלהם, נתלבשה במלך הת"ת עד החוה. ועד"ו יצאו ד' המלכים תנהי"מ דנקודים מיסור"ת, בזה אחר זה. וע"כ נבחן מלך החד להוי"ה דע"ב. להיותו נמשך מקומת אבא, שהוא ע"ב. וכן מלך הגבורה נבחן להוי"ה דס"ג, להיותו נמשך מקומת אמא שהיא ס"ג. וכן ת"ת נבחן להוי"ה דמ"ה, להיותו נמשך מבחינת היסודות דאו"א שהם קומת מ"ה. כמ"ש כל זה היטב בחלק ז' מה שאין כן חג"ת נהי"מ דו"א בכל המדרגות שלו באצילות, הנה הם כבר נתקשרו יחד ע"י העיבור בסוד עלית ג' גו' ג', ואפילו מדרגת הנפש דנקודים, כבר כלולה מכל חג"ת נהי"מ יחד, וכן קומת מ"ה שהיא רוח כלולה מכח חג"ת נהי"מ יחד, וכן יתר הקומות. (עץ חיים שער י"ח פרק ב').

צז) אין ספירת הדעת מוסיפה כלום על מספר ע"ס כח"ב חג"ת נהי"מ. אלא שהראש הוא כח"ב או חב"ד, ובחינת

חלק יא לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קט

וב"ן. דהיינו רק בחינת הרשימות שנשארו אחר הסתלקות האורות ושביה"כ, ולא תטעה שהמדובר הוא שהמדרגות האלו לא נשברו כלום, כי זה פשוט הוא שכל ז"ת נשברו פנים ואחור, ולא נשתייר מהם כלום באצילות. (ע"ח שער י"ח פ"ב).

(צט) ע"י בתשובה צ"ח.

(ק) נודע, שספירת החסד קבלה הממעלה למטה שנתפשט מגופא דאבא עלאה, שיצא על מסך דבחי"ג, שהיא קומת ע"ב. וספירת הגבורה דז"א קבלה הממעלה למטה שנתפשט מגופא דאמא שיצא על מסך דבחי"ב, הנחשב לבחי' ו"ק וגוף בערך קומת ע"ב. וע"כ יש הפרש גדול בין חסד לגבורה, כי החסד שקבל מקומת ע"ב, ע"כ גם בחי' חג"ת שלו עד החוזה, כלומר בחינת ה"ט"ס הראשונות דגוף שלו, נחשב ג"כ לבחינת ג"ר, שהם ב' המדרגות יושר וריבוע דעשר האותיות דמילוי ע"ב. אלא מחוזה ולמטה, ששם כבר נמצא המלכות דע"ס דפנים, שהיא מדרגה ה', היא נחשבת לו"ק דרשימות היורדים לבחי"ע, כנ"ל בתשובה צ"ח.

אבל גבורה דנקודים, שקבלה בחי' הממעלה למטה דקומת ס"ג, הנה רק בחינת הראש שלה נחשב לג"ר, שהם ד' המדרגות הראשונות, דהיינו יושר וריבוע דאותיות הוי"ה הפשוטה וחשובה, אבל בחינת הגוף שלה, ואפילו מדרגה ה', שהיא ה"ט"ס הראשונות דהוי"ה במילוי ס"ג, כבר נבחנו לבחינת ו"ק, ויכולים לירד לבחי"ע. וע"כ לא נשאר ממנה בבחי' רשימות, רק ד' המדרגות הראשונות בלבד. (ע"ח ש"ח פ"ב).

(קא) תפארת דז"א דנקודים שקבלה הממעלה למטה מבחינת יסודות דאז"א, שיצא על המסך דבחי"א, הנה נחשבת לבחינת גוף בלי ראש, מצד האורות, וראש בלי גוף מצד הכלים, כנודע. וע"כ נבחן

מעכב עליהם. וע"כ אינם יכולים להשאר בתוך הכלים ממש בדרך כל הרשימות. אבל בחי' אור העב שבהרשימות, שפירושם בחינת הו"ק שבהם, מתוך שאין הפרסא מעכב עליהם, המה יכולים לירד עם הכלים לבחי"ע, ולהתלבש בהם, כדרך כל הרשימות והבן זה היטב. וזה החלק של הרשימות שירדו עם הכלים לבחי"ע, נקרא תמיד בשם ניצוצין. והחלק שנשאר באצילות נקרא תמיד בשם רשימות.

ועם זה תבין, שמן ו' מדרגות הראשונות דע"ב, שהוא בחי' הממעלה למטה מקומת אבא עלאה דנקודים שירד ונתפשט במלך החסד דנקודים, כנ"ל בתשובה צ"ו. אי אפשר שירדו מהם ניצוצין לבחי"ע, כי הרשימות שנשארו מ' מדרגות אלו אחר שבירת מלך החסד, הנה הם כולם בחינת ג"ר, וכבר ידעת שג"ר דרשימות אינם יכולים לעבור הפרסא ולירד לבחי"ע, רק ממדרגה ה' ואילך, שהיא בחינת המלכיות דבחינת ע"ס דפנים דאותה הקומה, כנ"ל בתשובה צ"ה. הנה היא בחינת אור העב שברשימו, דהיינו ו"ק דרשימות, והם יכולים לירד עם הכלים לבחי"ע ולהתלבש בהם כדרך הרשימות הנשארים בכלים כדי להחיותם. משום שעליהם אין הפרסא מעכב, להיותם בחינת חסדים שאין הצמצום שורה עליהם כנודע.

אמנם ו' מדרגות הראשונות, שהם ד' המדרגות שבראש דקומת ע"ב, וב' מדרגות הראשונות דגוף הקומה, שהם מדרגה ה', שהיא בחי' עשר האותיות בעצמותם, הרמוזים לט"ס ראשונות, וכן מדרגה ה' שהיא בחינת הריבוע דעשר האותיות אלו, הרמוזים ג"כ לבחינת ט"ר של הקומה, הנה אפילו הרשימות שנשארו אחר הסתלקותם, המה ג"כ בחינת ג"ר, ואינם יכולים לעבור הפרסא ולהתלבש בכלים בבחי"ע, וז"ש הרב שמהם לא ירדו ניצוצין. ועד"ז תבין, ענין ההשארה באצילות שחושב הרב בשאר הקומות: ס"ג מ"ה

אלף קי חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

קד) לא נתקנו באצילות זולת בחינת הפנים דכלים של הנקודים, דהיינו בחינות גו"ע שבהם, שהם בחי' מדרגה ה' (ע"י תשובה צ"ה) אבל בחי' האחרים דכלים דנקודים לא נתקנו, שהם בחינת אח"פ שבהם, הנקרא מדרגה הו'. (ע"י תשובה צ"ה) וע"כ החורבן דשביה"כ עדיין שורה עליהם, כי לא נתעלו מבי"ע, ולפיכך נקראו גם בחי' הרשימות שלהם שנשארו באצילות, שהם ק"ב אותיות הריבוע של עשר האותיות שבמילוי ע"ב, שהם מדרגה הו', בשם קב חרובין, משום שהמילואים אינם עולים עמהם בזווג להחזיר להם אורותיהם שנסתלקו מהם בזמן שביה"כ שזה נבחן בשם חורבן. (אות כ"ו).

קה) זה הכלל, שהבחינה העליונה שבהמדרגות, כוללת בתוכה כל המדרגות, שלמטה ממנה. ולכן כיון שאחרים דע"ב, הם הבחינה העליונה של כל בחינות האחרים של הקומות דנקודים, ע"כ המה נכללים בהם, ואין מן הצורך לחשוב אותם. (שם).

קו) נודע שלא נתקנו באצילות זולת מהכלים דפנים דנקודים שהם בחי' גו"ע דכל אחד, אבל אח"פ של כל אחד לא נתקנו, שהם בחינת הקב חרובין. כנ"ל בשובה ק"ד. ואע"פ שבגדלות יורדת הה"ת מעינים לפה ומחזירים האח"פ למקומם, נמצא שגם האחרים מתתקנים באצילות. אמנם אלו אח"פ המוחזרים אל המדרגות בעת גדלות הם בחינת קב חדש דמ"ה החדש, הנקרא נה"י חדשים, שכל תיקונם הוא בדרך עלייתם לאצילות, אבל הקב ישן שהם המדרגה הו', דהיינו אחרים דפרצופי נקודים עצמם, שנתפשטו בשעתם עד לנקודה דעוה"ז, הנה הם נשארים בחורבנם, בכל המשך השתא אלפי שני, עד לגמר התיקון, אשר אז ימטי רגלין ברגלין, דהיינו שיחזור ויתוקן כל אחרים ששמשו בנקודים, והנה"י, שהם הרגלין, יתפשטו בשוה עם

שארין בו שום התפשטות מבחינת התלבשות האור בכלים מלמעלה למטה. ונמצא שהמלכיות דראש, נחשבות ג"כ לבחינת ו"ק, כי במקום שממלכות דראש מתפשטת לבחינת ממעלה למטה, נעשתה המלכות דראש לבחינת כתר דגוף, ואז גם המלכות נחשבת לבחינת ג"ר וראש, משא"כ במקום שמלכות אינה מתפשטת לבחי' גוף ממעלה למטה, הנה נחשבת גם היא לבחינת גוף אע"פ שהיא משמשת בראש. וע"כ לא נשאר מקומת מ"ה כי אם ב' המדרגות העליונות, שהן ישר וריבוע דאותיות דהוי"ה דפשוט, שפירושם ט"ר דראש, אבל מדרגה הג' שהיא בחינת החשבון דאותיות דיושר דהוי"ה דפשוט, שפירושו בחינת מלכות דראש, הנה נחשבת לבחינת ו"ק, וגם היא יורדת לבי"ע להתלבש בהכלים בבחינת ניצוצין. (שם).

קב) בחינת מלכות דז"א דנקודים שהיא הב"ן שלו, נחשבת רק הפנים שלה שבראש לבחינת ג"ר, אבל בחינת אחרים דראש שהיא המדרגה הב', דהיינו אחר דאותיות הוי"ה דפשוט, כבר נחשב לבחינת ו"ק ויכול לירד בבחינת ניצוצין לבי"ע, וע"כ לא נשאר ממנה אלא רק המדרגה הא' לבד. (שם).

קג) כבר ידעת שאין הבחן בין הגדלות והקטנות בשיעור העביות אלא במקום הזווג, כי כל שיעור העביות בא בפרצוף בעת עיבורו, ואפילו העביות דקומת ע"ב, ועכ"ז אין שם אלא קומת נפש משום שהזווג הוא שלא במקומו, כמ"ש בתשובה פ"ד. עש"ה. באופן שכל בחינות העביות דע"ב ס"ג מ"ה, נשלמו לגמרי להכנס בימי עיבורו, שהמה נקראים בחינות המילואים שלהם בלי השמות. אמנם השמות דע"ב ס"ג מ"ה, כלומר בחינת הזווג דעביות עם האור העליון המוציא הקומות שלהם, זה אינו נעשה אלא אחר שנולד ומשיג את גדלותו, כי אז יורד מקום הזווג מעינים ובא למקומו, כנודע. (אות י"ב).

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קיא

של הויות דע"ב ס"ג מ"ה עצמם. כמבואר.
(אות ל"ה ובא"פ דף א' כ"ג ד"ה כשהשם).

קז) ע"י תשובה ק"ו.

קח) הנה כל פרצופי אצילות מבחינת מוחין הקבועים בהם, לא יצאו כפי מדרגתם עצמם, אלא כל אחד יצא במדרגה אחת למטה ממנו. כי א"א שהוא בחינת כתר, יצא במדרגת ע"ב, ואו"א שהם מדרגת ע"ב יצאו במדרגת ס"ג. כנודע, שא"א לקח ע"ב דמ"ה, ואו"א לקחו ס"ג דמ"ה. אמנם ממדרגת עצמם, נשאר כל אחד בבחינת ו"ק, דהיינו בששה כלים חג"ת נה"י בלבד, וחסרים ג"ר מבחינת האורות ונה"י מבחינת הכלים.

והנה כדי להוליד לזו"ן, צריכים או"א להשיג בחינתם עצמם, דהיינו לקומת ע"ב, כקומת א"א דקביעות, כי אין זוג דהולדה אלא מבחינת ע"ב, כנודע. אמנם אין להם מבחינת א"א אלא חג"ת נה"י לבד, כי המה מלבישים אותו מגרון ולמטה, כנודע.

ולפיכך צריכים ב"פ עלאין וב"פ אמצעים דחג"ת דא"א, לעלות ולהעשות לבחינת חב"ד דקומת או"א, וב"פ עלאין דנו"ה דא"א, עולים ומתחברים עם ב' פרקים התחתונים דחג"ת דא"א שנשארו להיות חג"ת דאו"א, ופרקין האמצעי עם פרקין התחתונים דנו"ה דא"א, נשארים לבחינת נה"י דקומת או"א דהיינו ממש ע"ד התחלקות ו"ק דז"א, בשעה שהוא משיג מוחין וג"ר. והבן היטב.

ונתבאר, אשר לעת הזווג לצורך העיבור דז"א, הכרח הוא, שב"פ עלאין דנו"ה דא"א יעלו לבחינת חג"ת דאו"א ותדע שאלו הב"פ דנו"ה נעשו שם באו"א לבחינת דדים, אשר אח"כ לאחר שנולד ז"א, הוא מקבל משם בחינת המוחין דיניקה שלו. כמ"ש בחלק י"ב. בע"ה.

וה"ס ביאת החלב בהדדים בתחלת ימי העיבור, כי תכף בתחלת הזווג לצורך העיבור, הכרח הוא, שכבר עלו ב"פ עלאין דנו"ה דא"א להעשות חג"ת לאו"א, וע"כ

רגלי א"ק עד לנקודה דעוה"ז, בסו"ה ועמדו רגליו על הר הויתים.

ולפיכך אפילו ביום השבת, שאז עולה ז"א עד א"א, ונמצא אז בכל השלימות כמו שהיה בזמן הנקודים כנודע. הנה כל זה הוא רק מצד האורות בלבד, אבל לא מצד הכלים, כי הקב ישן דנקודים עדיין בחורבנו עומד, כי לא נתבטל הפרסא שמתחת אצילות, ואין אורות דאצילות יכולים להתפשט למקום ב"ע במקומם, אלא שמחזה ולמעלה דבחינת ב"ע בכללות, עולים ומקבלים תיקונם למעלה באצילות. אבל מחזה דכללות ב"ע ולמטה, אינו יכול להתקן אפילו בדרך עליה. ונמצאים אלו י"ד ספירות שמחזה ולמטה. שהם תנה"י דיצירה וע"ס דעשיה, בלי שום בירור ושם עומדים שיו"ר מלכין קדמאין שלא נבררו, דהיינו אותם השייכים למדרגה ה', שנקראת קב חרובין ונמצאו שם בין הקליפות.

ועכ"ז מגיע למלכים אלו שלא נבררו, הארה גדולה ביום השבת, כי יוצאים עכ"פ משביה של הקליפות, ונחשבים אז לבחינת נשמה אליהם. והארה זו המה מקבלים מז"א דאצילות בסוד יציאתו מרה"י, שהוא אצילות, לרה"ר שהוא מקום הקליפות, דהיינו למטה מחזה דכללות ב"ע, ששם עומדים המלכים שלא נבררו, ומקום הקליפות נקרא רשות הרבים. אמנם ודאי שאין אור אצילות יכול להתפשט לב"ע גם ביום השבת, כי הפרסא דאצילות מעכב עליו, אלא בחינת המילואים של השמות לבד, שהם בחינות אור חסדים ואור העב, שיכולים לעבור הפרסא, אבל השמות עצמם, דהיינו בחינת ג"ר שבהם אינם מתפשטים.

וזה שאומר הרב, שהז"א יוצא בקב שלו מרה"י לרה"ר ביום השבת, כדי לפרנס אלו המלכים העומדים מחזה ולמטה דבי"ע בין הקליפות. כי רק בחינות המילואים של ג' השמות ע"ב ס"ג מ"ה, שבגי' ק"ב יוצאים להאיר לאלו המלכים, ולא השמות

אלף קיב חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

ק"ח, אלא כלפי ז"א מתחיל להיות ניכר בעת שמתחיל היניקה שלו, כנ"ל.

קיב) עלית ב"פ עלאין דנו"ה דא"א לחג"ת דא"א, להיות ב' דדים לצורך יניקה דז"א, גרמה הכרח התחלקות הנה"י דא"א לג' שלישים, שב"ש עלו למעלה לחג"ת דא"א, וד' שלישים דנו"ה שנשאו למטה, שמאלו שנשאו למטה נעשו ו"ק דז"א. ומבחינת הזווג דימי קליטה, עדיין לא היה ניכר כלפי ז"א, אלא מתחילת ימי יניקתו, שהוא ממ' יום. כנ"ל בתשובה קי"א. (אות פ"ו).

קיג) בעת צמצום ב' שעלתה ה"ת בעינים, ונעשתה לקו שמאל בכל ספירה וספירה מהע"ס, כנודע. הנה יחד עם זה, כיון שכל ספירה מהע"ס כלולה מכל הע"ס, גרמה ירידת אח"פ מכל ספירה למדרגה התחתונה ממנה, ולא נשאר בכל ספירה זולת גו"ע שלה לבד. ויש כאן הפרש בין ספירות דחג"ת לספירות דנה"י. כי ספירות דחג"ת עיקרן מאמא עלאה, וע"כ נבחן בחינת אח"פ שלה רק לנה"י לבד, משום שהמסך דה"ת שעלתה לשם, אינו שולט על חג"ת דאמא, להיותה בחינת אור דחסדים, כנודע. וע"כ נבחן רק השלישים התחתונים שיצאו לבר מהמדרגה. אבל הספירות דנה"י, שאין להם שורש באמא עצמה בבחינת ג"ר שלה, כי עיקרן הם מישו"ת כנודע. ע"כ האח"פ שלהם כוללים כל הז"ת שהם חג"ת נה"י, כי ג"ר דישו"ת מלבישים על חג"ת דאמא, וע"כ רק הג"ר לבד נבחנים לגו"ע שנשאו למעלה ממסך, וכל הז"ת ירדו לחוץ מהמדרגה.

ועפ"ז נמצא, שבכל ספירה וספירה מחג"ת נשאים הפרקים העליונים עם הפרקים האמצעים בהמדרגה, שהם חב"ד חג"ת, ורק השלישים התחתונים מהם, שהם נה"י, נמצאים למטה מהמסך, אבל בכל ספירה מספירות דנה"י, לא נשאר למעלה ממסך, רק ג"ר שלהם שהם חב"ד דהיינו

תכף הגיע לשם החלב. שז"ס דם המתהפך ונעשה לחלב, כי האורות דנה"י מכוונים בשם דם, להיותם מבחינת מסך דסיום, והאורות דוממים שם, כלומר שאינם יכולים לעבור עוד ולהתפשט, אלא שנפסקים בהארתם. וע"כ הם מכוונים בשם דם. אבל עתה כשב"פ עלאין דנו"ה עולים ונעשים לחג"ת, הרי קנו בזה בחינת השפעה והתפשטות, בבחינת חלב. (אלף ל"ג אות מ"ד).

קט) נודע שה' הבחינות כח"ב זו"ן מבחינת אור החסדים, נקראות חג"ת נ"ה, אשר כח"ב ירדו לבחינת חג"ת, וז"א הוא נצח, והנוקבא היא הוד. ונמצא שז"א בעיקרו הוא בחינת נצח ולפיכך בעיבור, הוא נוטל מא"א מנצח, והנוקבא מהוד, גם נוטל מת"ת ויסוד דא"א, שהם בחינת קו אמצעי, שמהם נמשך כל תיקוני דז"א. (אות מ"ג).

קי) ע"י תשובה ק"ט.

קיא) כבר ידעת שהששה כלים חג"ת נה"י דא"א המתלכשים באו"א, נעשים לע"ס דע"ב דא"א בעת הזווג שלהם לצורך העיבור דז"א, שהפרקין האמצעים והעליונים דחג"ת דא"א נעשים לג"ר דא"א, וב"פ עלאין דנו"ה דא"א, עולים ומתחברים עם הפרקים התחתונים דחג"ת דא"א שנשאו מהם, ונעשים לחג"ת דא"א, והם שנעשו לדדים דא"א, שמהם מקבל ז"א את המוחין דיניקה שלו, כנ"ל בתשובה ק"ח עש"ה. ואפילו היניקה דעיבור מה שיונק דרך טבורו ממעי אמא, הוא ג"כ נמשך מאותם ב"פ נו"ה דא"א שנעשו לחג"ת דא"א, וע"כ נבחן אשר היניקה דז"א גורמת להתחלקות ע"ס דנה"י דא"א לג"ש, שהעליונים עלו לבחינת דדים. כנ"ל. והפרקים האמצעים והתחתונים דנה"י דא"א נשאו למטה. לבחינת נה"י דא"א. והנה באמת נעשה התחלקות הנה"י דא"א עוד לפני הזווג דעיבור ז"א, כנ"ל בתשובה

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קיג

דא"א. ונוקבא דו"א נעשתה משליש תחתון דהוד דא"א. (אות ג').

קית) מיסוד דעתיק המלוכש בשליש תחתון דת"ת דא"א, בעת העיבור, ממנו נעשה הכתר דו"א בעיבור. (אות נ"א).

קיט) נודע, שלעת הווג לצורך ז"א השיגו או"א קומת ע"ב. וו"ק שהלבישו מא"א נתפשטו לע"ס, ונמצאו ב"פ עליונים דנו"ה דא"א, שעלו ונעשו לחג"ת דא"א, בצירוף עם ג"ש התחתונים דחג"ת שלא עלו לג"ר. ונבחו אז הת"ת דא"א ל' שחציה העליונה נשאר לאו"א, שהם ג"ש תחתונים דחג"ת וחציה התחתון. שהם חג"ש העליונים של נה"י שעלו ונעשו לחג"ת, המה נעשו לחב"ד דו"א. כמ"ש הרב באות נ"ו. אמנם בעובר היסוד לא היה יכול לעלות, אלא ב"ש העליונים דנו"ה לבר, כנ"ל בתשובה קט"ו. ונמצאו אלו ב"ש העליונים דנו"ה, נעשו למוחין דיניקה דו"א, שה"ס הדדים. (אות ס"ט).

קכ) ע"י לעיל בתשובה קי"ט.

קכא) כי הע"ס דנה"י דא"א, נתחלקו לג' שלישים: חב"ד חג"ת נה"י כי כל אחד מנה"י נחלק לג' פרקים. והנה הפרק עליון דנצח, עלה לחג"ת למוח דיניקה, שאין ז"א נוטל ממנו בזמן עיבורו. ונשארו למטה ב' פרקים דנצח, ומתוך עלית נה"י דא"א לחג"ת המה נכללו זה בזה, ונמצא פרק אמצעי דנצח נכלל ג"כ מחדס. וע"כ הוא כולל חסד נצח. כי הפרקים האמצעים דפרצוף נה"י דא"א, המה חג"ת כנ"ל. ולכן נמצא פרק אמצעי דנצח שהוא חסד, ומתוך התכללות הנה"י בהחג"ת, הרי החסד כולל ג"כ בחינת נצח. (אות נ').

קכב) נודע ששלישים תחתונים דפרצוף נה"י דא"א, המה בחינת נה"י כנ"ל (בתשובה קכ"א) ונמצא ש"ת דנצח, שהוא

השלישים העליונים, אבל השלישים האמצעים והשלישים התחתונים יצאו למטה ממסך, שהם חג"ת נה"י דכל אחד. הרי שעלית ה"ת בעינים, כמו שגרמה קו השמאל בכל ספירה, כן גרמה התחלקות השלישים: שבספירת דחג"ת הוציאה השלישים תחתונים לבד למטה מהמסך, ובנה"י הוציאה גם השלישים האמצעים, כמבואר. (אלף ל"ו ד"ה וטעם).

קיד) כי אינו ראוי להיות ראש, רק מבחינת המסך ולמעלה, ולא מה שלמטה ממסך, וע"כ רק השלישים העליונים והאמצעים, שהם ממסך ולמעלה עולים להיות ג"ר, אבל השלישים התחתונים שכבר הם מטה ממסך, אינם ראויים להיות ראש. (אלף ל"ז ד"ה אמנם).

קטו) כמו בחג"ת כן בנה"י, לא יוכל לעלות רק מה שהוא למעלה ממסך, וכיון שהמסך דנה"י עומד בג"ר שלו שהם ג"ש העליונים כנ"ל בתשובה קי"ב. ע"כ רק ג"ש העליונים יכולים לעלות ולהצטרף לג"ש תחתונים דחג"ת להעשות חג"ת, אבל ג"ש האמצעים שנמצאים למטה ממסך, אינם יכולים להיות חג"ת מאחר שהם כבר למטה ממסך דסיום. (שם).

קטז) לפי שמשורש הב"ן נסתיים המסך בסיום הת"ת, דהיינו הג"ר של הנקודים המלבישים לת"ת דא"ק בשליש תחתון עד סיומו, ושם נסתיימו מבחי' הקטנות, כי ז"ת דנקודים לא יצאו רק מהגדלות, כנודע. וע"כ נמצא כל היסוד למטה ממסך, ואינו יכול לעלות עם ב"פ העליונים להעשות לחג"ת. (אלף ל"ח ד"ה ועדיין).

קיז) ת"ת ויסוד דו"א נעשו מש"ת דנצח דא"א. וחסד נצח דו"א, נעשו משליש אמצעי דנצח דא"א. וגבורה והוד דו"א, נעשו מפרק אמצעי דהוד דא"א. וחכמה דו"א מת"ת דא"א. ובינה דו"א מיסוד

אלף קיד חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

דא"א, שה"ס חצי ה' התחתון דת"ת דא"א, שנעשו לג"ר דו"א. כנ"ל בתשובה קי"ט, גם נודע, ששליש עליון דיסוד א"א, אינו יכול לעלות לחג"ת, מחמת המסך דסיום העומד באחורי הת"ת. כנ"ל תשובה קט"ז. וע"כ נבחן היסוד דא"א, דוגמת הבינה דא"א, שיצאה מראש דא"א. ומ"מ עדיין נחשבת לבחינת ראש, מחמת שהמסך אינו שולט על הבינה, מפאת כי חפץ חסד הוא. כנודע. ולפיכך בחינת חכמה דו"א, הוא נוטל מת"ת דא"א. אבל בינה דו"א, נוטל מיסוד דא"א, שיצא מבחי' ראש דו"א, להיותו למטה ממסך העומד בת"ת דא"א, וע"כ הוא נעשה לבינה שלו. וזהו רק בימי העיבור, שכח הבין שולט עליו, ומבחינת הבין עומד המסך דסיום בת"ת כנודע. אבל בגדלות שנתפשטו בו היות דמ"ה ונודע שמיחס המ"ה נמשך המסך דסיום עד היסוד, וע"כ גם היסוד יכול אז לעלות לחג"ת יחד עם ב"ש העליונים דנצח והוד דא"א, ונמצא ע"כ שבינה דו"א שהיא מיסוד דא"א, חוזרת אז לבחינת ראש בשוה עם החכמה דו"א. כמ"ש במקומו. (שם).

קכח) בעיבור א' דו"א נחשבים הוויגים בעקרים לא"א, וע"כ כמו שיעקר הראש דא"א, הוא חכמה סתימאה, וכתר שלו הוא בחינת עתיק. כן ז"א בעיבור, עיקר הראש שלו מש"ת דת"ת דא"א, וכתר שלו נוטל מיסוד דעתיק (אות ג"א).

קכו) זה דוקא בזמן עיבורו של ז"א. שנה"י דא"א עלו ונכללו בחג"ת שלו. אמנם בקביעות אינו כן אלא היסוד דעתיק נשלם בחזו דא"א. (שם).

קכז) כי בחינת הוויג וקו אמצעי דראש הוא הדעת. וכיון שהוויג דימי עיבור הוא בהתכללות או"א, ולא בבחינת ז"א עצמו, ע"כ אין שם בחינת הדעת.

קכח) הגרון דו"א, נעשה מבחינת

בחינת נצח. ונודע שמצד הכלים נבחן הנצח לעיקרו של ז"א, ובחינה זו הוא מקבל מא"א, המקבל מהתפ"א דא"ק. אמנם מצד התלבשות אורות בכלים נבחן עיקרו של ז"א, שהוא ת"ת דה"ח, להיותו תולדה מאו"א, שהם מקבלים מהתפ"ב דא"ק, שהאורות באו שלא במקומם, שאור החכמה נתלבש בכלי דכתר, וכו' ונמצא אור הנצח נתלבש בכלי דת"ת. ולפיכך נבחן הו"א תמיד שהוא תפארת ולא נצח.

וכיון שבעובר א' עיקרו הוא לצורך הכלים, שהוא מקבל מנה"י דא"א, ע"כ עיקרו של הו"א שהוא ת"ת, הוא מקבל מנצח דנה"י דא"א, דהיינו משליש תחתון דנצח, כי שם שורשו העיקרי מצד הכלים. אלא גם מתוך ההתכללות הנה"י בחג"ת, נמצא ת"ת דו"א שכלול ג"כ מיסוד שלו, וע"כ נבחן שת"ת ויסוד דו"א הוא מקבל מש"ת דנצח דא"א. כי בחינת עיקרו של ז"א בנה"י דא"א הוא נצח, אבל עיקרו של ז"א מבחינת עצמו הוא ת"ת. להיותו תולדה דאו"א. (אות ג').

קכג) המדובר הוא כאן מבחינת ראש דו"א, ונקרא חכמה, מצד שהראש דא"א הוא כולו חכמה, כנודע. וע"כ בעובר אינו יכול לקבל מב"פ עליונים דנו"ה, שעלו ונתחברו לחג"ת דאו"א בבחינם דדים, אלא מקו אמצעי, שהוא שלישי תחתון דת"ת, שעלה ונעשה לש"ע דת"ת, ממנו יכול לקבל ומוכרח לקבל, להיותו הקו האמצעי, וע"כ ש"ת הזה דת"ת נעשה לבחינת ראש שלו בימי העיבור, שהוא מיחס א"א בחינת חכמה דו"א. אמנם הכתר שלו הוא מקבל מיסוד דעתיק, כי כן כתרא דא"א, נחשב לבחינת עתיק. וכבר ידעת שכל הבחינות דעיבור א' נערכות על פרצוף א"א, כי אין בחינת הכלים באים אלא מבחינת א"א. (שם).

קכד) כבר ידעת ששלישים עליונים של נה"י דא"א, עלו ונעשו לבחינת חג"ת

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קטו

מסך דסיום בת"ת: א' מצד הכלים, שמצדם הוא עומד במקום הטבור, שהוא שלישי תחתון דת"ת. ב' הוא מצד האורות, שמצדם הוא עומד במקום החזה, שהוא ב"ש דת"ת. וכדי שלא להאריך, הוא אומר סתם שמחציתו התחתון עולה במחציתו העליון דהיינו בקו האמצעי, שהוא סיום של האורות, עולים ב"ש תחתונים דת"ת אל שלישי עליון דת"ת. ובקצוות ששם הוא בחינת הסיום של הכלים, עולה רק השלישי תחתון דת"ת אל ב"ש העליונים. באופן שבהתחשב בשניהם יחד, נחשב העליה דבחינת מחצית ת"ת התחתון למחצית העליון.

ומה שאומר שמחצית ה' שהיא ת"ת דא"א ניתנה לו"א. (באות נ"ח) אין הכוונה שז"א מלביש למחצית ת"ת דא"א, אלא הכוונה היא, כי חג"ת דא"א, מבחינת קומת ע"ב שהם משיגים לצורך העיבור דז"א, יש בהם ב' בחינות: א' הם ג"ש התחתונים דחג"ת שנשארו במקומם ולא עלו לג"ר. ובחינה ב' היא ג"ש עליונים דנה"י דא"א שעלו ונתחברו עמהם ונעשו לחג"ת, כנודע. ואומר שם, שבחינה עליונה מהם, שהם הג"ש תחתונים דחג"ת, הם לחלק או"א, ואין לו"א חלק בהם. והבחינה התחתונה מהם שהם ג"ש העליונים דנה"י דא"א שעלו ונעשו לחג"ת, הם הנעשים לג"ר דז"א, שהם תלת מוחין חב"ד, מטעם שאין מוחין דז"א נעשים, אלא מנה"י, כי ז"א כולו בחינת נה"י הוא, אלא מבחינת נה"י שעלו ונעשו לחג"ת שאז הם ראויים להעשות ראש. אבל אין שום מדובר שם מבחינת התלבשות. כי זה ברור שאין ז"א מלביש אלא ש"ת דת"ת דא"א. כנ"ל. (דף אלף מ"א ד"ה ומה).

קלב) יש ב' מיני התכללות בעלית נה"י לחג"ת דא"א: א' הוא בחינת עלית ג"ש עליונים דנה"י דא"א ונעשו בעצמם לבחי' חג"ת, ששליש תחתון דתפארת,

החלל הנשאר בין נה"ה שעלו ונעשו לחג"ת דא"א, ששם בתוך החלל הזה יש הרשימו של יסוד דא"א, אף על פי שלא עלה עמהם, ומרשימו זו נמשך הגרון דז"א. והטעם הוא, שכל הבחינות דעבור א' מיוחדות רק לא"א, וע"כ כמו הגרון דא"א, הוא בחינת בינה שיצאה מראש, כן הגרון דז"א הוא מבחינת יסוד דא"א שיצא מראש דז"א שהוא בחינת ש"ת דת"ת. ונודע שהיסוד הזה, הוא בינה דז"א (אות ס"ב).

קכט) כי באמת מצד המ"ה, היה גם יסוד ראוי לעלות עם ב"פ העליונים דנה"ה, אל חג"ת דא"א ולהעשות ראש לו"א. אלא כיון שמצד הב"ן עומד המסך בסיום הת"ת דא"א, ע"כ נשאר למטה בנה"י דא"א ואינו יכול לעלות. וע"כ הוא נחשב כמו מגדל פורח באויר, כי אינו למעלה בבחינת ראש, ואינו למטה כמו הד"ש דנריה דא"א, שיהי' נחשב לר"ק דז"א. וכן הגרון דא"א שהוא בינה, נקרא ג"כ מגדל פורח באויר, כי אינה למעלה בחינת ראש דא"א, להיותה למטה ממסך דראש, וכן אינה נחשבת לגוף, משום שה"ת שבמסך דראש אינו שולט עליה, מצד כי חפץ חסד הוא, שאין הצמצום שולט על אור חסדים. וע"כ גם היא נקראת מגדל הפורח באויר. ואויר פירושו חסדים, כלומר שע"כ נחשבת לפורח למעלה לבחינת ראש, מחמת היותה בחי' חסדים, ואין הצמצום שולט עליה. (אות ע"ב).

קל) אותה בחי' רשימו דיסוד שנשארת למעלה בחג"ת, בהחלל שבין נה"ה שעלו שמה, היא נקראת שופר. (אות ס"ד).

קלא) כשמדבר רק מבחינת התלבשות ז"א לת"ת דא"א, הוא אומר שמלביש לש"ת שלו, כי ז"א אין לו חלק בשליש אמצעי דת"ת דא"א, ששמה מלביש ישו"ת כנודע. אבל כשמדובר מבחינת עלית נה"י לחג"ת, אינו יכול לומר שש"ת עולה לב"ש עלאין דת"ת כי אינו כן, מחמת שיש ב' בחינות

אלף קטז חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

קלד) בג' ימי קליטה, שהיא בחינת עיבור דעיבור דז"א, נתקן בו בחינת תיקון הקוים. (אות מ"א).

קלה) הווג דאבא בחו"ב שלו, מוריד בחינת המלכיות דמדת הדין מן המ"ן דז"א, שהן ל"ב מלכיות, ומתקן הלובן שבו. והווג דחו"ב דאמא מאיר הארת ה"ג שלה, שה"ס ל"ב מלכיות חדשות, הממותקות במדת הרחמים שע"י אבא מתתקן קו הימין, וע"י אמא קו השמאל, וע"י זווגם יחד ביום ג' דימי קליטה, מתתקן הקו האמצעי. (אלף י"ג אות ו').

קלו) במ' יום שהם בחינת יניקה דעיבור דז"א, מתגלים בו הו"ק, (אלף ל"ג אות מ"ד).

קלז) עלית ב"פ עליונים דנו"ה דא"א לחג"ת דאז"א תכף בתחלת הווג דעיבור, ונעשו שם בבחינת דדים, הנה מתוך עליה זו, נתחלקו ע"ס דנה"י דא"א לג"ש. ע"י לעיל תשובה קי"א וקי"ב. (אות מ"ה).

קלח) בג' חדשים שאז הוכר העיבור, הוא בחינת גדלות העיבור, ואז מתגלים בהעבור ט' בחינות שלמות: חו"ב וז"ת. (אות מ"ח).

קלט) עלית מ"ו ניצוצין שהם בחי' מילוי הוי"ה דע"ב, גורמת אל הגדלות דעיבור. (אות י"ב).

קמ) בעיבור דעיבור, דהיינו בג' ימי קליטה, עוד הנה"י דא"א אינם נבחנו למתחלקים על ג' שלישים, אלא שהם עדיין מדות שלמות, וע"כ ז"א מקבל מנצח, ונוקבא שלו מהוד. וגם מקבל מת"ת ויסוד דא"א שהם בחינת קו אמצעי ושורש הו"א. וביניקה דעיבור, דהיינו במ' יום, כבר נבחנו הנה"י דא"א, שנחלקו על ג' שלישים, שב"ש עליונים דנו"ה עלו לחג"ת

נעשה לבחי' שליש עליון דת"ת שלמעלה מחוזה, וכן ש"ע דנצח נעשה לחסד. ושליש עליון דהוד, נעשה לגבורה. הרי שהם נהפכו מבחינת נה"י ונעשו לבחינת חג"ת. ויש בחי' שנית של עלית נה"י לחג"ת, שהם השלישים האמצעים והתחתונים דנה"י דא"א, שעלו ג"כ לחג"ת. אכן הם לא נעשו לבחינת חג"ת בעצמותם. אלא רק שנכללו מהם. וע"כ נתכפלו, ושליש אמצעי דנצח, נעשה חסד נצח, ושליש אמצעי דהוד נעשה גבורה והוד. וכך אמנם הם נשארו בבחינת נה"י דא"א כלומר בבחינת ו"ק דז"א. (אות נ"ה).

קלג) נודע שיש ב' מיני התכללות של עלית נה"י לחג"ת, כנ"ל בתשובה קל"ב. ע"ש. והנה בהתכללות דמין א', שהשלישים עליונים דנה"י דא"א עלו ונעשו לבחינת חג"ת בעצמותם, הנה לא נעשו לבחינת חג"ת דא"א, כי בעת עלית נה"י לחג"ת נבחן שחג"ת דא"א עלו לבחינת ג"ר לצורך או"א, שבוזה המה מקבלים קומת ע"ב, והשלישים עליונים דנה"י דא"א, נעשו לחג"ת אל או"א, דהיינו ג"כ חג"ת דקומת ע"ב דאו"א. כי א"א אינו צריך לעליה זו, כי הוא יש לו ע"ס שלמות דע"ב דמ"ה מצד המוחין הקבועים שלו, ועתה עלה יותר, ונעשה פרצוף אחד עם עתיק, כנודע. אלא או"א המה צריכים לג"ר דאורות ולנה"י חדשים דכלים לקומת ע"ב, כדי שיהיה להם כח להולדות נשמות, כי מצד מוחין הקבועים באצילות, אין להם לאו"א אלא קומת ס"ג. הרי שענין התכללות דמין א' הוא כולו רק לאו"א.

אבל התכללות דמין ב', שהם רק להתכפלות הספירות דחג"ת עם הספירות דנה"י אלו באלו, כדי שזו"א שהוא בחי' נה"י משורשו, יוכלל ג"כ בחג"ת. הנה זה נעשה בא"א גופיה, שמתוך שנה"י שלו נכללו בחג"ת, נכללו ג"כ הספירות של זו"א, שמכאן יש לו ששה הכלים חג"ת נה"י.

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קיז

מדבר מבחינת התלבשות האורות בהכלים דו"א, העתיד להיות בו לעת גדלות, ועתה בעת העובר הם כלולים בו בהכרח בבחינת כח, כנודע. וע"כ מבאר אותם איך כל בחינה של ט"ס דו"א אלו מקבלות מבחינה שכנגדן בט"ס דנה"י דא"א.

ונודע, שמבחינת התלבשות האורות בהכלים, ירדו כל הספירות ממדרגתן, מחמת אור התחתון שנתלבש בכלי של העליון: כי אור חכמה נתלבש בכלי דכח, וירד הכתר ונעשה לבחינת חכמה וכן אור הבינה נתלבש בכלי דחכמה, וירדה החכמה ונעשתה לבחי' בינה, וכו', עד שאור הנצח נתלבש בכלי דתפארת, וירד התפארת ונעשה לבחינת נצח. כמ"ש הרב לעיל (דף ש"א אות י"א י"ב עש"ה ובאו"פ) ונמצא עתה, שעיקר ז"א דהיינו ז"א דו"א, הוא ספירת ת"ת ולא ספירת נצח, כי אור הנצח עלה לכלי דת"ת, כנ"ל. גם חג"ת דו"א שהיו מקודם בחינות כח"ב, נמצאים עתה שירדו ונעשו לבחינות חב"ד, כי אור החכמה נתישב בכלי דכח, וירד הכתר להיות חכמה כנ"ל. וכן אור הגבורה נתלבש בכלי דחסד. וירד החסד להיות גבורה. וכו' עד"ו. ולפיכך כאן בשמועה הב', אינו חושב את כח"ב אל ז"א כמו בשמועה הא', אלא שחושב הג"ר שלו בשם חב"ד והיינו מטעם האמור, כי מבחינת התלבשות האורות בכלים, הם מקבלים מהתפ"ב דא"ק, ששמה ירדו כח"ב, ונעשו לחב"ד. ומטעם זה, נמצא ת"ת דא"א לעיקרו של ז"א ולא נצח, כי עתה עלה אור הנצח דא"א, ונתלבש בכלי דת"ת שלו, כנ"ל. ולפיכך, נחלקות הט"ס דנה"י דא"א לצורך הו"א, לג"ש חב"ד חג"ת נה"י. שקו הנצח כולל חח"ן, וקו ההוד כולל בג"ה, וקו היסוד כולל דת"י. ונמצא חסד נצח דו"א, נעשו מב"פ תחתונים דנצח דא"א. וגבורה והוד דו"א, מב"פ תחתונים של ההוד דא"א. ות"ת ויסוד דו"א, מב"פ תחתונים דיסוד דא"א. אמנם הפרקים העליונים דנו"ה דא"א, אינו חושב כאן, כי הם עלו למעלה, ונעשו לחג"ת דא"א

דא"א, לבחינת דדים. וז"א מקבל מד' פרקים דנו"ה שנשארו למטה בנה"י דא"א, וכן מת"ת ויסוד, ובזה מתגלים בו ו"ק. ובזמן הג' שהוא הגדלות דעיבור, דהיינו בג' חדשים של הכר העובר, מקבל ז"ת מד"פ של נו"ה שנשארו למטה, וחב"ב מקבל מת"ת ויסוד דא"א. ובזמן הד' שהוא עם גמר יציאת הג' חדשים, אז נכנס בו הכתר מיסוד דעתיק. וכ"ז במדור הא' התחתון לבחינת כלים. ועד"ו נוהגים אותם ד' הזמנים, גם במדור הב' לצורך הניצוצין. ועד"ו גם במדור העליון לצורך האורות.

קמא) השמועה הא' (באות ג') שח"ב דו"א, נעשו מת"ת ויסוד דא"א, וחסד נצח דו"א משליש אמצעי דנצח דא"א, ות"ת ויסוד דו"א נעשו משליש תחתון דנצח דא"א, וכו'. מדבר ביחס הכלים דו"א, באופן המשכתם מנה"י דא"א, בעת עיבורו של הז"א. ולפיכך, יש בכל שליש מדה של נו"ה דא"א, ב' מדות דו"א, כי אז נכללו נה"י דא"א בחג"ת שלו, וע"כ כל שליש מדה כולל בתוכו מבחינת חג"ת ומבחינת נה"י. גם משום זה נבחן, שת"ת דו"א הנבחן לז"א דו"א, שהוא עיקר בחינת עצמותו דו"א, הוא נמשך מש"ת דנצח דא"א, כי ז"א מבחינת ע"ס דנה"י דא"א, הוא ש"ת דנצח שלו. ע"ד שנבחן בהתפ"א דא"ק שחג"ת דו"א הוא בחינת כח"ב דחסדים המתחברים לז"א, ונצח הוא בחינתו עצמו דו"א, והוד הוא נוקבא שלו. כנודע. וכן הש"ת דת"ת נבחן לחכמה דו"א, כלומר לבחינת ראשו של ז"א, שמצד א"א, נקרא כולו חכמה. ויסוד, דא"א, נבחן לבינה דו"א שיצא מראש, שנקרא גרון. והנך רואה שאין מדבר כאן מבחינת הלבשת ז"א לנה"י דא"א, אלא מבחינת המשכת ט"ס דו"א, כל בחינה שלו, מבחינה שכנגדה שבע"ס דתנה"י דא"א, ועיקר ההבחנות אשר אומר כאן, הוא על מציאת ט"ס דו"א בנה"י דא"א גופיה, ואיך ט"ס דו"א נמשכות מהם. אמנם בשמועה הב', (באות ג') הוא

אלף קיח חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

קמב) מיחס פרצוף הכתר, שבחינתו התפשטות הא' שנקרא טעמים, נבחים חג"ת נ"ה דו"א, לכח"ב זו"ן, ונמצא עיקרו דו"א הוא נצח, ונוקבא הוד. וחג"ת כמו כח"ב. (אלף ל"ב ד"ה וכבר).

קמג) נצח דו"א נחשב לעיקרו של ז"א מיחס הכלים, כי חג"ת הם מטעם התכללות שלו, במה שלמעלה הימנו, והוד הוא מטעם התכללות שלו במה שלמטה ממנו. כי כל ספירה נכללת מע"ס, מטעם ההתכללות במה שלמעלה ממנו, ובמה שלמטה ממנו. כמו שכתבתי לעיל חלק ב' בהסתכלות פנימית דף ע"ה פרק ט', עש"ה.

קמד) ת"ת דו"א, נחשב לעיקרו של ז"א מצד התלבשות האורות בכלים. כי הוא נמשך תמיד מהתפשטות הב', שהיא בחינת ע"ב, שהוא המילוי הא', אל הגוף דפרצוף הכתר, אחר הזדככות שלו, כנודע. ובפרצוף ע"ב ירדו המדרגות, וכח"ב נעשו לחב"ד, ות"ת נעשה לבחינת נצח, שהוא עיקרו של הו"א, כנ"ל בתשובה קמ"א. (אלף ל"ג ד"ה והנה).

קמה) המשכת הכלים דו"א, מתיחס אל פרצוף הכתר דא"ק, כי כתר הוא בחינת העיקר והשורש, שממש נמשכים כל ההבחנות. וכן בחינת א"א דאצילות, נחשב שמקבל מבחינת א"א דא"ק, כי כל בחינה באצילות מקבל מבחינה שכנגדה בא"ק.

קמו) בחינת התלבשות האורות בכלים דו"א, נמשכת מבחינת פרצוף ע"ב דא"ק, שהוא התפ"ב, שמילא האורות דגוף פרצוף הכתר דא"ק, אחר הזדככות שלו. וע"כ אין התלבשות האורות מיוחסת לפרצוף כתר דא"ק, כי בגוף שלו היה הזדככות והסתלקות האורות ולא נשאר בו רק הכלים בלבד, אבל האורות שבגוף הכתר באו מע"ב שה"ס התפשטות הב', כנודע. באופן שהן האורות והן הכלים נמשכים תמיד מן

לבחינת דדים, שאינם מגולים וולת לעת הגדלות דו"א, שהמה נעשו לו חכמה ובינה. אבל עתה בעיבור הם כלולים בשרשם, שהוא ש"ת דת"ת, הנבחן לעת גדלות לגלגלתא דו"א. וע"כ אומר, שמשליש תחתון דת"ת דאריך, נעשו בז"א תלת מוחין חב"ד. דהיינו חב"ד גכח, ולא חב"ד בפועל ממש, שאין גילוי מוחין אלו בז"א אלא לעת גדלות, שאז המה מלובשים בשלישים עליונים דנה"י, כנ"ל. ולא בש"ת דת"ת, כי הש"ת דת"ת נעשה אז לבחי' כתר דו"א.

והנה נתבאר היטב שמועה הב': שש"ת דת"ת דא"א כולל בו ג' מוחין חב"ד בבחינת כת. וש"ע דנצח אינו מצטרף כאן בעיבור, כי עלה ונעשה לדד ימין דא"א, ומב"ש תחתונים נצח שנשארו למטה, נעשה חסד נצח דו"א. וכן ש"ע דהוד אינו מצטרף, כי עלה ונעשה לדד שמאל דאמא, ומב"ש תחתונים שנשארו נעשו גבורה הוד. וכן שלישי עליון דיסוד אינו חושב כאן, שהוא בחינת דעת לעת גדלות, ובעיבור אין דעת, ומב"ש שנשארו בו נעשה ת"ת ויסוד דו"א.

ושמועה הג' (באות ס') הוא מדבר מבחינת הגדלות דו"א, אשר אז נעשה הזווג בו בעצמו. ולפיכך אומר שמש"ת דת"ת נעשה גלגלתא דו"א, ומנה"י דא"א נעשו בו תלת מוחין. כי אז עולה, ומלביש גם ב"פ עליונים דנה"י שנעשו לחג"ת דא"א, והם נעשים בו לחכמה ובינה. וש"ע דיסוד דא"א נעשה בו לדעת עליון בראש, כלומר למקום הזווג, המוציא ע"ס דראש ממטה למעלה. כנודע. ואחר כך מתהפך ומשפיע ממעלה למטה ומוציא בו ע"ס דגוף. וז"ש, ומהיסוד דאריך נתפשט שאר גופא דו"א כולו. כלומר, אחר שהיסוד דאריך נעשה בו לבחינת דעת, והוציא בו"א ע"ס ממטה למעלה לבחינת ראש, הנה אח"כ מתהפך ומשפיע בו אותן הע"ס גם ממעלה למטה, ומוציא בו ע"ס דגוף, הרי שמיסוד דאריך, נתפשט כל הגוף דו"א.

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קיט

או"י ויחסי הפרצופים יש להם תמיד ערך השוה.

קמט) עיקרו של זו"ן הם נו"ה, וע"כ הם מקבלים מנו"ה דא"א. ועיקר התיקון דג' ימי קליטה הוא בחינת תיקון הקוים, הבא ע"י שיתוף מדת הרחמים בדין, כנודע. וזה נעשה ע"י עלית יסוד דא"א לת"ת, שגרם להתכללות נה"י דו"א בחג"ת שלו, כנודע. וע"כ נבחן שז"א מקבל מת"ת ויסוד דא"א, כי משם בא כל התיקון דג' ימי קליטה כמבואר. (אלף ל"ד ד"ה וזה).

קנ) משום ששורש הנוקבא היא בהוד דחג"ת נ"ה דאו"י מצד הכלים. כנודע.

קנא) מבחינת מוחין הקבועים שבאצילות דהיינו ממה שאו"א לקחו ס"ג דמ"ה, הם נבחנו שיש להם ע"ס שלמות בכל צרכם. אכן בחינתם עצמם של או"א היא בחינת ע"ב, ומבחינה זו אין להם אלא ממה שהם מלבישים לחג"ת דא"א, והמה חסרי נה"י דכלים וג"ר דאורות. (אלף ל"ה ד"ה וזה).

קנב) הוא מטעם, כי לצורך העיבור של זו"א, צריכים או"א להשיג קומת ע"ב, ונודע שמבחינת ע"ב אין להם אלא ו"ק, כנ"ל בתשובה קנ"א, וע"כ צריכים הו"ק להתחלק ולהעשות לע"ס כדוגמת הו"א בזמן שצריך להשיג הגדלות. שהפרקים עליונים ואמצעים של חג"ת נעשים לחב"ד, ופרקים עליונים דנה"י, עולים ונעשים לחג"ת. כנודע. ואז נבחן שדם עלה ונהפך לחלב. כי האורות דנה"י מכונים דם, מלשון דממה, להיותם בחינת ספירות דסיום, שדומים האורות ואינם מגיחים אותם להתפשט יותר. ואורות דחג"ת. מכונים חלב, ונמצא שבעלית נה"י לחג"ת, עלה הדם ונעשה לחלב, ולכן נפסק הוסת תכף בשעת העיבור, כי בהכרח עלו הב"ש דנר"ה

פרצוף הכתר, שהוא שורש הכל, אלא הכלים אפשר ליחס לפרצוף הכתר עצמו, כי המה נשארו גם אחר ההסתלקות א', משא"כ האורות, אין שם עוד מבחינת פרצוף הכתר, כי נסתלקו בעת ההודקכות וכל האורות המלוכשים שם, הם מע"ב.

קמז) ע"י לעיל בתשובה קמ"ג.

קמח) שורש ז"א מצד ע"ס דאו"י, כבר ידעת, שמצד הכלים הוא נצח, ומצד האורות הוא ת"ת, כנ"ל בתשובה קמ"ו. אכן מצד הפרצופים, כבר נתבאר בחלקים הקודמים, שהוא בחינת ב"ש תחתונים דנו"ה דא"ק, אשר בעת צמצום ב', יצאו מבחינת אצילות לבחינת ב"ע ואח"כ ע"י עלית נה"י דא"ק למ"ן לע"ב ס"ג, וקבל משם את האור חדש דבקע לפרסא, חזר והעלה את הב"ש תתאין דנו"ה שלו מבי"ע לאצילות בסוד ו' ונקודה, שהשפיע אותם לאו"א דנקודים ואו"א נודווגו עליהם, והוציאו אותם בכל בחינות הגדלות, שהמה הם ז"ת דנקודים שמלכו ונתפשטו עד לנקודה דעוה"ז ונשברו. ואח"כ חזרו וקבלו תיקון ע"י עלית נה"י לחג"ת דא"א, וע"י הוויגים דאו"א, שהוא בחינת העיבור דו"א, שאנו עוסקים בו בחלק זה. הרי ששורש ז"א מצד הפרצופים אינו דומה לשורשו מצד ע"ס, אלא שהוא מבחינת ב"ש תחתונים דנו"ה דפרצוף נה"י דא"ק. וכבר נתבאר זה היטב בחלקים הקודמים. אכן באמת יש להם יחס קרוב זה לזה, כי גם ע"ס דנה"י דא"ק, מתחלקים ג"כ לג"ש: חב"ד חג"ת נה"י, ע"ד שבארנו לעיל בהתחלקות נה"י דא"א דאצילות. וכמו שבארנו לעיל, אשר עיקרו של ז"א הוא מבחינת שליש תחתון דנצח דא"א, והנוקבא היא מצד שליש תחתון דהוד דא"א, (ע"י לעיל בתשובה קכ"ב) הנה אותו הדבר נבחן ג"כ בנה"י דא"ק, אשר ב"ש תחתונים דנו"ה שיצאו לבי"ע בעת צמצום ב', הם שורשי הו"ן, וז"א בשליש תחתון דנצח, ונוקבא בש"ת דהוד. הרי שיחסי

אלף קכ חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

ונעשו לדדי חלב כמבואר. (תתכ"ו א' ל"ו ד"ה והנה).

בשם מגדל הפורח באויר, כלומר שאינו לא מבחינת מעלה, ולא מבחינת מטה אלא כפורח. (אות ע"ג).

קנו) כמו שיסוד יצא מבחינת ראש דו"א, דהיינו שאינו יכול לעלות לחג"ת, משום המסך העומד ממעל לו בסיום הת"ת. כן הבינה יצאה מראש דא"א, מחמת המסך שממעל לה במלכות דראש דא"א. ומ"מ אין הבינה נחשבת לז"ק גמור כמו הגוף, אלא שנחשבת לבחינת גרון וראש אל או"א, כנודע, ולפיכך גם היא נקראת מגדל הפורח באויר, כמו יסוד דא"א, כי גם היא אינה לא למעלה בבחינת הראש דא"א, ולא למטה בבחינת גוף דא"א, כמו היסוד. כנ"ל בתשובה קנ"ה. אלא היא כפורח באויר. (אות ע"ה).

קנו) רק בעיבור נעשה היסוד דא"א לבינה דו"א, כי אז נחשבו ספירותיו בערכי הספירות דא"א. גם כח הבין שורה עליו, וע"כ יצא היסוד לבר מראש, שהוא שליש תחתון דת"ת, שנעשה ראש וחכמה דו"א. אמנם לעת גדלות שמקבל ממ"ה, הנה גם היסוד יכול לעלות לחג"ת, כנ"ל בתשובה קנ"ה. וע"כ נעשה אז היסוד לבחינת דעת דו"א. (אות ע"ה).

קנח) ע"י לעיל בתשובה י"ג.

קנט) במצב ג' גו ג', כבימי העיבור. (אות פ"ט).

קס) במצב דיניקה. (אות צ').

קסא) ג' בחינות יש במלכים שנשברו שהם: אורות, ניצוצין, כלים. ולעת תיקון, נבררו הכלים של המוחין שהם ג' חללים שבצמם הגלגלתא, מן הכלים של המלכים. והקרומות דמוחין נבררו מהניצוצין דמלכים. ומהאורות שלהם שנשארו באצילות, נעשה בשר הו"ק שנקרא מוחין. וע"כ הקרומות הם

קנג) כי ב"ש העליונים דנו"ה דא"א, עלו ונעשו לבחינת חג"ת דא"א, ולבחינת דדים, שהם בחינת מוחין דו"א, כי חג"ת דא"א המה נעשו מוחין לז"א, כנודע. וע"כ אינו נוטל מהם כלום בעת העיבור, כי אז אין לו מוחין, אלא הוא בחינת ראשו בין ברכיו, כי אין לו אלא קומת נה"י בלבד. אלא בשעת יניקה הוא מקבל מהם בדרך עליה שלא בקביעות, שנקרא מוחין דיניקה. ולעת גדלות עולה ומלביש אותם בקביעות והמה נעשו לבחינת חו"ב שלו, כנודע. (אלף ל"ו ד"ה ד' פרקין).

קנד) כי חג"ת דקומת ע"ב דא"א, נעשו מב' בחינות: מג"ש תחתונים שנשארו מחג"ת דא"א, ומג"ש עליונים שעלו להם מנה"י דא"א, כנודע. והנה ת"ת כולל בתוכו חסד וגבורה. וע"כ נקרא הת"ת הזה בשם ו' ע"ש ו' בחינות הנ"ל. והנה המוחין דו"א אינם נעשים רק מנה"י דא"א, אלא מנה"י שעלו ונעשו לחג"ת, נמצא שג' מוחין דו"א, נעשו ממחצית התחתונה דל' דהיינו מג"ש עליונים דנה"י דא"א, שעלו ונעשו לחג"ת. ומחצית ה' העליונה, דהיינו ג"ש התחתונים דחג"ת, המה נשארו לבחינת חג"ת לצורך או"א גופייהו. (אות ג"ח).

קנה) יסוד דא"א בעת העיבור, לא היה יכול לעלות ולהעשות חג"ת יחד עם ב"ש העליונים דנו"ה דא"א, משום המסך דסיום הנמצא למעלה ממנו בסוף הת"ת. כנודע. וע"כ נבחן שאינו לא למעלה בבחינת ראש, וגם לא למטה בבחינת ז"ק, כי מצד המ"ה אין המסך דסיום עומד בת"ת, אלא ביסוד עצמו, וע"כ בגדלות ז"א הוא עולה ג"כ לחג"ת, בשוה עם ב"ש עליונים דנו"ה, אלא בעת העיבור שבחינת הבין שורה עליו, אין היסוד יכול לעלות, כנ"ל, אמנם עכ"פ אינו נחשב לז"ק גמור, וע"כ הוא מכוונה

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף ככא

והמילוי דהוי"ה דס"ג: יוד היווא הי, היא התבונה, המלבשת לשליש תחתון דת"ת דאו"א עלאין בשעה שהם ב' פרצופים. וביסוד זה נעשה הזווג דאו"א על המ"ן דז"א. ושמה יצאו המוחין שלו, ומשמה יצא בעת שנולד. (אות ק"ב).

קסז) הנה זווג או"א עלאין לא פסיק לעלמין, כי הוא להחיות העולמות, ולולי פסיק, היה תכף חורבן העולמות. ולעת לידת ז"א צריכים או"א להתאים זווגם לצורך המוחין דיניקה דז"א, שהוא בחינת ו"ק. ונמצא שיש כאן ב' פעולות מתנגדות זו לזו, שמצד אחד צריכים או"א להיות בזווג פב"פ דלא פסיק, ומצד ב' צריכים או"א להתמעט לבחי' ו"ק, כדי להלביש המוחין בבחינת הקטנות בהתאם אל הזו"א בעת ההיא. וע"כ המה מתחלקים שוב לב' פרצופים כבתחלה מטרם העיבור, שאו"א חוזרים לבחינתם בזווג דלא פסיק פב"פ. וישסו"ת מתמעט בסוד רובצת לבחי' ו"ק, כדי להלביש המוחין דקטנות של ז"א. (אות ק"ה).

קסח) ע"י לעיל בתשובה קס"ו.

קסט) אין הפירוש שתבונה א' המלבשת לתנה"י דאו"א נעשית בסוד רובצת, אלא שיש בה בתבונה א' ב' בחינות: פנימיות, וחיצוניות. ובחי' הפנימיות שבה, חוזרת למדרגתה בבחי' ג"ר. ורק החיצוניות דתבונה זו יורדת ומתמעטת לבחינת רובצת. באופן שיש עתה ג' תבונות, דהיינו ג' בחינות או"א: א' הם או"א עלאין שמחזה ולמעלה דז"א. ב' הם ישסו"ת המלבשת לתנה"י דאו"א עלאין, מבחינת הפנימיות שבה, שהיא נקראת תבונה א'. ג' היא החיצוניות דתבונה א', שירדה בבחינת רובצת, והיא נקראת תבונה ג'. וע"כ מתחלקים לכח"ב חג"ת נה"י. (אות ק"ה).

קע) ע"י לקמן בתשובה קע"א. (אות קי"ט. ואות קכ"ט).

בחינות דין, ובחינות שמות אלקים, להיותם באים מהניצוצין מבי"ע. אבל המוחין, הם בחינות שמות של הויות שהם רחמים, להיותם באים מהאורות שמעולם לא יצאו למטה מבחינות אצילות. גם מהניצוצין נעשה בחינת נפש אל אברים החיצונים של הפרצוף. ומהאורות נעשה בחינת נפש אל האברים הפנימים שבפרצוף. וכ"ז נוהג גם בעיבור ויניקה. (אות צ"ז).

קסב) ע"י בתשובה קס"א.

קסג) ע"י בתשובה קס"א.

קסד) המוחין הם תמיד שמות של הוי"ה. ואפילו דעובר ויניקה. ומ"ש שמוחין דעיבור ויניקה. הם שמות של אלקים, הכוונה היא רק על הקרומות של המוחין, שהם דין. (אות צ"ח).

קסה) בינה ותבונה נבחנות תמיד לפרצופים נבדלים, שזה נמשך מבינה דע"ס דאו"י עצמה, שנבחנת לב' בחינות: א' היא ג"ר שבה, דהיינו מטרם שהאצילה לז"א דאו"י. שהיא בחינת אור חסדים באחורים אל החכמה. וב', בחינת ז"ת שבה, שהיא מעת שהאצילה לז"א דאו"י, שאז החזירה פניה לחכמה דאו"י כדי להביא הארת חכמה בז"א. כנודע. ומכאן נמשך החיוב לכל פרצוף שהוא בקומת בינה, שהוא מחויב להתלק לג"ר וז"ת, שג"ר שבו הוא בחינת חסדים מכוסים, דהיינו בלי הארת חכמה. וז"ת שבו, הם בחסדים מגולים דהיינו עם הארת חכמה בחסדים.

אמנם לעת לידת ז"א חוזרים או"א וישסו"ת לבחינת פרצוף אחד. וגם זה הוא רק בהמשך ימי העיבור, אבל לעת לידת הז"א, חוזרים ומתחלקים לב' פרצופים נבדלים. (אות ק"א. ואות ק"ה).

קסו) יסוד דכללות או"א וישסו"ת כשהם נעשים לפרצוף אחד, הוא בפי ראש

אלף קכב חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר

קעא) עיקר הפירוש של ה' דצלם, הוא הבטן דכללות, שהוא ג"ר וראש של תבונה א', מצד החיצוניות שבה. אכן בעת לידת ז"א, ירדו ג"ר אלו לבחינת חג"ת, דהיינו לבחינת רובצת כנודע. ואח"כ לעת גדלות ז"א, עתידים חג"ת אלו, לחזור ולהעשות ג"ר. וע"כ נבחנים חג"ת אלו שהם כוללים חג"ת חב"ד, וע"כ אומר הרב שם' דצלם כוללת ו"ס ראשונות דתבונה. אמנם לעת עתה בקטנות הם רק חג"ת לבד. כמבאר. וכן מאותו הטעם, אפשר לומר שם' דצלם היא ד"ר דתבונה, כי לעת גדלות נעשו חג"ת אלו לבחינת ג"ר. ואח"כ יש ירידה ב', שיורדים לבחי' ל' דצלם, דהיינו שיורדים מבחינת חג"ת דתבונה, אל נה"י דתבונה. וגם נה"י אלו אפשר לקוראם חג"ת על שם העתיד, כי בגדלות עתידים להיות חג"ת כמו שהיו מטרם לידת ז"א. (אות ק"ה. ואות קי"ד. ואות קי"ט. ואות קכ"ט).

קעב) עיקר הצלם נמשך ונוצר מאו"א עליונים בעת שהם פרצוף אחד עם ישו"ת. כי הצלם הוא בחינת האו"ח העולה בעת הזווג ממטה למעלה ומלביש לע"ס דאו"י. ובעת הזווג מוכרחים או"א וישו"ת להיות פרצוף אחד, ואז אין ישו"ת עולה בשם זולת או"א לבד. (אות קי"ט).

קעג) הצלם נוצר בהבטן דאו"א כשהם בכללות אחד עם הישו"ת, ומקום זה נבחן לבחינת ראש דישו"ת כשהם מחולקים מאו"א. והוא הנקרא בשם רחם, ששם עומד ז"א בעת עיבורו. (אות קי"ט)

קעד) דעת דז"א, נמשך מב' כתפין דא"א. שהם בחינת שלישים תחתונים דחסד וגבורה דא"א. כי חכמה דז"א נמשכת מחכמה דאו"א. שהם פרקים עליונים ידידים דא"א. ובינה דז"א נמשכת מבינה דאו"א, שהם פרקים אמצעים ידידים דא"א, ודעת דז"א נמשך מזו"ת דאו"א, שהם פרקים תחתונים

ידידים דא"א, הנקרא כתפין. והוא, כי היד המחוברת עם האצבעות, נחשבת לפרק עליון ידידים, והזרוע הוא פרק אמצעי, והכתף הוא פרק התחתון. (אלף ס"ו אות קכ"א).

קעה) בעת שהמוחין יורדים אל היסודות דאו"א לצורך ז"א, נבחן בהם ב' בחינות: יסוד, ועטרה. וג"ר של המוחין שהם חו"ב מתלבשים ביסודות עצמם דאו"א, וזו"ת של המוחין שהם דעת מתלבש בעטרוניהם דאו"א: חציו הימין שהוא חסד, מתלבש באבא. וחציו השמאלי שהוא גבורה, מתלבש בעטרה דאמא. ומשום שבי' חצאי הדעת מתלבשים בבי' עטרות דאו"א, ע"כ הם מכונים ב' עטרין. (אלף ס"ח אות קכ"ב).

קעו) בשעת השגת המוחין דז"א, חוזרת תבונה הג' להיות ג"ר, ואז גם היא נחלקת לס' וס' כמו או"א וישו"ת. שו"ס ראשונות שלה, שהם מחזה ולמעלה, נקראו ס', והם בחסדים מכוסים, כמו או"א עילאין. ותנה"י שלה שמחזה ולמטה, נקראו ס' סתומה, והם בחסדים מגולים כמו ישו"ת.

וכבר ידעת, שו"ס ראשונות של תבונה הג' נקראו ס' דצלם, והוא מטעם שיש בהם ד' מוחין: חו"ב, וחסד, וגבורה. כי ב' עטרין, שהם ב' חצאי הדעת, אינם מזדווגים זה עם זה כדי להעלות או"ח עד החו"ב ולגלות את החסדים בהארת חכמה, משום שאין בהם ענין לגלות חכמה, להיותם בבחינת חסדים מכוסים, ולפיכך נבחנים הב' חצאי הדעת לב' מוחין נבדלים. וע"כ נבחנים לד' מוחין: חו"ב וחו"ג.

אבל תנה"י דתבונה הג' שנקראו ל' דצלם, שהוא בחינת ישו"ת וס' סתומה, שדרכה בחסדים מגולים, הנה הב' חצאי הדעת מזדווגים זה עם זה להעלות או"ח עד החו"ב כדי להוציא ההארת חכמה לחוץ ולגלות החסדים. ונמצאים ע"כ ב' חצאי הדעת שהם חסד וגבורה, שחוזרים להיות מוח אחד. כי מחויבים להזדווג ולהתחבר זה בזה, כדי לגלות ההארת חכמה בחסדים.

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף כג

והוי"ה דס"ג. כנודע. ולכן היא נקרא ג"כ בינה. כי כללות או"א עלאין נקראת חכמה. וכללות ישו"ת נקראת בינה. כנודע. והיא ג"כ בחינת אור דאשתאר מאויר, כי ענין הקטנות דתבונה ג' היה מכת עלית ה"ת בעינים שה"ס ה' שנכנסה בבחינת אור הג"ר, ונעשה אויר, דהיינו שירד לבחינת ו"ק ואור הרוח. ונמצא עתה לעת גדלות, שע"י הארת הווג דע"ב ס"ג העליונים ירדה ה"ת מעינים, ותבונה הג' חזרה להיות ג"ר, נמצא שה"י שוב ירדה מן אויר, וחזר להיות אור כמקודם. וע"כ מרומז בה בחינת אור דאשתאר מאויר. אבל או"א עלאין שהם בחינת ה' דצלם, נשארו בבחינת אויר גם בגדלות, להיותם בסוד כי חפץ חסד הוא, ואינם מגלים בחינת הארת חכמה בחסדים, כנ"ל בתשובה קע"ז. ולכן נקרא ג"כ מגדל הפורח באויר, שפירוש, שלפעמים ע"י חטא התחתונים, חוזרת ה' ונכנסת באור, ושוב נעשית לאויר, ולפעמים יוצאת ה' מאויר וחוזרת להיות אור. וזה דומה לפורח באויר. והיא בחינת צ"ל דצלם, כי היא כוללת בתוכה את הצי' שלמטה ממנה, ולא את ה' שלמעלה ממנה, וע"כ היא חסרה מן ה' דצלם, וכן הוא חסרה מ' דאויר, כלומר, מבחינת האויר דאו"א עלאין, כי י' דאויר דאו"א עלאין היא קבועה שמה, הן בגדלות והן בקטנות, ונחשבת שמה לבחינת ג"ר גמורה, להיותה מחזה ולמעלה, בבחינת ג"ר דבינה, שאין הארת חכמה נוהגת שמה מפאת כי חפץ חסד הוא. משא"כ בה"י דאויר של ה' דצלם, שהם בחינות ישו"ת, הצריכים להארת חכמה, נמצא ה' שנכנסה באור ועושה אותו לאויר, הרי אויר זה חסר ג"ר, מפאת שצריכה להארת חכמה. הרי כח הה"ת שולט עליה. כנודע. וז"ש, שחסרה ה' מאויר, דהיינו ה' ד' דצלם, שהוא ג"ר גמורים תמיד, שזה אינו נוהג בה"ל דצלם. כמבואר. (אות קכ"ח. ואות קל"ה. ואות קל"ו).

קעט) כי יציאת המוחין דז"א הם במקום גבוה מאד, כי יוצאים במקום ראש דישו"ת

ולכן נק' ל', משום שיש כאן רק ג' מוחין שהם: חכמה, בינה, דעת. כי החסד וגבורה נעשו למוח אחד, כמבואר (אות קכ"ז).

קעז) הנה חיצוניות הרוח, שבכללות או"א וישו"ת, שהוא הראש של תבונה הא', ששם יצאו המוחין דז"א מהווג דאו"א, הוא הנקרא ה' דצלם. אשר בעת לידת ז"א, נתמעטה לבחי' ו"ק שנקרא רובצת, וג"ר שבה נעשו לחג"ת, כנודע. וע"כ חג"ת אלו כוללים בהם גם ג"ר, משום שבאו מבחינת ג"ר, כי בעת העיבור היה בבחינת ג"ר, וגם אח"כ לעת גדלות ז"א עתידים לחזור לבחינת ג"ר. ולפיכך נבחנו לז"ס ראשונות דתבונה זו. שהם כחב"ד חג"ת עד החזה. ונבחן לבחינת אויר, שפירושו אור הרוח, שהוא אור דחסדים, ויש בזה ב' טעמים: או מעת הקטנות, שירדה לבחינת ו"ק שהוא אור הרוח, או מעת הגדלות, אשר גם אז נמנעת מהם הארת חכמה, להיותם בחינת או"א עלאין שמחזה ולמעלה, (כנ"ל בתשובה קע"ו) שהם בחסדים מכוסים וע"כ נקראים גם אז בשם אויר. והם נקראים ג"כ בשם חכמה. משום שלעת גדלות עתידים להיות לבחינת או"א עלאין, שנקראים חכמה. ומטעם זה הוא נקרא י' דהוי"ה, כי או"א עלאין הם בחינת י' דהוי"ה, כנודע, שאבא הוא י', ואמא עלאה היא המילוי י' ד' דמילוי יוד. ונקרא ג"כ צל"ם, משום שהוא השורש, שהתחתונים ממנה נכללים בה, וע"כ גם ל' וצי' כלולות בה'. (אות קכ"ז).

קעח) ל' דצלם, הוא נה"י דתבונה ג', כי מטרים שירדו המוחין דז"א, להתלבש בנה"י אלו, אינם ראויים עדיין להתפשט בו"א, כי כשהם מלובשים בחג"ת דתבונה, שהוא ה' דצלם, הרי הם בחסדים מכוסים, וכל עיקר ז"א לחסדים מגולים הוא צריך כנודע. ולכן הם מוכרחים לירד ירידה שניה לנה"י דתבונה, העתידים להיות לעת גדלות, בבחינת ישו"ת בחסדים מגולים, כנ"ל בתשובה קע"ו. ומטעם זה נקרא גם כן ה' ראשונה דהוי"ה, כי ה"ר היא ישו"ת,

אלף כקד חלק י"א לוח התשובות לענינים לידה ויניקה

השמות של אהיה נעלם ממנה, כי אין אהי"ה אלא באמא עלאה, כנודע. (אות קל"ב).

קפב) ג' אותיות צל"ם, הם ג' ירידות של המוחין ממקום יציאתם שהיא הבטן דאו"א, עד ביאתם לפנימיות ז"א. ירידה א', היא ירידת ג"ר דישסו"ת שהם בחינת הבטן, לבחינת ו"ק, ואז נקרא ב' דצלם, ובהתלבשות זו עדיין אינם ראויים להתפשטות לז"א, להיותם בבחי' חסדים מכוסים, כנ"ל בתשובה קע"ט. וע"כ יורדים עוד ירידה ב', והוא לנה"י דתבונה זו, הנקראת ל' דצלם, שכאן המקום של חסדים מגולים, ומכאן הם מוכשרים להתלבשות בז"א. אמנם אין התחתון מקבל מפנימיות דעליון אלא מחיצוניותו, כנודע, וע"כ החיצוניות של הל' הו", יורדת ומתפשטת עם המוחין אל הו"א, וחיצוניות זו, נקראת צ' דצלם. ונבחנת לירידה ג'.

וצ' זו נקראת ג"כ בשם דעת, כלומר, לדעת המתפשט בז"א. כי בל' דצלם נמצאים המוחין בבחינת מטה למעלה, שהיא בחינת ראש, אבל כאן בצ' הם יורדים ומתפשטים ממעלה למטה תוך ז"א וממלאים כל אדרין ואכסדרין דייליה כנודע. וע"כ נקרא ו' דהוי"ה, כי בה היא בחינת ההתפשטות לז"א, שנקרא ו'. וגם ו' ה"ס הדעת. ונמצא שם הוא י' דהוי"ה, ול' הוא ה' דהוי"ה, וצ' הוא ו' דהוי"ה. והם בחינת חב"ד, כמבואר. וי"ה, שהם ב' ול' הם בחינת מקיפים, כי לא נתפשטו בפנימיות ז"א כנ"ל. אבל הצ' היא בחינת מוחין פנימיים. כי היא המתפשטת לפנימיות הו"א. (אות קל"ז).

קפג) כי המוחין דחו"ב סתומים הם, כלומר, שאין החכמה מאירה אל הבינה, שבינה תוכל לגלות הארת החכמה לז"א. ואינם מתפתחין רק ע"י הדעת. כמ"ש הרב (באות קנ"א) ע"ש. כי ע"י הזווג של חו"ג שבדעת, עולה או"ח עד החכמה, ומוציא הארתה לחוץ אל הבינה, ונמצא שאור החכמה מתקבל בתחלה באו"ח העולה

כשהם מחוברים עם או"א לפרצוף אחד. וע"כ כדי להתאימם לקבלת ז"א, צריכים להתמעט ב' ירידות: א' שבעת לידה אחר שחיצוניות דישסו"ת נעשית לחג"ת הרי הם יורדים מבחינת ג"ר לחג"ת, שהיא ב' דצלם. אכן גם מכאן אין המוחין ראויים עוד לז"א, כי שם בחינת מקום של חסדים מכוסים, כי לעת גדלות הם נעשים לבחינת או"א עלאין כנ"ל, בתשובה קע"ח. וע"כ לירידה ב' הם צריכים, והיינו לל' דצלם, שהיא המקום של חסדים מגולים הראויים לז"א. אמנם גם ל' זו אינם מקבלים מפנימיות שבה, אלא רק מחיצוניותה, שהחיצוניות הו"ו נקראת בשם צ' דצלם. (אות קכ"ח).

קפד) כי ב' דצלם הוא בחינת י' של הוי"ה, שהם בחינת או"א עלאין, כנודע, ואמא עלאה היא בחי' מילוי ו' ד' של ה' והיא נקראת בשם אהי"ה. אבל ל' דצלם שהוא בחינת ישסו"ת, היא בחינת ה"ר דהוי"ה, שתבונה היא בחינת הוי"ה דס"ג ולא בחינת אהיה. וע"כ נעלם שם אהיה מן ל' דצלם. (אות קל"ט).

קפא) נודע, שמילוי יודין רומז לצמצום א', ומילוי אלפין רומז לצמצום ב', שבא מפאת עלית ה"ת לעינים. גם ידעת, שעל הג"ר דבינה, שהם בחינת או"א עלאין, אין עלית ה"ת לעינים מורידה אותה לבחי' ו"ק, משום שבלאו הכי אינה צריכה להארת חכמה, וע"כ היא בסוד אורא דכ"א, כלומר, שגם האויר שלה הוא בחינת ג"ר. אמנם כל זה הוא מחזה ולמעלה דתבונה, שהוא ב' דצלם. אבל מחזה ולמטה, שהוא בחינת ל' דצלם, והיא בחינת ישסו"ת, שהם צריכים להארת חכמה, הנה ה"ת שעלתה בעינים עושה אותם לבחינת ו"ק, כי כח ה"ת שולט עליהם, וע"כ יש בהם המילוי דאלפין. משא"כ באו"א עלאין שמחזה ולמעלה אין שם אלא מילוי יודין, כי כח ה"ת בעינים, שה"ס צמצום ב' אינו שולט עליהם. הרי שמילוי אלפין מתחיל רק בל' דצלם. אמנם

חלק י"א לוח התשובות לענינים אנ"כ דעובר אלף קכה

מהדעת, ולפי משקל האו"ח ההוא, כן הוא מקבל הארת חכמה, אם הוא מבחי"ב נמצא קבלתו במועט, ואם הוא מבחי"ג נמצא קבלתו במרובה. כמ"ש הרב במבו"ש ש"ה ח"א פ"ט. וז"ל ונמצא, כי טפת האור היורד מהמוח הנקרא חכמה דרך הדעת אל הבינה, היא האבן הנשקלת בדעת, לידע אם היא כבדה או קלה. והרי נתבאר בחינת האור ובחינת המשקל, שהם בהיותם נמשכים מהחכמה אל הבינה דרך הדעת. עש"ה כל ההמשך. הרי שהמקבל מן החכמה, הוא האו"ח העולה מהדעת, ועל ידי הדעת הוא מושפע אל הבינה, וזו"א מקבל ההארת חכמה מן הבינה, להיותה המאציל של זו"א, כנודע.

אמנם זה ג"כ ע"י הדעת, דהיינו שבאותו השיעור שהאו"ח עולה ממטה למעלה ומגלה הארת חכמה אל הבינה, כן האו"ח הוה שוב מתפשט ממעלה למטה, לתוך זו"א. וזה שמסדר כאן הרב את המוחין דז"א בסדר **מצ"ל**, שמתחלה הוא חכמה, ואח"כ הדעת, ואח"כ הבינה. (אות קל"ט)

(אות קמ"ד וקמ"ה)
קפו) גם המוחין דז"א מתחלקין לבחי' או"א עלאין ולישסו"ת כמו או"א הכוללים. שחור"ב דז"א הם בחינת או"א בחסדים מכוסים. ואין אבא משפיע הארתו לבינה. ולפיכך החור"ב דז"א מתלבשים בנו"ה דאו"א, שהם בחינות קצוות שאין ביניהם זווג, וע"כ המה סתומים, כי אבא אינו משפיע אל הבינה. אבל הדעת דז"א שהוא בחינת ישסו"ת וחסדים מגולים, מתלבש בהיסודות דאו"א ששם מקום זווג, והמה מזדווגים ומוציאים הארת חכמה לחוץ ומושפעת אל הבינה ונמצאים החסדים מתגלים בהארת חכמה כנ"ל בתשובה קפ"ג. עש"ה. וע"כ רק מוח הדעת נבחן שהוא נגלה. (אות קנ"א)

קפו) הגדלה זו של הדעת, היא בסוד האו"ח שהוא מעלה ע"י אור העליון המכה על העביות שבגבורות שלו, שה"ס המסך שבכלי מלכות דראש, שהאו"ח העולה ממטה למעלה הוא המלביש והמודד את קומת האו"י. כנודע, ובוה הוא מגדיל גם החור"ב, אע"פ שהם למעלה. כנוהג בכלהו זווגים. (אות קנ"ב)

קפז) כי שם בחינת המסך והעביות אשר אור העליון מזדווג בו ומעלה או"ת. כנ"ל בתשובה קפ"ג עש"ה. וע"כ הוא המגדיל והוא המודד את מדת המוחין. (שם)

קפד) ענין הצלם, פירושו, לבוש של המוחין, והוא בחינת האו"ח העולה בעת הזווג ממטה למעלה ומלביש את האו"י. אשר האו"י הוא עצם המוחין והאו"ח הוא המלביש אותם. והנה זווג הזה לצורך המוחין דז"א, נעשה באו"א, בעת שהם מיוחדים עם ישסו"ת בפרצוף אחד. ואז ישסו"ת בטלים לגבי או"א ואינם עולים בשם כלפי עצמם. כנודע. ולפיכך נבחן שהצלם יוצא ונוצר מבחינת הו"ה אהי"ה, שהם השמות דאו"א עילאין, ונמצא שהאו"ח הוה שהוא בחינת הצלם יצא ממסך ועביות דבחינת פרצופה של אמא עלאה, שהיא השם אהי"ה. וע"כ אומר הרב שג' יודין שבשם אהי"ה הם מרומזים בל' דצלם. כי משם הוא נוצר. כמבואר. (אות קל"ו. ואות קמ"א)

קפה) השינוי הוא במדת המסך ועביות שאו"א מעוררים בעצמם, בעת שהמה

